

பிரபோதசந்திரோதயம்.

ஓர்
வேதாந்த நாடகம்

இத
பிரம்ம ஸ்ரீ-எஸ்-ராஜாசாஸ்திரியாரால்,
மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

மாயவரம்
ஆர். வைத்தினாதையர் அண்டு கம்பனியாரால்
வெளியிடப்பட்டது.

1911

ரிஜிஸ்டர் செய்தது.

காலிகோ	0	12	0
சர்ப்பர் விலை	0	10	0

“VANIBHUSHANAM” PRESS TRIPLICANE.

PREFACE

The Prabodha-chandrodaya is very widely known as a unique work of Krishnamisra in which the Vedanta, in its purest and most practical form, has been reduced to the form of a drama, which, for elegance of style and fiction and the fulfilment of dramatic requirements, takes equal rank with the best classical dramas in Sanskrit literature. It has often been translated into Tamil prose as well as poetry, but these publications have the usual drawback of all translations of such abstruse works, namely, either the translation is too literal and the spirit of the original cannot be understood from the translation itself, or the translation, though rendered into a readable style, is not faithful to the original in all respects and thus fails to fulfil the main purpose of a translation. In the present work a sincere attempt has been made to avoid both these defects. The language and style of the translation has been made so simple that it can be easily understood by anyone that can read Tamil, and at the same time, great care has been taken that no word or idea in the original is lost sight of in the translation. It is the earnest hope of the translator that this publication will meet with general approval and his labours at bringing out an easy and, at the same time, accurate translation, will be amply rewarded if the present work should, to any extent, attract our worldly minded countrymen to the glory, the purity, and the practical usefulness of the Vedanta to popularise which was the sole aim of Krishnamisra in composing the original drama.

முகவுரை

தூர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களுள் மோக்ஷமே பரமபுருஷார்த்தம். அது நித்தியம். ஆரந்த வடிவமாயுள்ளது. அக்ஞானத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியது. வேதாந்த விசார ஜன்யஜீவ பீர்த்மபைக்கிப ஸாக்ஷாத்கார ஞானமே அந்த மோக்ஷத்திற்குச் சாதனம். நான்கு சாதனங்களையுடைய வனே அந்த விசாரத்திற்கு அதிகாரி. நான்கு சாதனங்களாவன. விவேகம், வைராக்யம், சமதமாதிகள், மோக்ஷஇச்சைகளையாம். இந்த சாதனங்களைக் கொண்டு இவைகளுக்கு விரோதிகளான, காமம், குரோதம், லோபம் போகம், மதம், மாற்சரியம் முதலியவைகளை ஜயித்தல் வேண்டும். ஆகலால் காமாதிகளை வென்றவனும் விவேகாதிகளோடு கூடினவனுமே அதிகாரியாகிறான். அவனுக்கு வேதாந்த விசாரத்தால் ஏற்படும் ஞானத்தால் மோக்ஷம் சித்திக்கின்றது. இதுவே வேதாந்த சித்தாந்தம்.

இது நிற்க, பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அதாவது ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் மிதிலாதேசத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணமிச்சர் என்ற ஓர் வித்துவான் இருந்தார். இவர் வேதாந்த சாஸ்திரங்களை நன்குணர்ந்தவர். அந்த சாஸ்திரம் மாந்தர்களின் புத்தியில் ஆருடமாக வேண்டியதன் நிமித்தம் அதனைச் சங்கிரகித்து பிரபோதசங்கிரோதய மென்னும் ஓர் நாடகமாகச் செய்தனர். அதில் அதிகாரிகள் அவசியம் பெறவேண்டியதான காமாதிகளின் ஜயத்தையும் வைராக்யாதிகளுடைய உற்பத்தியையும் நன்றாக நிரூபித்திருக்கின்றனர். அந்த நாடகம் எளிய நடையில் நவரஸங்களுடன் கூடியது. ஆயினும் அது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருப்பதால் பரவரும் எளிதில் அறிப முடியாததால் யிருந்தமைபற்றி அதனை S. ராஜாசாஸ்திரியார் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்நாட்டாருக்கு உபயோகப் படும்படி செய்திருக்கின்றனர். நாம் பார்த்த மட்டில் அது ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குச் சிறிதும் மாறுபடாமலே யிருக்கின்றது. இது தமிழ் நாட்டாருடைய நன்மதிப்பைப் பெறுமென்றே நம்புகின்றோம்.

விஷ்ணுபுரம் }
7-8-11.

வி. ஸா. ராமசந்திரசாஸ்திரியார்.

அவையடக்கம்.

ஆஸ்திகோத்தமார்களே!

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றிப் புகழாதாரும் வேதாந்தம் பேசாதாருமிங்கு காண்பதரிது. உலகத்தில் மானிடர்களுடைய மனமானது சுகமுறுங்காலத்து மமதை யென்கிற கொடிய வியாதியையும் துக்கமுறுங்காலத்து சஞ்சலமென்கிற பேருவியாதியையும் அடைகின்றது. அவ்விரு வியாதிகளுக்குட்படார் மிகச் சொற்பமே. தன் குணமறிந்து தன்னை யேற்றுக் கொள்ளும் மாந்தர்களுக்கு இந்த வேதாந்தம் அக்கொடிய வியாதிகளைப் போக்க அருமருந்தா யுபயோகப்படுகிறது. இத்தகைய அருமையான மருந்து பாபிகளுக்குக் கிட்டாது.

இப்புத்தகத்திற்கு முகவுரை யெழுதியுள்ள எனதாசிரியர் பிர்ம்மபூர்- வி- ஸா- இராமச்சந்திர சாஸ்திரியார் அவர்கள் இதைச் செவ்வனே விளக்கியுள்ளாராதலின் மேலும் கூறுது விடுத்தனம்.

அந்த வேதாந்தஸாரம் விளங்குவது எளிதல்ல. அதை யாவருக்கும் எளிதிலுணர்த்தும் நல்லாசிரியனென்று இப்புத்தகத்தைக் கூறலாம். இதை நமது தமிழ்நாட்டார் அரிய தமிழில் மொழி பெயர்க்க மீவண்டுமெனக் கருதிய யான், முன் திப்பிராஜபுரம் பிர்ம்மபூர்-வி- கே- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்களிடம் பாடங்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டபடி மொழி பெயர்த்து வெளியிடலானேன். இவ்விதமான அரிய கிரந்தத்தை மொழிபெயர்க்கக் கூடிய வித்துவான்களுக்கும் எனக்கும் வெகு தூரமாயினும், எனது குருவின் திருவருளாலும் பிர்ம்மபூர்- வி- கே- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரவர்களின் பேருதவியாலும், இந்நூலை மொழி பெயர்ப்பதற்கொண்ட அவாவினாலுமே இதை முடித்தனன்.

ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குச் சரியாகத் தமிழ் எழுதுவதென்பது மிகவும் அருமை. பொருள் விளங்குமாயினும் தமிழ்ப் பதங்கள்

சரியாய்க் கிடைப்பது அகிலனும் அருமை. அக்குறை இந்த அரிய புத்தகத்தில் ஏற்படா வண்ணம், எனது நண்பரும் எமது ஆபீஸ் மாணேஜருமாகிய வர்கவி- திரு- அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் உதவியைக் கொண்டு வெளியிடலானேன்.

இதைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க உதவிபுரிவதில் தமது அரிய காலத்தைச் செலவிட்ட பிரம்மபூதீ- வி- கே- சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரவர்களுக்கும் எளிய தமிழில் எழுதியும் பிழையறப் பரிசோதித்தும் உதவிய எமது நண்பர் வர்கவி- திரு- அ- சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவனாவேன்.

இது அரிய நூலாதலால் மொழி பெயர்ப்பில் குற்றங்களிருக்கும் என்பது திண்ணம். அவைகளைக் கொள்ளாது குணங்களைப் பாராட்டுவதுடன் இப்புத்தகத்தின் அடுத்த பதிப்பு அக்குற்றங்களின்றி வெளிப்படுமாறு அவைகளை எனக்கறிவிக்கவும் பிரார்த்திக்கின்றனன்.

ஜகதீசன் திருவருள் புரிவாராக.

S. ராஜாசாஸ்திரீ.

சாற்றுக்கவிகள் .

திரிசிபுரம்

பிரம்மபுரீ- திரு- அ- சிவாநந்தசாகர யோகீசுவரவர்கள்

இயற்றியது .

பொருவிலரு மறைபினகப் பொருணிலவ விலகுபிர போதநற்சந்
கிரவுதயவடமொழிநாடகநூலைத்தன்மொழியிற்றிகழச்செய்தான்
பாவுலகி லெவருமுணர்ந் தினிதுய்பக்கருணையிற்றைப்பண்ணார்வேதப்
பிரமகுல மணிபனைப ராஜாசாஸ் திரிநாமப் பெரியோன் றானே.

—o—o—o—

சென்னை ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ந-ந ஸ்ரீ கோ-வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றிய

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாகிரிய விருத்தம். [மேர்ந்து,
விப்பிரர் குலத்து விபப்புற வுதித்து விழுப்பொரு ளனைத்தையு
சொப்பிரகாச மாகவே சிலைத்துத் துவக்கறுகிருட்ணவாரியன்செய்,
நப்பிர போத சந்திரோ தபத்தை நவையறு தமிழில்வா சகமாச்
செப்பமார் ராஜாசாஸ்திரி யிபற்றிச் சீர்சிறப் பேய்ந்தனன் மாதோ

—o—o—o—

M R Ry A. SANKARALINGAM PILLAI Avl. B. A.
Sub-Editor, The "HINDU."

Mr. S. Raja Sastriar's attempts to enrich the Tamil language are commendable. I have read some portions of his translation of the far-famed sanskrit work, Prabodhachandrodyam, and have been much impressed with his industry. The translation has been well done. The beauties of the original work have been ably brought out, and the author deserves to be congratulated on his successful attempt. In these days of trumpery novels and trashy stories a book of this kind should be a relief to the Tamil loving people.

16-8-1911. Mount Road.

நாடக பாத்திரங்கள்.

சூத்ரதாரன்:—நாடகாசிரியன்.

நட:—அவன்மனைவி.

விலேகன்:—பிரதானநாயகன்.

மதி:—அவன்மனைவி.

வஸ்துவிசாரன்:—விலேகனுடைய கிங்கரன்.

ஸந்தோஷன்:—இவனுடைய நண்பன்.

புருஷன்:—உபநிஷத்தின் நாயகன்.

பிரபோதோதயன்:—புருஷனுடையகுமாரன்.

சிரத்தை:—ஸாத்விகீ, ராஜஸீ, தாமஸீ யென்று மூன்றுவித
மாகப் பிரவர்த்திப்பது.

சாந்தி:—விலேகன் ஸதேஹாதரீ.

கருணை:—சாந்தியின் தோழி.

மைத்ரீ:—சிரத்தையின்தோழி.

விஷ்ணுபக்தி:—உபநிஷத்தின் தோழி.

உபநிஷத்தேவி:—வேதாந்த சாஸ்திரம்.

ஸரஸ்வதி:—விஷ்ணுபக்தியின்ஸகி.

கூமை:—விலேகன் தாஸீ.

வைராக்யம்

நிதித்யாஸனம்

ஸங்கற்பம்

} மனதிலிருந்து உண்டானவைகள்.

பாரிபார்ச்வகன் முதலியவர்கள்

மஹாமோகன்:—விவேகனுடைய சத்ரு

சார்வாகன்:—மஹாமோகன் நண்பன்.

காமன்

குரோதன்

லோபன்

டம்பன்

அகங்காரன்

} மஹாமோகன் அமைச்சர்கள்.

மனம்:—ஸங்கல்ப ரூபம்.

திகம்பரன்

பிக்ஷு

சமணன்

காடாலிகன்

} புத்தஜைனாதிமதப் பிரவர்த்தகர்கள்

மித்யாதிருஷ்டி:—மோகபத்நீ.

விப்ரமாவதீ:—இவள்தோழி.

இரதி:—காமன் மனைவி

ஹிம்வைஸ்:—குரோதன் மனைவி

திருஷ்ணை:—லோபன் மனைவி

மற்றுஞ் சில சீடர்கள் முதலானோர்.

பிரபோத சந்திரோதயம்.

காப்பு

ஞானச் செழுஞ்சுடரை ஞானாதீ தப்போருளை
மோனப் பரசிவத்தை முன்னவனை—யானை
முகத்தவனை வேத முழுமுதலை யன்ப
ரகத்தவனைக் கைதொழுவோம் யாம்

(1) நாந்தி.

திஷ்டான ரூபியாகப் பிரகாசியானின்ற எந்த பிரம்
த்தை அறியாமையால், நடுப்பகலில் கானலில்
(2) சூரிய கிரணங்களி னாலுண்டாகும் ஜலப்ர
வாகம் காணப்படுவது போல் பிருதிலி, அப்பு, தேயு,
வாயு, ஆகாயம் என்கிற பஞ்ச பூதங்களா லாகிய
இந்த மூவுலகங்களும் காணப்படுகின்றனவோ, எந்தப்

(1) நாந்தி:—நாடகத்தின் ஆரம்பத்தில் நாடகசாலையின் அதிபரால்
செய்யப்படுகிற தேவதா பிரார்த்தனை.

(2) கானலில் ஜலப்ரவாகம் காணப்படுவதுபோல் அதிஷ்ட
ான ரூபியாகிய பிரம்மத்தில் மூவுலகங்களும் தோன்றுகின்றன
வென்றும் அதனையறிந்தவர்களுக்கு அவை அப்படியே நசித்துப்போகின்
னவென்றும் சொல்லப்படுகிறபடியால் பிரம்மமே இவ்வுலகத்தின்,
ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இவைகளுக்குக் காரணமென்பது கருத்து
தனால் பிரம்மத்திற்குத் தடஸ்த லட்சணம் கூறப்பட்டது. ஆனந்தகனம்
தலிய பதங்களால் சொரூப இலட்சணம் சொல்லப்பட்டது. பூமா
யில் ஆரோபிக்கப்படும் சர்ப்பம்போல் உலகமானது நசிக்கிறதென்று
சொல்லப்பட்டபடியால் பிரம்ஞானத்திற்கு அஞ்ஞான நிவர்த்தியென்கிற
ராக்ஷம் பிரயோசனமென்று கூறப்பட்டது.

பிரம்மத்தின் உண்மையான சொரூபத்தை யறிந்தவர்களுக்கு மேற்கூறிய முவுலகங்களும் பூமாலையில் அத்தியாசத்தினால் ஏற்படும் அரவம் பொய்யாவதுபோல் பொய்யெனக் காணப்படுகின்றனவோ அப்படிப்பட்டதும் ஆனந்த கனமானதும் மாயாசம் பந்தமாகிய களங்கமற்றதும் ஸ்வப்ரகாசமுள்ளதுமான ஒரு ஜோதியை அதாவது குணாதீதமான பிரமத்தை வணங்குவோமாக.

ஸுஷூம்நாநாடியில் நிரோதிக்கப்படும் வாயுவினால் பிரம்ம சந்த்ரஸ்தானத்தை அதிகீரமித்து நிற்பதும் அந்தக்கரணம் சாந்தியை யடைந்தவிடத்து விளங்குவதும், ஆனந்தகனமா யிருப்பதும் உலகமுழுதும் வியாபித்திருப்பதுமான (1) பிரத்யக் ஜோதியானது, யோகியான அர்த்தசந்திரதாரிபி (பரமசிவ) னுடைய ஸ்பஷ்டமான நெற்றிக்கண்ணாகிய வியாஜத்தால் வெளிப்படுத்தப் படுவதுபோல் விளங்குகிறது.

(நாந்தி முடிவில்)

(2) ஸுத்திரதாரன்:—போதும்; அதிகமாக விஸ்தரிக்க வேண்டாம்; மற்றத் தேசத்தரசர்களின் கிரீடங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் விருந்து கூட்டம் கூட்டமாக வெளிவரும் கார்திகளால் மங்கள ஆரத்தி எடுக்கப்பட்ட பாதகமலங்க ளுள்ளவரும், மகாபலசாலிகளான பகைவர்களின், கதவுகள் போல் விசாவித்த மார்பினைப் பிளந்து ஸ்ரீ நரசிம்மசுவாமியினுடைய குணத்தை வெளியிட்டவரும் அதிபலசாலிகளான இராஜாக்களாகிய பிரளயகால சமுத்திரத்தில் மூழ்கிப்போன இந்தப் புனியை மறுபடியும் மீட்டு, ஸ்ரீ ஆதிவராக

(1) பிரத்யயக்—பிரத்யயக் என்றால் ஜடம் அகங்காரம் இவைகளுக்குப் பிரதிகூலமாய் அதாவது எதிரிடையாய்ப் பிரவர்த்திப்பது. அப்படிப்பட்ட ஆத்மா சுயம்பிரகாச சொரூபியான பரமான்மா வென்பது கருத்து.

(2) ஸுத்திரதாரன்—நாடகக்கதையைச் சரியாய் நடக்கச்செய்வன் அதாவது நாடகாபிஷயத்துக்கு அதிபதி.

சுவாமியின் பராக்ரமத்தை விளக்கினவரும்(க) திக்குகளாகிய மாதர்களுடைய செவிகளில் ஆபாணமாக விளங்கும் கீர்த்தியாகிய கொடியின் துளிநுள்ளவரும் திக்கஜங்கள் செவியை வீசுவதால் உண்டாகும் காற்றால் விருத்தியடையும் பிரதாபமென்னும் அக்கினியை உடையவருமாவழி கோபாலாகிய பிரபு எனக்கு உத்தரவளித் திருக்கிரார்.

அதாவது:—

“நமக்கு ஜனனகால முதல் நண்பராக இருந்து வரும் கீர்த்திவர்ம மகாராஜாவின் திக்விஜயத்தினால் நமது பிரமணந்த ரஸமெல்லாம் மறைந்துபோய், நம்முடைய நாட்களெல்லாம் அநேகவிதமான விஷய சுகங்களை யனுபவிப்பதில் வீணாயின. இப்பொழுது நாம் செய்யவேண்டிய வேலையைச் செய்து முடித்து விட்டபடியால், கவலையற்றிருக்கிறோம். ஏனெனில், நமது அரசனது பகைவர்களாகிய மற்ற அரசர்களை நாசஞ் செய்துவிட்டோம். நற்கீர்த்தி வாய்ந்த அமைச்சர்களை ஏற்படுத்தி நமது இராஜ்யத்துக்குத் தக்க காவலை அமைத்துவிட்டோம். நான்கு கடல்களால் சூழப்பட்ட இப்புவிமீதுள்ள அரசர்களும் கொண்டாடத்தக்க சக்ரவர்த்தித் தன்மையை நமது கீர்த்திவர்ம மகாராஜனுக்கு அளித்து விட்டோம். ஆகையால் நாம் இப்பொழுது (1) சாந்திரஸத்தை அபிநயித்துக்காட்டப் பார்த்து நமதுமனதுக்கு மகிழ்ச்சியைத்தர விரும்புகிறோம்.

ஆகையால், நம்முடைய ஆசிரியரும் மிகவும் பூஜ்யமான பூநீ கிருஷ்ணமிசிரர் என்கிற பெரியவர் “பிரபோத சந்திரோதய” மென்னும் நாடகத்தை இயற்றி உன்னுடைய கையில் கொடுத்திருந்தனரே? அதை இப்போது கீர்த்திவர்ம

(1) எந்த ரஸத்தை அபிநயிக்கையில் பார்த்தாலும்கேட்டாலும்கு விஷயங்களிலுள்ள பற்றுதல் குறைந்து அக்காலத்திலாவது ஒழிவு உண்டாகுமே அதற்குச் சாந்திரஸ மென்று பெயர்.

மகாராஜாவுக்குமுன் நீ அபிரயித்துக் காட்டவேண்டும். அசு
சனுக்குத் தன்னுடைய சபையிலுள்ளவர்களுடன் அந்த நாட
கத்தைப் பார்க்கப் பிரியமிருக்கின்றது” என்ற இவ்வுத்தரவு
கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் வீட்டிற்குச் சென்று
என் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு வந்து மேளத்தைத்
தயார்செய்கிறேன். (சிறிதுதூரம் நடந்து திரையைப்பார்த்து)
(5) ஆர்யே! இங்குவா !

(6) நட. பிரவேசிக்கிறாள்.

நட:—சுவாமி! இதோ இருக்கின்றேன். எந்த உத்தரவை அனு
வீட்டிக்கவேண்டுமோ (7) அதை ஆரிய புத்திரர் ஆக்ஞாபிக்க
வேண்டும்.

ஸுத்திரதாரன்:—ஆர்யே ! இது உனக்குத் தெரிந்த விஷயந்
தான். பகைவர்களுடைய சேனைகளாகிய வனங்களில்
விருத்தியடைந்த பிரதாபமென்னும் தியின் ஜ்வாலையை
மூவுலகங்களிலும் வியாபிக்கச் செய்தவரும், உலகம்புகழ்த்தக்க
கீர்த்திவாய்ந்தவருமான கோபாலரென்பவர் கொடிபோன்ற
கத்தியை மட்டும் உதவியாகக் கொண்டு சத்ரு அரசர்கள்
யாவரையும் ஜபித்து, அரசர்களுக்கெல்லாம் திலகம் போக
விளங்கும் ஸ்ரீ கீர்த்திவர்ம மகாராஜனுக்குச் சக்ரவர்த்தித்
தன்மையை யளித்துப் பட்டாபிஷேகமும் செய்து வைத்தார்.
மிகக்கொழுப்புள்ள இராக்கதஸ்திரீகள் கைகொட்டுங்கால்
ஆக்கைகளில் அலங்காரமாக அணியப்பெற்றிருக்கும் மணி
தர்களுடைய மண்டையோடுகள் ஒன்றோடொன்று மோதுவ
தாலுண்டாகும் ஒலியாகிய தாளங்களைக் கேட்டு நர்த்தனஞ்
செய்யும் பிசாசுகளுள்ள போர்க்களங்கள், பருவத சிகரங்கள்

(5) நாடகசாஸ்திரப்படி ஸுத்திரதாரன் தன் மனைவியை ஆர்யே
என்று அழைப்பான்.

(6) நட-ஸுத்திரதாரன் மனைவி.

(7) நாடகசாஸ்திரப்படி எல்லா ஸ்திரீகளும் தங்கள் கணவனை ஆரிய
புத்திர என அழைப்பார்கள்.

போன்ற யானைகளின் மத்தகங்களிலுள்ள குகைபோன்ற துவாரங்களில். மோதும் பெருங்காற்றினால் உண்டாகும் நாதங்களைக்கொண்டு அந்தக்கோபாலருடையகீர்த்தியை இன்னமும் பாடுகின்றன. சாந்திமார்க்கத்திற்குச் செல்பவரான அந்தக் கோபாலர் தமது மனதுக்குக் குதூகலம் உண்டுபண்ணும் “பிரபோதசந்திரோதயம்” என்னும் நாடகத்தை அபிநயித்துக் காட்டும்படி எனக்கு உத்தரவளித்திருக்கின்றனர் ஆதலால் நடர்கள் வேடம் புனைந்துகொள்ளத் தயாராயிருக்கட்டும்.

கடி:—ஆர்யபுத்திர ! இது மிகவும் ஆச்சரியம் ! ஏனெனில் கர்ணபரியந்தம் நானேற்றப்பட்ட கடினமான வில்லி லிருந்து விடுபடும் அம்புகூட்டங்களால் சிதறியடிக்கப் பட்ட குதிரைகளை அலைகளாகக் கொண்டதும், ஓயாமல் விடப்பட்ட கூர்மையான பாணங்களால் சேதிக்கப் பட்டதும், அஸ்திரங்களினால் அடியுண்டதுமான ஆபிரக்கணக்கான உயர்ந்தயானைகளை மலைகளாக உடையதும், சுற்றுகிற கை யாகிற மந்தரபருவத்தினால் கலக்கப்படுகிற காலாட்படைகளை ஜலக்குவியலாக உடையதுமான கர்ணமஹாராஜனுடைய சேனையாகிய கடலை, அரசுக் கூட்டங்களைத் தம்முடைய புஜபலபராக்ரமத்தினால் நடுங்கச்செய்து பூநீ மகாவிஷ்ணு பாற்கடலைக் கடைந்ததுபோல் கடைந்து ஜபலக்ஷிமிபை. அடைந்தவரான கோபாலர் சகலமுனிவரும் புகழ்ந்து மகிழ இப்பொழுது உபசாந்தியை யடைந்தது மிகவும் ஆச்சரியந்தான்!

ஸௌத்ரதாரன்:—ஆர்யே ! பிரம்ம தேஜஸானது எப்போதும் குளிர்ந்த சுபாவமுள்ளது. தான். ஏதேனும் ஓர் காரணம் பற்றி மாறுதலடைந்திருப்பினும் அது மறுபடியும் தன் நிலைமைக்கு வந்துவிடும். ஏனெனில், இராஜக்கூட்டங்களுக்குப் பிரளயகாலாக்ஷி ருத்திரன்போன்றவனான சேதி தேசமன்னனால் அடியோடு அழிக்கப்பட்ட சந்திரவம்சத்தரசர்களின் அரசரிமையை மறுபடியும் நிலைநாட்டுவதற்காக, இந்த

கோவால்ருக்கு இத்தகைய வீரவேசம் உண்டாயிருந்தது. ஆர்யே! இதைக்கவனித்துப்பார்! சமுத்திரமானது, பிரளயகாலத்தில் பிரசண்டமாருதத்தினிடையகூப்பட்டுப் பருவதங்களை யெல்லாங்கடந்து சென்றதாயினும், இப்போது சமுத்திரம் அதன் சபாவகுணங்களாகிய தெளிவு, என்மதவாமை முதலியவைகளை யுடையதாய்ப், பிரளயகாலத்திற்கு முன்னு லிருந்தது போலவே இருக்கின்றதன்றோ?

ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அம்சத்திலிருந்து உண்டான வர்களும் பராக்ரமத்தையே அலங்காரமாக அடைந்தவர் களுமான மகாபுருஷர்கள் உலகக்ஷேமத்தின் பொருட்டுப் பூபாரத்தைக் குறைத்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்த பின்னர், சாந்திபையே அடைகின்றனர். பரசு ராமரையே நீ இதற்குதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இருபத்தொரு முறை அநேக அரசர்களுடைய ஜனநீர் மாமிசம், கொழுப்பு, இவைகளாகிய சேறொடு கலந்து மிகுதியும் பெருகுந் இரத்தநதியில் முழுகினதும், அரசர்களுடைய உயர்ந்த தோள்களை வெட்டிம்பொழுது சப்திக்கும் கோர மான முனையையுடையதும், மாதர்கள், குழந்தைகள், வயோதி கர்கள் முதலியவர்களைக் கொல்வதில் தபைபற்ற தென்று பிரசித்திபெற்றதுமான கோடரியை யுடைய பரசுராமர் இராஜாக்களின் கூட்டத்தை யொழித்துப் பூபாரத்தைப் போக்கி, கோபாக்கினிதணிந்து தவத்தில் கண்ணியம்பெற்றுச் சாந்தி யடைந்திருக்கிறார். அதுபோல் கோபாலரும் மிக்க சாந்தியை யடைந்திருக்கிறார். எங்ஙனமெனில், (1) விவேகமா னது (2)மோகத்தை வென்று (3) பிரபோதத்தை உண்டு

(1) விவேகம்- இது நன்மை தீமை யென்று பகுத்தறியும் தன்மை.

(2)மோகம்-வஸ்துவல்லாததை வஸ்துவென்று கினைத்துக்கொள்வது சம் சாரத்திற்கு மூலகாரணம்.

(3) பிரபோதம்- ஞானம், வேதாந்த சிரவணதிகளால் ஆத்மாவில் உண் டாகும் மாயையொழிதல்; அதனால் சம்சாரத்திற்கு அழிவுண்டாம்.

பண்ணுவதுபோல் இந்தக்கோபாலர் காணனை வென்று கீர்த்தி
வர்மராஜனுக்கு பிரகாசத்தை (கேதபத்தை) யுண்டாக்
கினார்.

(திராக்குள்)

பேராபி ! அற்பக்கூத்தாடி !! நாங்கள் உயிரோடிருக்
கையில் எங்கள் பிரபு மகாமோகர் விவேகனிடம் அபஜய
மடைந்ததாகக் கூறுகின்றாய்.

ஸுகுத்திரதாரன்:—[பரபரப்புடன் பார்த்து,] ஆர்யே! இங்குவா! உயர்
ந்துபருத்த இரண்டு கொங்கைகளையுடைய இரதி தன்கையால்
மயிர்க்குச்செறிய ஆணைந்து கொள்ளப்பட்டவனும் மதத்
தினால் சுழன்று கொண்டிருக்கும் தாமரைமலர் போன்ற கண்
களையுடையவனும் உலகங்களுக்கு மதத்தை யுண்டாக்குகிற
வனும் கண்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவனுமான
காமன் இதேதாவருகின்றான். என் வார்த்தையில் அவன் கோப
மடைந்தனன்போலும்! ஆகையால் நாம் இந்த இடத்தைவிட்டு
விலகிப் போவதே நலம்.

[போகிறார்கள்]

(4) பிரஸ்தாவனை முற்றிற்று.

(4) பிரஸ்தாவனை யென்பது நாடகத்தை ஆரம்பிக்குமுன், நாடகபாத்திரங்கள் செய்து கொள்ளும் ஏற்பாடுகளடங்கிய சம்வாதம்.

(1)காமனும் (2)இரதியும்

(பிரவேசிக்கிறார்கள்.)

காமன்:—(கோபத்துடன் அடேபாபி! என்று, முன் திரைமறைவி
 லிருந்து கூறியபடி கூறிக்கொண்டு,) அடே அற்பக்கத்
 தாடியே ! ஜனங்கள் எவ்வளவு கல்விமீன்களாயிருந்தா
 லும் நீலோத்பலம்போன்ற கண்களையுடைய அழகான
 மாதர்களின் பார்வையாகிற பாணங்கள் எதுவரையில் அவர்
 கள் மேல் விழுவதில்லையோ அதுவரையிற்றான் சாஸ்தி
 ரங்களாலுண்டான விவேகமானது அவர்கள் மனதில் பிரகா
 சிக்கும். இதுவன்றி, அழகான உப்பரிசை, யௌவன
 ஸ்திரீகள், வண்டிகளின்சப்தங்கள், அன்று அலர்ந்த அழ
 கான மல்லிகை மலர்களுடன் விளங்கும் கொடிகள், நல்ல
 வாசனை வீசுகிற தென்றல், சந்திரனோடு கூடிய இரவு
 இவைகளாகிற என்னுடைய ஆயுதங்கள் ஒருநாளும் வீணா
 காமல் சர்வசிலாக்கியமாக விளங்கி வருகையில், விவேகத்தின்
 தன்மை தோன்றுவதெதங்ஙனம் ? பிரபோதந்தான் எங்ஙனம்
 உண்டாகும்?கஷ்டம்!

இரதி:—ஆர்யபுத்திர ! நமது மகாமோக மகாராஜனுக்கு விவேக
 னென்பவன் பெரும் பகைவ னென்றெண்ணுகிறேன்.

காமன்:—அன்பிற்குரியவளே ! ஸ்திரீகளுக்கு இபற்கையில் உண்
 டாகக்கூடிய பயமானது விவேகத்தினிடமிருந்து உனக்கும்
 எப்படியோலந்து விட்டதே! பார்—

எனக்கேற்பட்ட வில்லும் அம்புகளும் மலர்களையாயி
 னும் தேவாசுரர்களோடு கூடிய இவ்வுலகம் முழுமையும்
 என்கட்டளையை மீறி ஒருகணநேரமேனும் தைரியம் கொள்வ
 தில்லை. உதாரணமாக—

(1)காமன்—என்றால் ப்ரீதி, ஆசை; (2) இரதி என்றால் புருஷனுக்கு
 ஸ்திரீகளிடத்திலும் ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்களிடத்திலும் உண்டாகும்
 அன்பு.

சகல தேவர்களுக்கும் அரசனா இந்திரன் அகனி
கைக்குச் சோரநாயகனானான். சகல பிரஜைகளையும் சிரு
ஷ்டிக்கும் பிரமன் தன் சொந்தப்பெண்ணை (சத்ருபை
யென்பவளை) அடைந்தான். சந்திரன் தன் குருவாகிய பிரகஸ்
பதியின் பத்தினியை அடைந்தான். இவ்விதம் யான்
யாரைத்தான் துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசிக்கும்படி செய்ய
வில்லை. உலகங்களை நாசம்செய்வதில் என்பாணம் சோர்வடை
வது முண்டோ?

இரதி:—ஆர்யபுத்திர! இது அப்படியல்ல; அதிபலமானசகாயத்தை
யடைந்திருக்கிற சத்ருவைப்பற்றிச் சிறிது யோசிக்கவேண்டி
யதுதான். ஏனெனில் யமம் நியமம் முதலான மகாபல
சாலிகளான மந்திரிகள் அந்த விவேகனுக்கிருப்பதாகக் கேள்
விப்படுகிறேன்.

காமன்:—ஆசைக்கிசைந்தநாயகியே! விவேகனுடைய பவிஷ்டர்க
ளான யமம் நியமம் முதலிய எட்டு அமைச்சர்களும் நாம்
எதிர்ப்பதற்கு முன்னமேயே ஒடிவிடுவார்கள். தவிர-

கோபத்திற்கு முன் அஹிம்ஸை நிற்பதெங்ஙனம்? பிரம
சரியம் முதலானவைகள் எனக்கு எதிரில் நிற்பதெங்ஙனம்?
ஸத்யம், திருடாமை, வாங்காமை இவைகள் லோபத்திற்கு
முன் நிற்பதெங்ஙனம்?

1 யமம். (2) நியமம். 3 ஆசனம் 4 பிராணபாமம் 5 பிரத்
தியாஹாரம் 6 தியானம் 7 தாரணம் 8 சமாதி இவைகள் யாவும்
நிர்விகார மனதுக்குமட்டு மெட்டக்கூடிய வைகளாகையால்,
எளிதில் நாசம் செய்யக்கூடியவைகளே? மேலும் மாதர்கள்
தான் அவர்களுக்கு மாரக தேவதைகள். ஆகையால் நம்மால்
• அடக்கக் கூடியவர்களே! ஏனெனில்—

(1) தேக சேஷ்டையை யடக்குதல் (2) மனதை யடக்குதல் (3) பத்
மாஸனம் முதலியன 4 பிராணவாயுவை ஸுஷும்னா நாடியில் அட
க்குதல் 5 மனம் முதலிய புலன்களை விஷயாதிகளிலிருந்து இழுத்
தல் 6 ஆத்ம சிந்தை 7 ஆத்ம சிந்தையைக் கொஞ்சகாலம் ஆராய்தல்
8 எப்பொழுதும் தியானத்திலேயே யிருத்தல்.

ஸ்திரீகளுடைய பார்வை சம்பாஷணை வினையாட்டு கிரீடை பரிகாசம் ஆலிங்கனம் இவைகளிருக்கட்டும்; ஸ்திரீகளைச் சிந்திப்பதொன்றே இவ்வுலகத்தில் மனோவிகாரத்தை யுண்டிபண்ணுவதற்குப் போதுமானது.

மேலும் விவேகனாகிய அரசனுக்கு மந்திரிகளான இவர்கள் (யமாதிக்கள்) நமது மகாமோகராஜனுக்கு இஷ்டர்களாகிய மதம் மாற்சரியம் டம்பம் லோபம் இவர்களால் எதிர்க்கப் பட்டவுடன் அதர்மத்தில் பிரவேசித்து விடுவார்கள். இரதி:—நாதனே! தங்களுக்கும் விவேகம் சமதமம் முதலியவர்களுக்கும் உற்பத்திஸ்தானம் ஒன்றென்று யான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

காமன்:—பிரியநாயகியே! அதென்ன? உற்பத்திஸ்தானம் ஒன்றென்கிறாய்; தந்தை மாத்திரந்தான் எங்களுக்கு ஒருவன்; அதாவது—

பரமாத்மாவுடன் முதல் முதல் ஏற்பட்ட சம்பந்தத்தினால் ஸாயியினிடம் மனமென்ற பிரசித்தமான ஒரு புத்திரன் பிறந்தனன். அவன் இந்த பூவுலங்களையும் உண்டாக்கிப்பிறகு எங்களுடைய இவ்விரண்டு குலத்தையும் உண்டிபண்ணினான்.

அவனுக்குப் பிரவிர்த்தி, நிவிருத்தி என்கிற இரண்டு தர்ம பத்தினிகள். இவ்விருவர்களுள் பிரவிர்த்தியினிடத்தில் மகாமோகனைப் பிரதானமாகக் கொண்ட குலம் உண்டாயிற்று. நிவிருத்தியினிடம் விவேகனைப் பிரதானமாகக் கொண்ட மற்றொரு குல முண்டாயிற்று.

இரதி:—ஆர்யபுத்திர! சகோதரர்களான உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பகைமை யேற்பட்டதற்குக் காரணம் யாது?

காமன்:—பரியே! சகோதரர்களுக்குள்ளும் ஒரே பொருளை அடைய விரும்பினால், விரோதம் ஏற்படுமென்பது உலகப் பிரசித்தமன்றோ? பூமியை அடைவதன் பொருட்டுக் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் உலகமழியத்தக்க கடுமையான விரோதமுண்டாயிற்றன்றோ?

அங்கம்] பிரபோத சந்திரோதயம்.

இவ்வுலகமுழுவதும் எங்கள் தந்தையால் சம்பாதிக்கப் பட்டது. நாங்கள் (மகாமோகாதிகள்) எங்கள் தந்தைக்கு அன்புடையவர்களாகையால் நாங்களே அதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டோம். அவர்களுக்குச் சஞ்சாரம் மிகக் குறைவு. ஆகையால் அந்தப் பாவிகள் தகப்பனை (மனதை)யும் எங்களையும் தொலைக்க யத்தனம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இரதி:—பிராணநாத ! பாவம் ஒழிந்தது ! விரோதத்தினால் மட்டும் இத்தகைய பாவஞ்செய்ய அவர்கள் ஆரம்பித்திருக்கின்றனரா ? இருக்கட்டும்; இதற்கு அவர்கள் ஆலோசித்திருக்கும் உபாயங்களென்ன ?

காமன்:—பிரியே ! இவ்விஷயத்தில் இரகசியமான காரணம் ஒன்றிருக்கின்றது.

இரதி.—ஆர்யபுத்திர ! அதை எனக்கு ஏனோ வெளியிடக் கூடாது?

காமன்:—பிரியே ! பெண்களின் இயற்கை சுபாவப்படி நீபயமுடையவளெனக் கருதி, அந்த மாபாவினரின் செய்கையை நின்னிடத்து வெளியிட வில்லை !

இரதி:—(பயத்துடன்) நாயகா ஆ ! ஆ! அது எத்தன்மையது?

காமன்:—நாயகியே ! நீ சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம் ! அஞ்சவேண்டாம் !' முடர்களுக்கு இதுஆசைமாதிரிமேயொழிய வேறில்லை. ஜனங்கள் இவ்விதம் கூறுகிறார்கள். நமது குலத்தில் வித்தை (ஆத்துமத்வசாக்ஷாத்காரம்) என்கிற ஒரு இராக்கதமாதா மாரகதேவதைபோல் உண்டாகப்போகின்றாள் என்று.

இரதி:—(தேகம் நடுங்குகிறது) ஆ ! கஷ்டம்! கஷ்டம்!! நெஞ்சம் பதைக்கின்றதே. நம்முடைய குலத்தில் எப்படி இராக்ஷஸ்தரீயுண்டாகக்கூடும்?

காமன்:—பிரியே! நீ சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம்! ஜனங்கள் இவ்விதஞ் கூறுகிறார்களே அதுதான்; வேறல்ல.

இரதி:—அந்த இராக்ஷஸி யாதுசெய்யப் போகின்றனள் ?

காமன்:—பிரியே ! பிரமதேவன் வாக்கொன்று இங்ஙன மிருக்கின்றதாம்.

“சம்பந்தமேயில்லாத ஓர் புருஷனுக்கு மாயை யென்கிற ஓர் மனைவியாம். அவளை அந்தப் புருஷன் தொடாமலிருந்து அவள் மனம் என்கிற ஓர் பிள்ளையைப் பெற்றுப் பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இவ்வுலகங்களையுமீன்றனளாம். அந்த மனத்தினிடமிருந்து வித்தை என்கிற ஓர் பெண் பிறக்கப் போகின்றனளாம். அவளுக்குத் தன் தந்தை, சகோதரர்கள், தாய் இவர்களெல்லாம் சேர்ந்த குலமே புகழிக்கத்தக்கதாகப் போகின்றதாம்.”

இரதி:—(பயத்தினுற்றேகம் நடுங்குகிறாள்) ஆர்யபுத்திர! காப்பாற்றவேண்டும்! காப்பாற்றவேண்டும்!! (பர்த்தாவைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.)

காமன்:—[நாயகி தன்னை யணைந்துகொண்டதினால் உண்டான சுகத்தை அபிநயித்துக் காட்டுகிறாள்] (தனக்குள்,) அதிக சஞ்சலமானகறுத்தவீழு களுன்ன எனது ஆசைநாயகி, தான் அடைந்தஅச்சத்தினால்மிகவும்நடுங்குகிற தன் இருகொங்கைகளும் என்னாகம் பொருந்தவும் இரத்தினமயமான கங்கணங்கள் சப்திக்கவும் என்னைத் தழுவிக்கொண்ட தானது எனக்கு மயிர்க்குச்சலை யுண்டாக்கி ஆனந்தத்தை யளித்ததுமன்றி, எந்தேகந்தெரியாத மோகத்தையும் உண்டாக்குகிறதே!

[தானும் அவளை இறுகத்தழுவுகிறாள்]

(வெளிப்படையாய்) பயப்படாதே! பயப்படாதே! ! நாம் உயிருடனிருக்கிற வரையில் வித்தை உண்டாவது எங்ஙனம்?

இரதி:—நாதா ! இப்படிப்பட்ட இராக்ஷஸி உண்டாகப்போவதில் தங்கள் பகைவர்களுக்குச் சம்மதந்தானா?

காமன்:—ஆம்! விவேகனுக்கு உபநிஷத் தேவியி னிடத்தில் “பிரபோதசந்திரன்” என்னும் சகோதரனுடன் அவள் உண்டாகத்தக்கவளென்று பிரசித்தமாக சொல்லப்படுகிறதா. அந்த விஷயத்தில் சமம் தமம் முதலியவர்கள் முயற்சி செய்து வருகின்றனர்.

இரதி:—ஆர்யபுத்ரா! தங்களுக்கே கேட்டை யுண்டுபண்ணக் கூடிய அந்த வித்தை உற்பத்தியாவதைப்பற்றி எங்ஙனம் அந்த முடர்கள் புகழ்கிறார்கள்?

காமன்:—பிரியே! குலத்தை யழிக்கப் புறப்பட்ட பாவிக்கு, தான் பிறர் என்கிற வித்தியாசமான எண்ணம் ஏது? கேள்:—

இயற்கையிலேயே மலினமும் கோணலுமான எண்ண முடையவர்களுடைய உற்பத்தியானது தனக்கும் தன்னை யுண்டுபண்ணின வஸ்துவுக்கும் கேட்டை விளைக்கக் காரணமாகும். ஆர்யே! திருஷ்டாந்தமாக, புகையானது, மேக மார்க்கத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்து மழையினால் நெருப்பை நாசம் பண்ணிப் பிறகு தானும் நாசமடைகிறது போலாம்.

(திரைக்குள்) அடே! பாபீ! துஷ்ட டா! எங்களைப் பாபிகளென்று தாஷிக்கிறாயா? அடே! கேள், “குரு வாயிருந்தாலும் கொழுப்பையடைந்து, இது தரும் இது தகாது என்பதையறியாமல் கெட்ட வழியிற் சென்றால் அவனை நீக்கி விடவேண்டும்” என்று புராணிக் புராணம்போதிப்பதைக் கூறுகிறார்கள். அகங்காரங் கொண்ட நம்முடைய தகப்பன்லோக ளாதனாகிய தன்னுடையபிதாவையே கட்டிவிட்டான். இக்கட்டைமஹா மோகாதிகள் நன்றாக இறுக்கிறார்கள்.

காமன்:—(சுற்றமுற்றும் பார்த்து) பிரியே! நமது வம்சத்தில் பெரியவனாகிய விவேகன், மதியுடன் திங்குவருகிறான்.

இரஸிக, ஜனங்களிடத்திலிருக்கும் இராகம் முதலானவர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டவன்போல், இளைத்த சரீரமுள்ளவனும் மானத்தையே பொருளென மதிப்பவனுமாகிய இவன் கலக்கமடைந்த மதி (புத்தி) யுடன், கடும்குமரமாய் மறைக்கப்பட்டசந்திரன்போல் பிரகாசிக்கிறான். ஆகையால் நாமிக் கிருப்பது உசிதமல்ல. போவோம். [போகிறார்கள்]

விஷ்கம்பம்
முற்றிற்று.

லிவேகராஜனும் மதியும்
பிரவேசிக்கிறார்கள்.

அரசன்:—(சற்று ஆலோசித்து) பிரியே! செவியுற்றனையா இந்தக் காமன் கொழுப்பினால் சொன்னவார்த்தைகளை! நம்மையே பாபிகளெனத் தூஷிக்கின்றான்.

மதி:—ஆர்யபுத்திர! ஜனங்களுக்குத் தங்கள் குற்றத்தெரியுமா? அரசன்:— எனதன் பிற்குரிய இன்பநாயகியே! பார்!—

துஷ்டர்களும் பாபிகளும் வஞ்சகர்களும் அநங்கரங் கொண்டவர்களுமாயிருக்கிற இந்த மதம் முதலானவர்கள் சிதாந்த சொரூபியும் நிரஞ்சனனுமான ஜகத்பிரபுவை வெகுதூரமாக பந்தத்துக்குள்ளாக்கி, மிகக்கேவலமானதொரு குக்கொண்டுவிந்து விட்டார்கள்.

இவர்கள் புண்ணியம் செப்பவர்களாம்! என்னே ஆச்சரிய மிது! நாம் பாபிகளாம்! நன்று! நன்று!! துஷ்டர்களுக்கு ஜயம்! ஆச்சரியம்!

விஷ்கம்பம் என்றால் அங்கத்தின் ஆரம்பத்தில் நடந்தவைகளும் கடக்கப்போகிறவைகளுமான கதைகளைச் சிறிது கீழ்ப்பட்ட பாத்திரங் ளைக்கொண்டு காட்டுவது.

மதி:—நாதா! இந்தப் பரமேசுவரன் இயற்கையிலேயேயுள்ள ஆநந்தத்தினால் அழகான சுபாவமுள்ளவரென்றும், எப்போதும் பிரகாசிக்கிற வஸ்துவென்றும் முவுலகங்களிலும் தடையறச் சஞ்சரிப்பவரென்றும் கேள்விப்படுகிறோ மல்லவா? இப்படியிருக்க, இந்தத் துஷ்டப்பயல்கள் அவரை எப்படிக்கட்டுப்படுத்தி மகாமோகமென்கிற கடலில் முழுகச் செய்தார்கள்.

அரசன்:—பிரியே! மாறாத தைரியம் படைத்தவனானாலும் மிகவும் பொறுமையுள்ளவனானாலும் குறைவற்ற சுகமுடையவனானாலும் நியாயாநியாயங்களை உணர்ந்தவனானாலும் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவனானாலும், எல்லா ராலும் புகழத்தக்க புத்தியையுடையவனானாலும் ஒரு மனிதனுடைய மனமானது ஸ்திரீகளுடைய வஞ்சனைக்குட்படுமாயின், அவனுடைய தைரியமுதல் யாவும் அவனைவிட்டு விலகிவிடும். அதனாற்றான் பரமேசுவரன் மாயாசம்பந்தத்தினால் தானாகவே புருஷனைப் பேர்பெற்றிருக்கிறார்.

மதி:—மகாதேஜஸுக்கு இருப்பிடமாக விளங்கும் பரமேசுவரனுக்கு மாயாசம்பந்தத்தால், தாழ்ந்த ஸ்திதி ஏற்படுவதென்பதானது, சூரியனுக்கு இருட்டின் ஒரு இரேகையால், மறைவு ஏற்பட்டதென்பது போலிருக்கின்றது.

அரசன்:—பிரியே! (பிரம்ம) பரியாலோசனை யில்லாத காலத்தில் ஏற்பட்டதான இந்த மாயை, வேசியானவள் தன்னிடம் உண்மையில் ஏற்படாத விரகவேதனை முதலியவைகளைக் காட்டி, ஆடவனை வஞ்சிப்பதுபோல், உண்மையிலேயே அசத்தான பதார்த்தங்களைச் சத்தாகக் காட்டி புருடனாகிய ஆத்மாவை வஞ்சிக்கின்றனள்.

ஸ்படிகமணிபோல் விளங்குபவரும் விகாரமற்றவருமான பரமாத்மாவை மிகவும் துஷ்டையாகிய இந்த மாயை அதிகமான விகாரத்திற் குள்ளாக்கிவிட்டாள். ஆனால் அந்தத் துஷ்ட

டையின் சம்பந்தத்தால் அந்தப்பரமாத்வுக்குச் சிறிதும் ஒளி குறைவதில்லை. ஆபீனும் அவளுக்குத் தன்னிச்சைக் கிசைந்தவாறு அவரை நடக்கச் செய்யச் சாமர்த்தியமுண்டு.

மதி:—நாதா! மகா மகிமைபுள்ள அந்த ஈசுவரனை அந்தத் துஷ்ட டையானவள் அவ்வளவு தூரம் வஞ்சிப்பதற்குக் காரணம் யாது?

அரசன்:—யாதேனும் ஓர் பிரயோசனம் கருதியோ அல்லது ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டோ மாபை பிரவர்த்திப்பதில்லை. பெண்டிரென்னும் பேய்களின் சுவபாவம் இதுவே! பார்—

அழகான பார்வையுள்ள மாதர்கள் தபை பொருந்திய ஆடவர்களுடைய மனதினுட் புகுந்து மோகமடையச் செய்கின்றார்கள். கொழுப் புண்டாகச்செய்கின்றார்கள். பரிகாசஞ்செய்கின்றார்கள் அதட்டுகின்றார்கள். ஆனந்தப்படுத்துகின்றார்கள். துக்கிக்கச்செய்கின்றார்கள். இன்னும் என்னென்ன காரியக்களைத்தான் செய்யமாட்டார்கள் ! மற்றொரு காரணமுமுண்டு.

மதி:—நாதா! அக்காரணம் யாதாம்?

அரசன்:—ஆர்யே! இந்தத் துஷ்டை, “யாதேனோ யௌவனங்கடந்து வயோதிகப் பருவமடைந்து கிழவியாய் விட்டேன். இவரோ வெகு காலத்துப் புருடன். இயற்கையிலேயே விஷப் ரஸங்களிற் பற்றற்றவர். ஆதலின் நமது பிள்ளையையே அந்தப். பரமேசுவரனுடைய ஸ்தானத்தில் வைத்துவிடவேண்டும்,” என்று இங்ஙனம் சிந்திக்கலானாள். இப்படித் தன் தாயார் சிந்தித்ததையறிந்ததும் மனமாகிய புத்திரன் எப்போதும் அவளுக்குச் சம்பந்திலேயே யிருப்பதால், தானும் அவரது சொற்ப மடைந்தவன்போல், ஒன்பதுவாரில் களுள்ள நகரத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு, (ஈசுவரன்) ஏகனாலும் பலவாறாகப் பிரிந்ததுபோல் அவரை அவைகளொவ்வொன்றிலும் ஸ்தாபித்து விட்டான். பிறகு இரத்தினத்திற்குள் நமது செய்கையை அமைப்பது போல், தான் செய்யும் காரியத்தை அவரிடம் சுமத்தி வருகிறான்.

மதி:—(சற்று ஆலோசித்து) ஆரியபுத்திரா! “தாயைப்போற்பிள்ளை” என்பதை அனுசரித்தே பிறந்திருக்கின்றான்.

அரசன்:—பிரியே! பிறகு அந்த ஈசுவரன் மனதின் மூத்தபிள்ளையாகிய அகங்கார னென்கிற பேரனால் கட்டுண்டான். பிறகு—ஈசுவரன்மனதின் கற்பனாருபமான அவித்தை யென்கிற ஓர் வித நித்திரையைப்பெற்று முடிங்கி, “நான்பிறந்தேன் எனக்கிவன் தந்தை, இவள் தாய், இது பூமி, இவள் மனைவி இது குலம், இவர்கள் புத்திரர்கள், இவன் சினைகிதன், இவர்கள் சத்ருக்கள், இது பொருள், இது பலம், இவை வித்தைகள் இவர்கள் நண்பர்கள், இவர்கள் உறவினர்கள்” என்றிவ்விதமான பலவித சொப்பனங்களைக் காண்கிறான்.

மதி:—ஆரிய புத்திர! இவ்வித நீண்ட நித்திரையால் ஞானத்தை அடித்து விரட்டியபின் அந்தப் பரமேசுவரனிடத்தில் பிரபோத மென்பது உண்டாவதெங்ஙனம்?

(அரசன் வெட்கத்தினால் தலைகுனிந்து நிற்கிறான்.)

மதி:—ஆரியபுத்திர! வெட்கமென்னும் பாரத்திற் காற்றாது தலை குனிந்து நிற்பானேன்? பதிற் சொல்ல லாகாதா?

அரசன்:—என் பிரியநாயகியே! அநேகமாக ஸ்திரீகள் பொருமை யுள்ள மனமுடையவர்கள். அதனால் நான் என்னைக் குற்றவாளி யென்றே நினைக்கிறேன்.

மதி:—சுவாமி! தங்களுடைய பர்த்தா ஒரு செய்கையைப் பிரியத்துடன் செய்ய யத்தனிக்கும் போதாவது அல்லது தர்மம் அர்த்தம் இவைகளின் நிமித்தம் ஏற்படும் போதாவது அவருடைய மனநிலுள்ளவைகளைக் கெடுக்கும் பெண்டிர் வேறு. (நான் அப்படிப்பட்டவளல்ல)

அரசன்:—பிரியே! நெடுநாட்பிரிவினால் அருபை யடைந்தவனும் உக்ரமான கோபமுள்ளவனுமான உபநிஷத்தேவியை, சாந்தி முதலானவர்கள் அனுகூலப்படுத்தி என்னோடு சேர்த்துவைக்கப் போகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் நீ எல்லாவற்றையு

மொழித்துச் சிலகாலம் பொறுமையா யிருப்பாயேயாகில், ஜாக்கிர, சொப்பன, சுஷுப்தி என்கிற ஸ்தானங்கள் அற்றுப்போய் விடும். பிறகு பிரபோதமுதயமாகும்.

மதி:—நாதா! இப்படிச் செய்வதால், பெரும் பந்தத்துக்குள்ளான நமது குலப்பிரபு, பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சுகம் பெறக்கூடுமாயில், தாங்கள் அவளுடன் எப்போதும் இடை விடாமலிருந்து வாழ்வதில் எனக்கு நிரம்பப் பிரியம்.

அரண்:—பிரியே! நீ இவ்விதம் தெளிந்திருப்பாயாகில் நமது அபீஷ்டங்கள் யாவும் சித்தி யடைந்து விட்டதாகவே உருதலாம். அதாவது-

இவ்வுலகங்களுக் கெல்லாம் ஆதியும் எல்லாவற்றையுங் நடத்த, வல்லவரும் அழிவற்றவருமான பரமாத்மாவை வஸ்துவே யாயினும் பலவாறாகப் பிரித்து (முன் கூறப்பட்ட ஒன்பது வாயில்களுள்ள) பட்டணங்களுள் அடைத்து மிருத்துயுவின் ஸ்தான மென்கிற ஸம்ஸாரத்தை யடையும்படி செய்து பிரம்மத்திற்குப் பேதத்தையுண்டு பண்ணுகிறவர்களுக்கு (பிரம்மஹத்தி செய்தவர்களுக்கு) பிராணனை வாங்குவதென்கிற பிராயச்சித்தத்தைச் செய் வித்து, அந்தப் பிரம்மத்திற்கு ஏகத்தன்மையை யுண்டாக்கு கிறேன்.

இது இருக்கட்டும்—

ஆரம்பித்த செய்கையை முடிப்பதன் பொருட்டு சமம் முதலானவர்களுக்குக் கட்டளையிடுவோம்.

[மதியும் விவேகனும் போகிறார்கள்]

முதல் அங்கம்

முற்றிற்று,

இரண்டாவதுங்கம்

டம்பன் பிரவேசிக்கிறான்.

டம்பன்:—மகா மோக ராஜன் எனக்கு ஒரு கட்டளையிட்டிருக்கிறார். என்னவெனில் “குழந்தாய் டம்பா ! அமைச்சர்களுடன் கூடியவிலேகன் பிரபோதத்தை யுண்டுபண்ணுவதாய் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறான். தீர்த்தங்கள் தோறும் சமம் தமம் முதலியவர்களை அனுப்பியுமிருக்கிறான். இங்ஙனம் நமது வம்சத்திற்கு உண்டாயிருக்கும் தீங்கானது உங்களால் கவனித்துநிராகரிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. தீர்த்தங்களில் முக்கியமான வாரணசி, (காசி) இந்த அவனியில் முத்தி க்ஷேத்திரம். ஆகையால் நீ அங்குச் சென்று நான்கு விதமான ஆச்சிரமிகளுக்கும் முத்தி கிடைப்பதரிதாகும்படி இடையூறுகளை யுண்டாக்கவேண்டும்” என்பவைகளே. காசிமா நகரத்தை அநேகமாக நான் வசப்படுத்தி விட்டேன். குறிப்பித்தபடி எஜமானனுடைய உத்தரவும் நிறைவேற்றப்பட்டது. என் வசமான இவர்கள் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமையைக் கூறுகிறேன்.

அதாவது:—

“என்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட துஷ்டர்கள், பிரகாசமான சந்திரனால் விளங்கும் இராமுழதும் விலைமகளின் வீடுகளுக்குச் சென்று மதுவாசனை வீசும் அவர்களுடைய வாயிலுறும்மதுவைப் பருகி மனமகிழ்ந்து இடைவிடாத மன்மதகிரீடைகளிற் பாழுது போக்கிவிட்டு, பகலில், நாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்கள், தீக்ஷிதர்கள், வேகு காலமாய் அக்னிஹோத்திரம் செய்பவர்கள், பிரமஞானிகள், தவம் புரிவோர்கள் — — — எனச் சொல்லிக் கொண்டு உலகத்தை வஞ்சிக்கிறார்கள்.

[ஒரு பக்கம் பார்க்கிறான்.

இதோ யாரோ ஒருவழிப்போக்கன் கங்கா நதியைத் தாண்டி இப்போது இந்த இடத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறான். இவன் கர்வங்கொண்டவன் போலவும் முவுஷக் களையும் விழுங்க வல்லமையுள்ளவன் போலவும் தன் பேச்சால் பயமுறுத்துகிறவன் போலவும் அறிவினால் நம்மைப் பரிகாசம் செய்பவன் போலவும் தோன்றுகிறான். ஆகையால் இவன் தேன்ராடா நகரத்தைச் சார்ந்தவனாக விருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்! அங்ஙனமாயின் இவனிடமிருந்து பெரிய வஞ்சிய அகங்காரனுடைய வரலாற்றை யறிந்து கொள்கிறேன்.

[என்று கூறி நடக்கிறான்.

அகங்காரன் பிரவேசிக்கிறான்.

அகங்காரன் — ஆச்சரியம்! உலகத்தில் ஜனங்கள் அநேகமாய் முட்டர்களாகவேயிருக்கிறார்கள். - - - பிரபாகர குருவினுடைய மதத்தைப்பற்றிக் கேட்டதே கிடையாது. குமாரில பட்டர் இயற்றிய சாஸ்திரத்தை அறிந்தபாடில்லே. சாரிக மென்கிற (மீமாம்சை) சாஸ்திரத்தின் வார்த்தைகளினுடைய ஸாராம்ச ஞானமும் அடைந்தவர்களல்லர். வாசஸ்பதி என்பவர் இயற்றிய (வேதாந்த) கிரந்தத்தை அறிந்துள்ளாரோ வென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? மகோத்தியாற் செய்யப்பட்ட குருமத கிரந்தத்தின் இரகசியமும் அறிந்தவர்களல்லர். மகா விரத மென்கிற பாசுபத சாஸ்திரத்தைப் பார்த்ததும் கிடையாது. (வேத சாஸ்திரங்களிற்பெறப்படும்) வஸ்துவை இன்னதென்று ஆலோசிப்பவரும் மிகக் குறைவு. யாவரும் இங்ஙனமிருக்க, ஜனங்கள் பசுக்களைப்போல் இவ்விதம் கவலை யற்றிருப்பதன் காரணம் யாது ?

[ஒரு பக்கம் பார்க்கிறான்.

இவர்கள் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்வதில் மாத்திரம் கவலை யுள்ளவர்களாக விருக்கிறார்கள். அதன் பொருளை

யறிந்தவர்களல்லர். ஆதலால் இவர்கள் வேதத்தைக்கெடுப்பவர்களே!

[வேறொருபக்கம்பார்க்கிறான்.

இவர்கள் பிசுஷிக்காகத் துறவறம் பூண்டு தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுக்குள் தங்களை மகா வித்துவானாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேதாந்த சாஸ்திரங்களைக் கெடுக்கிறவர்களே.

[சிரிக்கிறான்.

பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்களால் அறியப்படும் பொருள்களுக்கு விரோதமாக ஏதோஒரு வஸ்துவைச் சொல்லுகிற வேதாந்தங்களும் சாஸ்திரங்களாயின், பௌத்தர்கள் மேலுள்ள குற்றந்தான்யாது? ஆகையால் இவர்கள் பேச்சைக் கேட்பதும் நமக்கு அதிகமான பாவத்தை விளைக்கும்.

[மறுபடி வேறொருரிடத்திற்குப் போய் நிற்கிறான்.

சைவபாசபதர்கள் முதலான இந்தப் ப்ராஷண்டர்கள் (1)கௌதமருடைய மதத்தை மிகவும் வருத்தத்துடன் கற்றவர்கள். ஆதலால் இவர்கள் பசுக்களே! • இவர்களுடன் பேசுவதிலுங்கூட மனிதர்கள் நரகத்தையடைவார்கள். ஆதலால் இவர்களை நமது சுண்ணுக் கெதிரே நிறுத்தாமல் அப்புறப்படுத்த வேண்டும்.

[மற்றோரிடம்போகிறான்.

கங்கைக்கரையில் அந்நதியின் அலைகளால் குளிர்ச்சியடைந்த கற்களில் போட்டுள்ள அழகான தருப்பாஸனங்களில் உட்கார்ந்து, கரங்களில் தருப்பைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு சிலாக்கியமான தண்டு கமண்டலங்களோடு விளங்குகிறவர்களும் வரிசையாய்க் கேட்கப்பட்ட ஜப மாலையிலுள்ள மணிகளைப் பிடித்துத் தள்ளுவதில் சுறுசுறுப்புள்ள நுனிவிரல்களுள்ளவர்களாய் மிருக்கிற இந்த டம்பக்காரர்கள் பணகாரர்களுடைய பொருளை அபகரிக்கிறார்கள்.

1 கௌதமர் வேதத்தைப் பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்கிறார். இவர்களுக்கு வேதம் பிரமாணமல்ல; ஆகையால் அவருடைய மதத்தைவருத்தப்பட்டுக் கற்கிறார்கள்.

(1) திரி தண்டம் என்கிற வேடத்தினால் பிழைக்கி, வர்கள். துவைதம் அத்வைதம் என்கிற இரண்டு மார்க்கங்களையும் விட்டகன்றவர்கள்.

[மற்றொரிடத்திற்குப் போய்
பார்த்து நிற்கிறான்]

ஆச்சரியம்! இந்தக் கங்கைக் கரையில் ஓர் ஆச்சிரமம் விளங்குகிறது. இதன் வாசற்படிக்கருகில் மிக உன்னதமான மூங்கிற் கழிகள் புதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அக்கழிகளின்மேல் ஆபிரக்கணக்கான சுத்த வஸ்திரங்கள் கூத்தாடிய கொண்டிருக்கும்படி போடப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கங்கே மான் தோல், (2) திருஷத், உபலம், ஸமித், சஷாலம், உலாகலம், முஸலம். இவைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இடையறாமல் ஹோமம் செய்யப்படும் நெய்யின் நறுமணத்தோடு கிளம்பும் புகையானது வானத்தைக் கருமையாகச் செய்திருக்கிறது. இது இல்லறம் நடத்திவரும் ஒருவனுடைய வீடாகவிருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம். இருக்கட்டும்; இரண்டு மூன்று நாள் இங்கிருந்து வசிக்கத்தக்கதும் பரிசுத்தமுமான ஸ்தலந்தானிது.

(ஆச்சிரமத்தி னுட்புகுந்து
பார்க்கிறான்.)

ஆச்சரியம்! இதோ யாரோ ஒரு புருஷன் நெற்றி, புயம், வயிறு, மார்பு, கழுத்து, உதறி, முதுகு, மோவாய்க் கட்டை, கன்னங்கள், முழங்கால்கள் இவைகளில் மண் (கோபி சந்தனம் அல்லது திருமண்)னால் பொட்டிட்டுக்கொ

1 மூன்று தண்டங்களையும் ஒன்றாகக் கட்டிப் பிடித்திருக்கும் துறவிகள். இவர்கள் பட்ட பாஸ்கரருடைய மதத்தை யனுசரித்து பேதம் அபேதம் என்கிற இரண்டையும் பேசுகிறவர்களாகையால், துவைதம் அத்வைதம் என்கிற இரண்டு மார்க்கங்களினின்றும் விலகினவர்கள்

2 திருஷத் முதல் முசலம் வரையிலுள்ளவைகள் யாகத்திற்கு வேண்டிய பாத்திரங்கள்.

ண்டு தலைமயிர் நுனியிலும் செவிகளிலும் இடையிலும் கா
ங்களிலும் தருப்பங்களைத் தரித்துக் கொண்டு டம்பமே ஓர்
உருக்கொண்டது போல் விளங்குகிறான். இருக்கட்டும்; இவ
னருகிற் செல்கிறேன்.

[அருகிற்போகிறான்.

மங்களம் உண்டாகுக!

[டம்பன் ஹங்காரஞ் செய்து
தடைப்படுத்துகிறான்.

சிறுவன் ஒருவன் பிரவேசிக்கிறான்.

சிறுவன்:—(பரபரப்புடன்) ஓய்! அந்தணரே! தூரத்திலேயே
யிரும். ஏனெனில் கால்களை அலம்பிக்கொண்டுதான் இவ்வாச்
சிரமத்திற்குள் பிரவேசிக்கவேண்டும்.

அகங்காரன்:—(சினமடைந்து) அடேபாபி! துருக்கனுடைய வீட்
டிற்கு நான் வந்து விட்டேன். இல்லந் தேடி வந்த வேத
சாஸ்திர சம்பன்னர்களான பிராமணோத்தமர்களை ஆசனம்
கால் அலம்ப ஜலம் இவைகளைக்கூடக் கொடுத்துபசரிக்காத
கிருகஸ்தனுடைய வீடல்லவா இது?

[டம்பன் கைஜாடைசெய்து
சமாதானம் செய்கிறான்.

சிறுவன்:—தூரதேசத்திலிருந்து வந்த உமது குலம், சீலம் முத
லியவைகளைச் செவ்வனே அறிந்து கெள்ளக்கூடவில்லையே
யென்று பூஜார்கமான எமது குரு ஆக்ஞாபிக்கின்றனர்.

அகங்காரன்:—அடே! எமது குலம் சீலம் முதலியவைகளைக்கூடப்
பரீக்ஷிக்க வேண்டுமா? கேட்கலாம்-

உலகத்தில் மிகச் சிறந்தது கௌடதேசம். அதில் ராடா
நகரம் ஒப்பற்று விளங்குவது. அந்நகரத்தில் மேலானதாக
விளங்குவது பூரிசிரேஷ்டம் என்கிற ஓர் வீடு. அதில் உத்தமர்
என்ற பெயருள்ள எமது தந்தை வசித்து வருகிறார்.

மஹாவம்சத்திற் பிறந்த அவருடைய புத்திரர்களை இந்தப்
பூவுலகில் யாரேயறியாதார்? அவர்களுள் அறிவு, நன்னடத்தை,
பகுத்தறிவு, தைரியம், வினயம், ஒழுக்கம் இவைகளில் உத்தம
னாக விளங்குபவன் யானே,

[டம்பன் சிறுவனைப்பார்க்கிறான்.

சிறுவன்:—(செப்புக்குடத்தைஎடுத்துக்கொடுத்து) சுவாமி! கால்களைச்
சுத்திசெய்துகொள்ளலாம்.

அகங்காரன்:—(தனக்குள்) இதிலென்ன விரோதமிருக்கிறது அப்
படியே செய்வோம்.

[காலலம்பிக்கொண்டு அருகே
செல்கிறான்.

டம்பன்:—

[பற்களை நெரித்துக்கொண்டு
பையனைப் பார்க்கிறான்.

சிறுவன்:—தூரத்திலிருக்க வேண்டும். காற்றினாலடிக்கப் பட்ட
வேர்வைத்துளிகள் தெறிக்கின்றன.

அகங்காரன்:—இப்படிப்பட்ட பிராமணத்தன்மையானது இதற்கு
முன் ஒருவருக்கு மிருந்ததேயில்லை!

சிறுவன்:—அந்தணரே! அதுசரிதான்.

அதாவது:—

அநேக அரசர்கள் வணங்குவதற்கு அருகில் வரு
வார்கள். வந்தாலும் இவரது திருவடிபைத் தொடுவதில்லை.
இவர் தமது பாதங்களை வைக்கக்கூடிய பீடத்தின் அருகே
நின்று வணங்குவார்கள். அது நீராஜனம் செய்வதுபோலி
ருக்கும்.

அகங்காரன்:—(தனக்குள்) ஆ! இந்த தேசத்தை டம்பன் வசப்ப
டுத்திக்கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. (வெளிப்ப
டையாய்) சரி இந்த ஆசனத்தில் உட்காருகிறேன்.

[உட்காரப்போகிறான்.

சிறுவன்:—கூடாது; பெரியவர்க்குரிய இந்த ஆசனத்தில் வேறெ
வரும் உட்காருவதில்லை.

அக:—அடேபாபி! தென்றாடா நகரத்தில் பரிசுத்தமுள்ளவனெனப் பிரசித்தி யடைந்த நாம் கூட இந்த ஆசனத்தில் உட்காரக் கூடாதா? அடேமுட்டாளே! கேள்.

நமதன்னை அவ்வளவு நல்லவம்சத்திற் பிறந்தவளல்ல. அதற்காக யான் சுரோத்திரிய னுடைய பெண் ஒருத்தியை மணந்தேன். அதனால் நான் தகப்பனைக் காட்டிலும் மேலானவன். எனது மனைவியிடத்தில் எனக்கு மிகுந்த அன்புண்டு. என்மைத்துனனுக்குச் சகோதரியின் பிள்ளை(மருமகன்)யினுடைய ஒருபெண்ணின்மேல் பொய்யான அபவாத மேற்பட்டிருக்கிறது. அந்த சம்பந்தத்தினால் என் மனைவியையும் தள்ளிவிட்டேன்.

டன்:—ஓய் பிராமணரே! அங்ஙன மிருக்கக் கூடும். இருந்தாலும் நம்முடைய விஷயம் உமக்குத் தெரியாது.

அதாவது-

முன்பு ஒருசமயம் நான் பிரமணிடத்திற்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் அங்கிருந்த முனிவர்கள் யாவரும் எழுந்திருந்தார்கள். பிரம்மாவானவர், எனக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி பசுவின்சாணி கொண்டு தமது துடைபைச் சுத்தஞ் செய்து கொண்டு என்னை உட்காரவைத்துக் கொண்டார்.

அக:—(தனக்குள்) அந்தோ! டம்பக் காராகிய இந்த விப்பிரனுடைய பேச்சு ஆச்சரியகரமாகவே யிருக்கிறது.

[சற்றயோசிக்கிறான்

ஒருக்கால் இவன் டம்பக் காராகவே இருப்பானோ? இருக்கட்டும். (வெளிப்படையாய்) ஆ! ஆ!! இவன் ஏனோ இங்ஙனம் இறுமாந்து பேசுகிறான்; (சினங்கொண்டு) இத்திரனென்பவன் யாவன்? பிரமனென்பவன் யாவன்? சொல்; (வசிஷ்டர்முதலான) மகரிஷிகளின் உற்பத்திஸ்தானமெது? நூறு இந்திரன், நூறு பிரமன், நூறு முனிவர்கள் இப்போது (உன் எதிரில்) விழவேண்டுமா? என் தவத்திற்கு அவ்வளவு பல மிருக்கிற தென்றறி.

டன்:—(ஆனந்தத்துடன் பார்த்து) (தனக்குள்) பெரியவராகிய நமது பாட்டனார் அகங்கார னாயிற்றே (வெளிப்படையாய்) சுவாமி! லோபனுடைய புத்திரன் டப்பன் வந்தனம் செய்கின்றேன்.

[வந்தனம் செய்கிறான்.

அக:—குழந்தாய்! நீ பரிபூர்ணமான ஆயுளை யுடையவனாக விருப்பாய். துவாபரயுகக் கடைசியில் நீ குழந்தையாயிருந்த போது நான் உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேன். இப்போது வெகுகாலமாய்விட்ட படியாலும் கிழத்தனம் வந்துவிட்ட மையாலும் நான் உன்னை நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உன் குழந்தை போய் சுகமாயிருக்கிறா?

டன்:—ஆம்! அவனும் மகாமோகருடைய ஆக்கினைப்படி இங்கு தானிருக்கின்றான். அவனன்றியான் ஓர் நிமிஷமும் இருக்க முடியாது.

அக:—உனது தாய் தந்தையர்களான (1) திருஷ்ணை, லோபம் இவர்கள் சுகமாயிருக்கின்றார்களா?

டன்:—மகாமோகராஜனுடைய கட்டளைப்படி அவர்களும் இங்கு தானிருக்கின்றார்கள். அவர்களை விட்டு ஓர் கணமும் நானிருக்கமாட்டேன், பூஜார்கரான தாங்கள் இங்கெழுந் தருளிய தன் காரணம்பாராதோ?

அக:—குழந்தாய்! மகாமோகனுக்கு விவேகனால் பயமுண்டாயிருப்பதாகக் கேள்வி. அதனைத் தெரிந்துகொள்வதன் பொருட்டு இங்குவந்தேன்.

டன்:—தாங்கள் வந்ததுநல்லதுதான். ஏனெனில் இந்திரலோகத்திலிருந்து மகாராஜனும். இவிடம் வந்திருப்பதாகக் கேள்வி. மகாராஜன் தானிருந்து வாசஞ்செய்யக் காசிமாநகரை ராஜதானியாக்கிக் கொள்ளக் கருதியிருப்பதாய் ஜனங்களுக் குள் ஓர் வதந்தி உலவுகின்றது.

1 திருஷ்ணை. போதமான பொருளிருந்தும் திருப்தி யடையாது மென்மேலும் வேண்டல்.

2 லோபம். தன்சொத்தைக் காபாற்றிக் கொண்டு பிரர் சொத்தையபகரிக்க வினைத்தல்.

அக:—அப்படியேனும் மகாமோகன் இங்கிருக்கக் காரணமென்ன?

டம்:—சுவாமி! விவேகனுடைய உபத்திரவந்தான். பிரமோபதேசத் தையடையக் கூடியதான் இந்நகரம் அழிவற்றது. இதுவித்தை பிரபோதம் இவைகளுடைய உற்பத்திக்குத்தக்க இருப்பிடமு மாகும். விவேகனுடைய குலத்தை யொழிப்பதற்காக இங்கு வசிக்க நினைக்கிறார்.

அக:—(பயத்துடன்) அப்படியாயின் இதற்குப் பரிகாரம் செய்ய முடியாது. ஏனெனில், இந்நகரத்து மனிதர்கள் ஒன்றும் அறியாதவர்களாயினும் அவர்களுடைய மரணகாலத்தில் பரமசிவன் கருணை கூர்ந்து, ஸம்ஸார பயத்திலிருந்து விடுவிக் கும் தாமாகிராம மென்னும் பிரம்மக் ஞானத்தை விளக்குகிறார்.

டம்:—இது உண்மைதான். ஆனாலும் காமம் குரோதம் இவர்க ளுக்குட்பட்டவர்களுக்கு இது கிடைக்காது. “கால்கள், கைகள் மனம் ஞானம், யோனி இவைகளும் சாந்திராயணம் முதலிய தவங்களும் எவனுக்குச் சரியான நிலையில் நின்று தர்மசாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவனுக் குத்தான் தீர்த்த பலன் கிடைக்கும்” என்று வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

(திரைக்குள்)

ஒ நகராஜனங்களே! மகாமோகராஜன் இதை வந்துவிட் டார். ஆகையால் ஸ்படிக மயமான மேடைகளைச் சந்தனக் குழம்புகளால் அழகுபெறச் செய்யவேண்டும். தண்ணீர்க் குழாய்களைத் திறந்துவிட வேண்டும். இரத்தினத் தோமணங் களை நான்குபக்கங்களிலும் உயர்த்திவிடவேண்டும். ஒவ்வொரு மாடங்களிலும் இந்திர தனுவைப் போன்ற பலவர்ணமுள்ள கொடிகளை நாட்டவேண்டும்.

டம்:—சுவாமி! மகாராஜன் சமீபத்தில் இருக்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் நேரில் போய் மரியாதை செய்வேண்டும்.

அக:—அப்படியே யாகட்டும்.

[இருவரும் போய்விட்டார்கள்.

(1.) பிரவேசம்.

கௌரவத்திற்குத் தக்கபடி மகாமோகராஜன்
பரிவாரங்களுடன் பிரவேசிக்கிறான்.

மகா:—ஆச்சரியம் ! (சிரிக்கிறான்) மூடபுத்தியுள்ளவர்களுக்கு எல்
லையேகிடையாது. இச்சரீரமன்றிவேறேருருவமுள்ள ஆத்மா
வொன்றிருப்பதாயும் அது பரலோகத்தில் (தன் கர்மங்
களின்) பலன்களை யனுபவிக்கிறதாயும் நினைத்துக் கொண்டி
ருப்பவர்களின் எண்ணமானது ஆகாயத்தின்கண் முளைத்த
மரத்தின் பூவினிருந்து நல்லகனியைப் பெறலாமென்று எண்
ணங்கொள்வது போலாம்.

தங்களால் கற்பிக்கப்படும் பொருளையே யெண்ணிப் படிப்பு
ள்ள துஷ்டர்கள் இவ்வுலகத்தை வஞ்சிக்கிறார்கள்

அதாவது—

முக்காலத்திலும் இல்லாத ஒருவஸ்துவை உண்டென்று
சொல்லிக்கொண்டு ஆடம்பரத்துடன் அதிகப்பேச்சுப் பேசு
கிறவர்களாகிய (1) ஆஸ்திகர்கள் உள்ளதைஉள்ளபடி சொல்லு
கிற (2) நாஸ்திகர்களை நிரந்தனைக்குள்ளாக்குகிறார்கள். ஆச்சரி
யம்! அநேக பூதங்கள் ஒன்று சேர்ந்ததால் சைதன்னியத்தை
யடைந்த இச்சரீரத்தைத் துண்டிக்கின், அதுவன்றித் தலியே
ஜீவனொன்றிருப்பதுண்மையாயின், அந்த ஜீவனை யாரோனும்
பார்த்ததுண்டா? நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். தவிர
இவர்கள் உலகத்தை மட்டும் வஞ்சிக்கிறார்கள் என்பதில்லை.
தனது ஆத்மாவையு மல்லவா வஞ்சிக்கின்றனர்.

அதாவது:—

சகல ஜனங்களுக்கும் முகம் முதலான அவயவங்கள்
சமமானமாகவிருக்க, சாதி யென்பது ஏது? ஆதலால், இவள்

1. பிரவேசம்—விஷகம்பம் போன்ற இலட்சணமுடையது. ஆனால்
சேவகன் முதலிய நீசபாத்திரங்களைக் கொண்டு நடத்தப்படவேண்டியது

1 ஆஸ்திகர்—சரீரத்தைத் தவிர ஆத்மாவை உண்டென்றும் பரலோகம்
தெய்வம் இவைகளுண்டென்றும் சொல்லுகிறவர்கள்,

2 நாஸ்திகர்கள்—ஆனவகளொன்றும் இல்லையென்று சொல்பவர்
கள்.

பிறருடைய மனைவி, இது பிறருடைய பொருள், என்பன வாதி பேதங்கள் நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஒருபிராணியைத் துன்புறுத்துவதிலாவது ஒரு மாதிரிதான் காதல் கொள்வதிலாவது அல்லது அவளிடம் சேர்வதிலாவது பிறருடைய பொருளை யபகரிப்பதிலாவது இது செய்யத்தகுவன. இது தகாதன வென்கிற ஆலோசனையைக் கையாலாகாதவர்களே செய்கிறார்கள்.

ஆலோசித்துச் சிலாகித்துக் கொள்
கொண்

எவ்விதத்திலும் சார்வாக சாஸ்திரமே சாஸ்திரம். இதில் பிரத்தியட்சமொன்றே பிரமாணம், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு இவைகள் தான் பதார்த்தங்கள். பொருள் (திரிவிபு மீட்டல்) காமம் (இந்திரிய இச்சையை நிறைவேற்றுதல்) இவை இரண்டுமே புருஷார்த்தங்கள். பூதங்களை (சேர்ந்தால்) சைதன்னியத்தை யடைகின்றன. பரலோகம் இல்லை. மாணமே வீடு என்கிறது. நமது கொள்கையை அனுசரித்தே பிரகஸ்பதிபகவான் தாம் செய்து சார்வாகருக்குக் கொடுத்தார். அவரும் தமது சீடர்கள் மூலமாக அச் சாத்திரத்தை இவ்வுலகில் பிரசித்தப்படுத்தி விட்டார்.

சார்வாகன் சீடனுடன்
வருகிறான்.

சார்வாகன்:—குழந்தாய்! (தண்டரீதி) ராஜரீதி ஒன்றே சாஸ்திரமென்பது உனக்குத் தெரியுமா? வார்த்தா (இது நன்மையைக் கொடுக்கும் இது தீமையைக் கொடுக்கும் என்று விவரித்துக் காட்டுவது) சாஸ்திரம். இதிலேயே அடங்கியிருக்கிறது. மூன்று வேதங்கள் என்பது வஞ்சகருடைய பிதற்றல். யாகத்தைச் செய்பவன், யாகமென்கிறகிரியை முதலிய இவைகளெல்லாம் அழிந்த பிறகு யாகம் செய்தவர்களுக்குச் சொர்க்கமூண்டாவது உண்மையானால், காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்ட மரங்களில் கனிகள் உண்டாகக் கூடும். தவிர, யாகத்தில் கொல்லப்பட்ட பசுவுக்குச் சொர்க்கம் கிடைப்பதாய் ஒப்புக் கொண்டதால், யாகம் செய்பவன் தன் தந்தையை யாகத்தில்

இடங்களிலுள்ளவர்கள் அனேகமாய்த் தங்கள் பிழைப்புக் காக மூன்று வேதங்களையும் அனுசரித்து வருகிறார்களே யல்லது வேறல்ல. ஆசாரியரும் அங்ஙனமே கூறியிருக்கின்ற னர்.

அதாவது:—

அக்னிஹோத்திரம், மூன்று வேதங்கள், மூன்று தண்டங் களைத் தரித்துக்கொள்ளும் சன்னியாசம், விபூதியணிதல். இவைகள் யாவும் புத்தியும் பலமுமில்லாதவர்கள் பிழைப் புக்கு வழியாகக் கொண்டதெனப் பிரகஸ்பதி பகவான் கூறியிருக்கிறார்.

மகாராஜாவே! ஆகையால் குருக்ஷேத்திரம் முதலிய விடங்களில், வித்தை, பிரபோதம் இவைகளுண்டாகு மென்பதை ஒருநாளும் நினைக்கவேண்டாம்.

மகா:—சரி, செய்தது மிகவும் நன்றே. ஒருபெரிய தீர்த்தமல்லவா வீணாக்கப்பட்டது.

சார்:—சுவாமீ! இன்னுமொரு விண்ணப்பமிருக்கிறது.

மகா:—அது யாவது?

சார்:—விஷ்ணுபக்தி யென்னும் பெயர்கொண்ட ஒருயோகினி இருக்கின்றாள். அவள் மகாமகிமையுள்ளவள். அவளுடைய ஸஞ்சாரத்தைக் கவியானவன் குறைத்திருக்கிறான். ஆயினும் அவளுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றவர்களை எங்களுக்குப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயமாகத் தாங்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டுமெனத் தவசியம்.

மகா:—(அச்சத்துடன் மனதிற்குள்) ஆ! கஷ்டம்! அந்தயோகினியின் மகிமையானது மிகவும் அதிகம். அவள் இயற்கையிலேயே நம்மிடத்தில் பகைகொண்டவள். அவளை யழிப்பதும் முடியாத காரியம். இருக்கட்டுப் (வெளிப்படையாய்) அப்பா! சாவாகா! அவளுக்காக அஞ்ச வேண்டாம். காமம் குரோத முதலிய பகைவர்க ளிருக்கையில் அவள் எங்கே தலேகாடுவது?

சார்:—ஆயினும், வெற்றி பெற வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடைய அசனொருவன் பகைவன் அற்பனாயினும் அலட்சியமாக யிருத்தல் கூடாது. ஏனெனில், பகையாளி அற்பனாயினும் நாளை

வில் அதிகரித்து மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுப்பான். அதெங்
வனமெனில் முள்ளின் நுனியானது மிகச் சிறியதேயாயினும்
காலேத் தொந்தரை செய்கிற தல்லவா?

1;--[திரையை நோக்கி]பாரடா! அங்கே!

[காவற்காரன் ஓடி வருகிறான்

2;--மகா ராஜானுக்கு ஜப முண்டாகுக. அடியேனுக்கிடம்
கட்டளை யாது?

1:--அடேய்! அஸத்சங்க (துஷ்டசகவாசம்) விஷ்ணுபக்தி
யென்னும் யோகினியை நீங்களே! கவனமாய்க் கொல்ல
வேண்டுமெனக் காமம், குரோதம்: லோபம், மதம், மாற்சரி
யம் முதலானவர்களுக்கு எனது கட்டளையைத் தெரிவி.

2:--(வணக்கத்துடன்)மகாராஜா உத்தரவுப்படியே செய்கிறேன்.

கையில்கடிதத்தை யெடுத்துக் கொண்டு

ஒரு புருஷன் வருகிறான்.

புஷன்:--நான் உத்கல தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். அவ்
விடத்திற் கடற்கரையில் “புருஷோத்தமம்” என்று ஒரு
கோவிலிருக்கிறது. அதிலிருக்கிற எஜமானர்களாகிய மதம்,
மானம் என்பவர்கள் என்னைத் தங்களிடத்திற்கு அனுப்பி
னார்கள். (பார்க்கிறான்) இது காசிக்ஷேத்திரம், இது ராஜகிரகம்
உள்ளே போகிறேன்.

[உள்ளே போகிறான்,

இதோ அரசன் சார்வாகனுடன் கூட இதோ இரகசியம்
பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். அருகே செல்கிறேன்.

• அருகே செல்கிறான்.

மகா ராஜாவுக்கு ஜபமுண்டாகுக! ஜபமுண்டாகுக!!
இதோ ஒரு கடிதமிருக்கின்றது. மகா ராஜா இதைப் பார்க்க
வேண்டும்.

கடிதத்தைக் கொடுக்கிறான்

1:--(கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு) நீ எங்கிருந்துவருகிறாய்?

புஷன்:--மகாராஜாவே! நான் புருஷோத்தமத்திலிருந்து வருகி
றேன்.

மகா:—(தனக்குள்) காரியம் விபரீதமாக விருக்கலாம். (வெளிப் படையாய்) சார்வாக ! போ! ஆகவேண்டிய காரியங்களில் நீ ஜாக்கிரதை யாயிரு.

சார்:—மகாராஜா உத்தரவுப் படியே.

[போகிறான்.

மகா:—(கடிதத்தைப் படிக்கிறான்)

கேசமம்—காசியம்பதி யிலிருக்கும் மகா ராஜாதி ராஜ பரமேசுவரனான மகாமோகருடைய பாதங்களில், புருஷோத் தமம் என்னும் கோயிலிலிருக்கும் மதம், மானம் (கர்வம்) இவர்கள் அஷ்டாங்க பூர்வமாக நமஸ்கரித்து எழுதிய விக்ஞாபனம்—

.அதாவது:—கேசமத்திற்கு யாதொரு குறையுமில்லை. மற்றொன்று—சாந்தி தேவியானவள் தாயான சிரத்தையுடன் விவேகனுக்குத் தூதுபோக வமர்ந்து உபநிஷத் தேவியை விவேகனுடன் சேர்ப்பதற்காக இரவும் பகலும் புத்திசொல்லி வருகிறாள். தவிர தர்மம் காமனுடன் சேர்ந்தவ னாயினும் வைராக்கியம் முதலானவர்களால் கலைக்கப் பட்டவன் போற் காணப்படுகிறான். அதனால் தான் காமனை விட்டுப் பிரிந்து எங்கேயோ பறைந்து திரிகிறான். இவைகளைத் தங்களுக்கு அறிவித் திருக்கிறேன். யுக்தம் போற் செய்யவும்.

மகா:—ஆ! இதென்ன ! பெரும் முடர்களாக விருக்கிறார்கள். சாந்திக்கு மல்லவா பயப்படுகிறார்கள் ! காமன் முதலியவிரோ திக ளிருக்கையில் இவள் எங்கனை பிரவேசிப்பாள்?

அதாவது.—

பிரமன்உலகத்தைச்சிருஷ்டிப்பதில் மாத்திரம் கவலையுள் ளவனாக விருக்கிறான். சிவன் பார்வதி தன் கைகளால் ஆலிங்ஙனம் செய்து கொள்வதி லுண்டாகும் ஆனந்தந் ததுட்பும் கண்களுள்ளவனாயிருக்கிறான். தவிர தக்ஷனுடைய யாகத்தை யழித்திருக்கிறான். விஷ்ணு வானவன்லக்ஷி மியினுடையகன்னங் களில் மகரம் போலுள்ள (குங்கும) ரேகைகளைத் தன் மார்பில் அடையாளமாகக் கொண்டு கடலில் நித்திரை செய்கிறான். இவர்களே இங்ஙன மிருக்க மற்றவர்களிடத்தில்

அங்கம்] பிரபோதசந்தி

பொறுமை யென்பது எங்ஙன முண்டாகும்? (புருஷனைப் பார் த்து) அடே! முன் பின் சிறிதும் யோசியாதவனே! போ-
விரைவாகக் காமனிடம் சென்று நமது கட்டளையைத்தெரிவி-
தர்மன்மிகவும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனென்று நாம் அறிந்து
கொண்டோம். இனி அவனிடம் கணமும் நம்பிக்கைவைக்க
லாகாது.

புருஷன்:--மகா ராஜா உத்தரவுப் படியே செய்கிறேன்.

[போகிறான்

கா:--(தனக்குள் ஆலோசிக்கிறான்) சாந்திக்கு என்ன உபாய
மிருக்கின்றது? வேறு உபாயம் வேண்டாம். குரோதம்
லோபம் இவர்களே போதுமானவர்கள். (வெளிப்படையாய்)
யாரடா ஆங்கே!

பாயிற் காப்போன்--(வேகமாக வந்து) மகா ராஜா கட்டளை யிடி
வேண்டும்.

கா:--குரோதனையும் லோபனையும் கூப்பிடு.

ரா:--மகா ராஜா உத்தரவுப்படியே.

[போகிறான்

குரோதனும் லோபனும்
வருகிறார்கள்.

குரோதன்;--சாந்தி, சிரத்தை, விஷ்ணு பக்தி இவர்கள் நமதரசனு
டன் விரோதிக்கிறார்களெனக் கேள்விப் பட்டேன். அடே!
நானிருக்கையில் இவர்கள் தங்கள் ஜீவன்களை நினைத்துப்
பாராமல் காரியங்களை நடத்துகிறார்கள்.

அதாவது--

உலகம் பார்வையை யிழக்கச் செய்து விடுவேன். சைத
ன்னியத்தையுடைய தைரிய புருஷனைத் சைதன்னியமில்லாமற்
செய்து விடுவேன். என்வேலைத்தனதம் இன்ன தென்று தெரி
யாது. இதத்தைக் கூறினாலும் கேட்கப் பட்டவனல்ல. அறிவு
டையோனையும் அவன் கற்றதை மறக்கும்படி செய்வேன்.

பாபன்:--அடே! எனக்குள் எகப்பட்டவர்கள் ஆசை யாகிய
நதிகளின் வரிசையையும் கடந்து சொல்ல மாட்டார்கள்.
சாந்தி முதலானவர்களை அவர்கள் எப்படி நினைக்கப் பொது

ரூர்கள்? நண்பா! கவனி! கவனி!! மதவொழுக்கால் மாசடைந்த கன்னங்களையுடைய யானைகள் எனக்கிருக்கின்றன. காற்றிலும் வேகமாகச் செல்லும் குதிரைக ளிருக்கின்றன. இன்னும் எதையும் யானடைவேன். இது கிடைத்தது இது கிடைப்பது இது கிடைக்கப் போவது என்பனவற்றையே சிந்தித்துக் கொண்டு அதனால் சஞ்சலமுற்ற மனதை யுடைய ஜனங்களுக்குச் சாந்தியின் பேச்சுத் தானேது?

கு-ன்:—நண்பா! எனது மகிமையை நீ யறிவாய்:— தேவேந்திரன் துவஷ்டாவின் புத்திரனான விருத்திராசரனைக் கொன்றான். அர்த்த சந்திர தாரியான பர்மசிவன் பிரமனது தலையைச் சேதித்தான். விசுவாமித் திரன் வசிஷ்டருடைய புத்திரர்களைக் கொன்றான். நானோ ஞானம், கல்வி, கீர்த்தி, ஆசாரம் உத்தமமான பராக்ரமம் இவைகளை அலங்காரமாகக் கொண்ட அனேக குலங்களை ஒரு நொடியில் அடியோடு நாசம் செய்ய வல்லவன்.

லோ-ன்:—திருஷ்ணை! இப்படி வா!

திருஷ்ணை:—(வருகிறாள்) ஆரியபுத்திர! தமதாக்கைஞயாது?

லோ-ன்:—என் அன்பிற் குரிய நாயகியே கேள்; ஏதிருஷ்ணை! நீ சிறிது உன் அவயவங்களை உயர்த்துவா யானால், வயல்கள், கிராமங்கள், வனங்கள், மலைகள், பிரதான நகரங்கள், தீவுகள், பூமண்டலம் இவைகளிற் கொண்ட பற்றுதலாகிய உறுதியான கயிற்றால் கட்டுண்டவர்களும் கிடைத்ததற்கு மேல் இன்னும் கிடைக்கவேண்டியதற்காக யோசிக்கிறவர்களுமான ஜனங்கள் இலக்ஷக் கணக்கான பிர்மமாண்டங்களை யடையினும் சாந்தியைப் பெறுவதேது?.

தி-ணை:—ஆரியபுத்திர! இந்த விஷயத்தில் எனக்கே எப்போதும் கவலை யுண்டு. இப்பொழுது தங்களுத்தரவையும் பெற்றேன் இனி பிர்மாண்டங்கள் கோடி கோடியாய்க் கிடைப்பினும் என் வயிறு நிரம்பாது.

கு-ன்:—ஹிம்ஸை! இப்படி வா!

ஹிம்ஸை:—(வருகிறாள்) இதோ யிருக்கிறேன். ஆரியபுத்திர! உத்தர கிடவேண்டும்.

நம்:—என்பிரிய நாயகியே ! கூடச் சேர்ந்து தருமங்களை யனுஷ்டிக்கிற நீ என்னுடனிருந்தால் தாய் தந்தையரைக் கொல்வது கூடப் பெரிதல்ல.

இரண்டு வகையையும் ரொறீத்துச் சொன்கிறார்)

அதாவது:—

இங்கு தாய் என்கிற பிசாசு யார்? தந்தையார்? உடன் பிறந்தவர்கள் என்கிற புழுக்கள் எவர்கள்? இந்த உறவினர் களுடைய கூட்ட முழுவதையும் தொலைக்க வேண்டும். விடர்களைப் போல் இந்த ஞாதிகளும் கெட்ட நடத்தை யுள்ளவர்கள்.

வயிற்றிலுள்ள சிசுமுதல் இவர்களுடைய குலமுழுவதையும் நான் ஒழிக்காத வரையில் எனதவயவங்களில் ஜீவனித்துக் கொண்டிருக்கும் கொபாக்கினியின் பொரிசுள் தணிபா. (பார்த்து) இதோ மகாராஜா னிருக்கிறார். சமீபத்திற் போலோம். எல்லாரும் நெருங்கிவந்து “அரசனுக்கு ஜயமுண்டாருக” என்கிறார்கள்.

மகா-ன்:—சிரத்தையின் பெண் சாந்தி யென்பவள் நமக்குப் பகைவள். அவளை நீங்கள் தொலைக்க வேண்டியதவசியம்.

எல்லாரும்—மகாராஜனுது உத்தரவுப் படியே.

எல்லாரும் போகிறார்கள்

மகா-ன்—சிரத்தையின் பெண் என்பதனால் வேறோருபாயம்மனதில் தோன்றுகிறது. அதாவது சாந்தியின் தாயார் சிரத்தை. அவளோ பராதினை. ஆதலால் ஏதேனும் ஓர் உபாயத்தால் அவளை உபநிஷத்தினிடமிருந்து பிரிக்கவேண்டும். மெலிந்தவளான சாந்தி தன்தாயாரின் பிரிவாற்றாமையின் துக்கம் பொறுக்க மாட்டாமல் அழிந்து போய்விடுவாள். சிரத்தையைப் பிரிக்க, மித்தியாதிருஷ்டி (ஒன்றிலும் நம்பிக்கையில்லாத எண்ணம்) என்னும் மரதுதான் சாமர்த்தியமுள்ளவள். ஆகையால் இதற்கு அவளையே அனுப்ப வேண்டும். (பக்கம் பார்த்து) விப்ரமாவதி ! மித்தியாதிருஷ்டியென்னும் ஸ்தரீயைச் சீக்கிரமாக அழித்துவா.

விப்ரமாவதி —மகாராஜாவின் உத்தரவுப்படியே யழைத்து வருகிறேன்.

போய் மித்தியாதிருட்டியுடன் வருகிறாள்.

மித்தியா:—தோழி! அநேக நாளாய்ப் பார்க்காத மகாராஜனுடைய முகத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பேன். மகாராஜன் என்வரவை வெறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வாரா?

விப்ரமாவதி —தோழி! உனது முகத்தைப் பார்த்தவுடன் மகாராஜாதமது ஆத்மாவையே மறந்துவிடுவார். அப்படியிருக்க உன்னை அவர் எப்படி வெறுப்பார்?

மித்தி:—தோழி! [1] செளபாக்கியமில்லாத என்னை ஏன் செளபாக்கியமுள்ளவளாகப் பாவித்துப் பரிகாசம் செய்கிறாய்?

விப்ர:—தோழி! நான் ஸௌபாக்கிய மென்று கூறியது உண்மை பொய்என்பதை இப்போதே யறிவாய். மற்றொன்று கேள்; தோழியினுடைய கண்கள் கலங்கித் தூக்கத்தினால் சுழலுகின்றன. உனக்குத் தூக்க மின்மைக்குக் காரணமென்ன?

மித்தி:—தோழி! ஒருவனுக்கு மனைவியா யிருக்கிற பெண்களுக்கே தூக்கம் துர்லபமாகிறது. அப்படியிருக்க, எல்லாருக்கும் இஷ்ட ஸ்திரீயா யிருக்கிற எ ன க் கு க் கேட்க வேண்டுமா?

மித்தி:—சகீ! முதலில் மகாராஜன் அதற்குமேல் காட்டன்! குரோதன், லோபன், அகங்காரன்—குறிப்பிட்டுச் சொல்வானேன்? இந்தக் குலத்தில் எவன் பிறந்தானோ அவன் குழந்தை யானாலும் வாசிப னானாலும் வயோதிக னானாலும் அவர்கள், மனதிலேயே குடிகொண்டிருக்கும் என்னை யன்றி இராப்பகலைக் கழித்தல் முடியாத காரியம்.

விப்ர:—காமனுக்கு ரதியும், குரோதனுக்கு ஹிம்ஸையும், லோபனுக்குத் திருஷ்ணையும் பரமப் பிரிபைகளென்று கேள்விப்படுகிறேன். அப்படி யிருக்க அவர்களிடம் நீ உறவாடி ஏன் அருகைய யுண்பெண்ணவில்லை.

மித்தியா:—சகீ! அருகையென்று சொல்வதெப்படி? அவர்கள் என்னைப் பிரிந்து கொஞ்ச நேரமும் மகிழ்ந்திரார்.

(1) நாயகனுடைய அன்பினாலும் அனுகூலத்தினாலும் மனைவிக் குண்டாகும் பெருமை.

பிர:—சகீ ! அதனால்தான் உன்னைப் போல பூமியில் செளபாக் கிய மள்ளவளில்லை யென்று சொல்லுகிறேன். உனது ஸௌ பாக்கியத்தின் மகிமையால் உனது சக்களத்திகள் தங்கள் மனதில் ஒன்றும் தோன்றாதவர்களாகி உனக்கு விருப்பமான வைகளைச் செய்கிறார்கள். சகியே ! இன்னுமொரு விஷயம், நித்திரை யின்மையால் கலங்கின கண்களுடனும் நடை தடு மாறுவதால் தடைபடும் கால்களி லுள்ள பாதசரங்கள் சப் திக்கவும் மனோகரமாய் நடந்து சென்று மகாராஜனுக்குச் சந்தேகமுண்டாக்கி விடுவாயென் றெண்ணுகின்றேன்

த்தியா:—இதில் சந்தேகிக்கத் தக்கதுபாது? மகாராஜா வி னுடைய கட்டளையின் பேரில்தானே நாமிக் த அகாரியத்தைச் செய்கிறோம். தவிர, சகீ ! நம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தில் மனங்குளிர்ந்து மகிழ்ச்சி யடையும் ஆடவர்களிடத்தில் நமக் கென்னபயம்?

கா-ன்:—(பார்த்து) ஆ ! நமது இஷ்ட நாயகியான மித்தி யாதிருஷ்டி வந்து விட்டாள். நிதம்ப பாரத்தினால் மெது வாய் நடந்து வருகிறாள். சிறிது நழுவிப்போன புஷ்பமாலே பை மறுபடியும் சூட்டிக்கொள்வது போற்காட்டி, கைகளை உய ரத் தூக்கிக்கொண்டு, அதனால் நகக் காயங்களுடன் கூடிய கொங்கைகளை வெளியே காட்டுகிறாள். நீலரத்பல மலர் போன்ற கண்களின் பார்வையால் என் மனதை யபகரிக்கிறாள். மித்தியாதிருஷ்டி யானவள் தன் கைகளை வீசுவதால் அசைகிற கங்கண சப்தத்துடன் வருகிறாள்.

பிர:—இதோ ! மகாமோக ராஜனிருக்கிறார். பிரியசகி ! அருகே செல்வாம்.

த்தியா:—(அருகே சென்று) மகாராஜனுக்கு ஜபமுண்டாகுக.

கா-ன்:—என் பிரிய நாயகியே ! மான்போன்ற நேத்திரமும் அழகான துடைய முடையவளே ! என் மடிமீதமர்ந்து கொள்; கொங்கைகளில் நகமழுந்தி யுண்டான வடுக்கள் என்மீது பொருந்துப்படி என்னை யணைந்து கொள். பரம சிவனதுமடிமீதருக்கும் பார்வதியைப் போல் உனது அழகால் எனக்கு ஆனந்த முண்டாக்கு.

மித்தியா • திருஷ்டி புன்னகையுடன் அவ்விதமே செய்கிறாள்,

பிர:—சகீ ! அதனால்தான் உன்னைப் போல பூமியில் செளபாக். கிய மள்ளவளில்லை யென்று சொல்லுகிறேன். உனது ஸௌ பாக்கியத்தின் மகிமையால் உனது சக்களத்திகள் தங்கள் மனதில் ஒன்றும் தோன்றாதவர்களாகி உனக்கு விருப்பமான வைகளைச் செய்கிறார்கள். சகியே ! இன்னுமொரு விஷயம், நித்திரை யின்மையால் கலங்கின கண்களுடனும் நடை தடு மாறுவதால் தடைபடும் கால்களி லுள்ள பாதசரங்கள் சப் திக்கவும் மனோகரமாய் நடந்து சென்று மகாராஜனுக்குச் சந்தேகமுண்டாக்கி விடுவாயென் றெண்ணுகின்றேன்

த்தியா:—இதில் சந்தேகிக்கத் தக்கதுபாது? மகாராஜா வி னுடைய கட்டளையின் பேரில்தானே நாமிக் த அகாரியத்தைச் செய்கிறோம். தவிர, சகீ ! நம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தில் மனங்குளிர்ந்து மகிழ்ச்சி யடையும் ஆடவர்களிடத்தில் நமக் கென்னபயம்?

கா-ன்:—(பார்த்து) ஆ ! நமது இஷ்ட நாயகியான மித்தி யாதிருஷ்டி வந்து விட்டாள். நிதம்ப பாரத்தினால் மெது வாய் நடந்து வருகிறாள். சிறிது நழுவிப்போன புஷ்பமாலே பை மறுபடியும் சூட்டிக்கொள்வது போற்காட்டி, கைகளை உய ரத் தூக்கிக்கொண்டு, அதனால் நகக் காயங்களுடன் கூடிய கொங்கைகளை வெளியே காட்டுகிறாள். நீலரத்பல மலர் போன்ற கண்களின் பார்வையால் என் மனதை யபகரிக்கிறாள். மித்தியாதிருஷ்டி யானவள் தன் கைகளை வீசுவதால் அசைகிற கங்கண சப்தத்துடன் வருகிறாள்.

பிர:—இதோ ! மகாமோக ராஜனிருக்கிறார். பிரியசகி ! அருகே செல்வாம்.

த்தியா:—(அருகே சென்று) மகாராஜனுக்கு ஜபமுண்டாகுக.

கா-ன்:—என் பிரிய நாயகியே ! மான்போன்ற நேத்திரமும் அழகான துடைய முடையவளே ! என் மடிமீதமர்ந்து கொள்; கொங்கைகளில் நகமழுந்தி யுண்டான வடுக்கள் என்மீது பொருந்துப்படி என்னை யணைந்து கொள். பரம சிவனதுமடிமீதருக்கும் பார்வதியைப் போல் உனது அழகால் எனக்கு ஆனந்த முண்டாக்கு.

மித்தியா • திருஷ்டி புன்னகையுடன் அவ்விதமே செய்கிறாள்,

மகா-ன்—(ஆலிங்கனசுகத்தை அபிநயித்துக் காட்டுகிறான்) ஆச்சரியம் ! நமது அன்பிற் குரிய மாதின் ஆலிங்கனத்தால் புதிதான யௌவனம் நமக்கு மறுபடியும் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது.

அதாவது—புதிதான யௌவன வயதின் பார்வையால் உண்டானதும் மனதையுருகச் செய்வதும்மற்ற விஷயங்களை யழித்து (மற்ற வஸ்துக்களின் அறிவற்று) ஆனந்தத்தில் பூர்ணமடைந்ததும் உனது ஆலிங்கத்தினால் உண்டானது மான மன்மத விகாரம் முந்தி யேற்பட்டது போலவும் கனிந்த அன்புடன் இன்னதென்று சொல்ல முடியாததுமாய் மறுபடியும் ஏற்பட்டு எனது அந்தக்கரணங்களை மறைக்கின்றது.

மித்தியா:—மகா-ஜனே ! நானு மிப்போது யௌவன மடைந்து விட்டேன் ! மனப் பூர்வமாய் ஏற்பட்ட இந்த அன்பானது எக்காலத்திற் மாறாது. என்னை எதன் பொருட்டு நினைத்தீர்களோ அதற்குத்தர விடவேண்டும்.

மகா-ன்:—அழகான துடை யுள்ளவளே ! என்மனதிற்குப் புறம் பேயுள்ளவளே யல்லவா நானினைக்கவேண்டும். என் மனதாகிய சுவரில் பதுமைபோல் எப்போதும் இருப்ப வளல்லவா நீ !

மித்தியா:—பெரிய அனுக்கரகம்.

மகா-ன்:—நீ எப்படி எல்லா விடங்களிலும் அழகுடைய வளாய் சஞ்சரிப்பாயோ அப்படியே நடந்துகொள். தவிர மற்றொன்று, வேலைக்காரியின் மகளான சிரத்தை யென்பவள் விவேகனுடன் உபநிஷத்தைச் சேர்க்க, (1) குட்டனீ சொருபத்தை யடைந்திருக்கிறாள். ஆகையால், நமக்கு விரோதியாயும் பாபியாயும் பாபிகளை யனுசரிப்பவளு மாய் மிருக்கிற அந்த முண்டை (சிரத்தை) யை மயிரைப் பிடித்திழுத்துப் (2) பாஷுண்டர்களிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவேண்டும்.

(1) குட்டனீ—கூட்டிக் கொடுப்பவள் என்று தமிழ் உலகத்தில் கூறுவார்கள்,

(2) வேதப் பிராமாண மில்லாதவர்கள்.

பித்தி:--இந்த அற்புத விஷயத்தில் பிரபுவுக்குக்கவலை வேண்டாம். அந்த சிரத்தை ஒரு சொல்லினாலேயே தங்களுக்கு வேலைக் காரியாய் விடுவாள். இட்ட பணியை யேற்று நடத்துவாள். தர்மம்பொய், மோகூதம் பொய், வேத மார்க்கம் பொய், சுகத் திற்கு விக்கினங்களை யுண்பிபண்ணுவதான காரியங்கள் யாவும் பொய், செர்க்கம் என்கிற (யாக) பலனும் பொய், என்று அடிக்கடி போதிக்கப் படுகிற சிரத்தையானவள்வேத மார்க்கத்தையே விட்டுவிடுவாள். உபரிஷத்தை பொழிப் பதைப்பற்றிக் கூற வேண்டியா? மேலும் விஷய வானந்தத் திற் கெதிர் நடையான மோகூதத்தில் குற்றங்களைக் காண்பித் துச் சீக்கிரமாக உபரிஷத்தினிடம் கொண்டிருக்கும் படியான நிலைமைக்குச் சிரத்தையைக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்.

மகா,—அப்படிச் செய்வாயாபின் என் பிரிபையான நீ எனக்கு நல்ல பிரியத்தைச் செய்தவளாவாய்.

[சட்டிக் கொண்டுமுத்தமிடுகிறான்.

பித்தி;—பிரபுவாகிய தாங்களை இவ்விதம் பிரகாசமாக நடத்து வதில் எனக்கு வெட்கமுண்டாகவில்லை.

மகா.--அதிருக்கட்டும்; நமது வீட்டிற்குச் செல்வோம்.

எல்லாரும் போகிறார்கள்,

இரண்டாவதங்கம்.

முற்றிற்று.

மூன்றாவதங்கம்.

—o—o—o—

சாந்தியும் கருணையும் வருகிறார்கள்.

சாந்தி:—(கண்ணீருடன்) ஆம்மா! ஆம்மா! எங்கிருக்கின்றாய்? உனது பிரியமான பார்வையை யருள். பயமற்ற மான்களுள்ள வனப் பிரதேசங்கள், புரண்டு புரண்டு ஒடிக்கொண்டிருக்கும் அருவிகளுள்ள மலைகள், புண்ணியத்தைக்கொடுக்கும் ஆலயங்கள் இவைகளிலும் சதாகாலமும் தவத்திலேயே சிந்தையுள்ள வர்களான வைகானஸர்களென்னும் முனிவர்களிடத்து மல்லவா உனக்கு எப்போதும் விருப்பம் அதிகம். அப்படிப்பட்ட நீ ஓர் பறையன் வீட்டிற்குட் பிரவேசித்த பசுவைப் போல் பாஷண்டர்களுடைய கைகளிற் சிக்கிக் கொண்டு எப்படி ஜீவிக்கிறாய்? நீ உயிருடனிருப்பாயென்ற எண்ணமும் விட்டு விடவேண்டும். ஏனெனில், சிரத்தை யானவள் என்னைப் பாராமல் ஸ்நானம் செய்வதில்லை. உண்பதில்லை. நீரருந்துவதுமில்லை. நானில்லாமல் ஓர்க்குண நேரமும் பிழைத்திருக்க மாட்டாள். ஆகையால் சிரத்தையில்லாமல் சாந்தியிருப்பது பரிசுஷத்திற் கிடந்தான். ஆகையால் இப்பொழுதே சிந்தையுக்கு. விரைவாக அக்கினிப் பிரவேஞ்செய்து சிரத்தையுடன் சேர்கிறேன்.

கருணை:—(கண்ணீருடன்) சகி! மிகுந்த ஜ்வாலையுடனெரிகிற கொள்ளிக் கட்டைக் கொப்பான சகிக்கமுடியாத சொற்களைப் பேசி என்னை உயிரிழந்த சுவத்திற் கொப்பாகச் செய்கிறாய். ஆகையால் சில காலம் என் உயிரைக் காப்பாற்று. இவ்விடத்திலிருந்து கொண்டு புண்ணியாச் சிரமங்களிலும் மூவர்களுமிருந்து வரும் கங்கா தீரங்களிலும் தேடுகிறேன். ஒரு சமயம் மகாமோகனிடம் பயந்து எங்கேனும் மறைந்திருந்தாலும் இருக்கலாம்.

சாந்தி:—சகி! ஏன் தேட வேண்டும்? தேடியாய் விட்டது. மணலில் தினை யென்னும் தானியத்தினால் அடையாளஞ் செய்யப் பட்டும் அநேக முனிவரால் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டு முள்ள ஆழ்

றங் கரைகளிலும் சமித்துகள்,* சஷாலங்கள் இவைகள் நிறைந்த யாகஞ் செய்வோரின் கிருகங்களிலும் (பிரம சரியம் முதலிய) நான்கு ஆச்சிரமங்கள் இவைகளொவ்வொன்றிலும் நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்த்தோம். இங்கெங்கும் சிரத்தை யென்கிறப் பேச்சேயில்லை.

கருணை:—சகி ! சொல்லுகிறேன் கேள் ! அவள் ஸத்துவகுண ரூபியான படியால், அவளுக்கு இத்தகைய கெட்ட நிலைமையுண்டாகு மென நான் நினைக்கவில்லை. புண்ணிய சொரூபிகளான உத்தமிகள் நினைத்தற்கரிய ஆபத்தை யடைந்து அனுபவிப்பதில்லை.

சாந்தி:—சகி ! தெய்வம் பகைக் கொண்டிருக்குமாயின் எதுதான் சம்பவியாது ?

அதாவது:—

ஜனக ராஜனுக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்த மகா லக்ஷ்மி தசமுக (ராவணன்) னுடைய வீட்டில் இருந்தாள். • மகா மகிமை பொருந்திய மூன்று வேதமும் அசுரர்களால் பாதாளத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டன. மதாலஸா என்னும் கந்தர்வப் பெண்ணை பாதாள கேது வென்னும் அசுர ராஜன் மோசமாக அபகரித்துப் போனான். ஆகையால் தெய்வத்தின் செய்கை கொடுமையாகத் தானிருக்கும் (இவ்வாறு தெய்வத்தின் கொடுமையென நிச்சயித்து) இருக்கட்டும்; பாஷண்டர்களுடைய கிருகங்களுக்குச் சென்று தேடுவோம்.

கருணை—சகி ! அவ்விதமே செய்வோம். [சிறிது நடக்கிறான்.

கருணை:—(முன்னே பார்த்து அச்சத்துடன்) சகி ! இராகுஸன் ! இராகுஸன் ! !

சாந்தி:—யாவன் ராகுஸன் ! !

கருணை:—சகி ! பார் ! பார் ! தேக மெங்கும் அழுக்கு வேர்வையால் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கிறது. தவிரப் பார்க்கப் பயங்கரமாயும் வெறுக்கத் தக்கதாயு மிருக்கிறது. அவன் தலை மயிர் பிடுங்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆடையும் உடுத்த வில்லை. மயில் தோகையைக் கூகையில் பிடித்துக்கொண்டுமிருக்கிறான். பார்; இந்த இடத்தை நோக்கிய வண்ணமாகவே வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

சாந்தி:—சகி ! இவன் இராக்கதனல்ல. வீரியமே யில்லாதவனல்லவா இவன்.

கருணை:—அங்ஙனமாயின் இவன் யாராகவிருப்பான்?

சாந்தி:—சகி ! பிசா சென்றெண்ணுகின்றேன்.

கருணை:—சகி ! சூரியனானவன் நீண்ட கிரணங்களுடன் உலக முழுதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிசாசுகளுக்கு இடம் ஏற்படுவதெப்படி?

சாந்தி:—அங்ஙனமாயின், இப்பொழுது தான் நரகக் குழியிலிருந்து கரையேறிய ஓர் பாவிபாகவிருக்கக் கூடும். (பார்த்து ஆலோசித்து) ஆ ! தெரிந்து கொண்டேன். மகா மோகனால் ஏற்பட்டுத்தப் பட்ட திகம்பரசித்தாந்தம். ஆகையால் தூரவருகையிலேயே நாம் இவனைப் பார்க்கக் கூடாது.

[இருவரும் திரும்பிக் கொள்கிறார்கள்.

கருணை:—கொஞ்சக்காலம் இவ்விடத்திலேயே யிரு. சிரத்தையைத் தேடுகிறேன்.

(இருவரும் அப்படியே யிருக்கிறார்கள்.

திகம்பரசித்தாந்தம் வருகிறது.

திகம்பரன்:—அர்ஹத் என்கிற குருவுக்கு வந்தனம் செய்கின்றேன். ஒன்பது துவாரங்களுள்ள பட்டணத் (சரீரம்) தின் நடுவில் ஆத்துமா தீபம் போல் பிரகாசிக்கின்றது. இது தான் ஜைனப் பிரபு கூறியதும் மொகஷ சுகத்தைக் கொடுப்பதுமான பரமார்த்தம். (சிறிது தூரம் சென்று ஆகாயத்தில் செவி கொடுத்து) அடே! அடே!! மாணாக்கர்களே! கேளுங்கள்.

இச் சரீரம் மலமயமான பிண்டமாயிருக்கையில் (உலகத்திலுள்ள) ஜனங்கள் ஸ்நானஞ் செய்தார்களேயாயினும் சுத்தமென்பது எப்படி யுண்டாகும்? மகரிஷிகளை வணங்கிச்சரீரத்திலுள்ள நிர்மல சுபாவமான ஆத்துமாவை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ரிஷிகளைச் சேவிப்பதெப்படி யென்கிறீர்களா? அப்படியாயின் கேளுங்கள். ரிஷிகளைக் கண்டவுடன் தூரத்திலேயே யிருந்து காலில் விழுந்து நமஸ்கரிக்க வேண்டும்.

உபசரித்து நல்ல போஜனத்தை அவர்களுக்குச் செய்விக்க வேண்டும். அவர்களுடைய ஸ்திரீகளை அனுபவிக்கிர சாதுக் களிடத்தில் பொறுமை கொள்ளலாகாது.

(திறைக்குளே பார்க்கிறான்.)

சிரத்தே! இங்குவா!

[இருவரும் அச்சத்துடன் பார்க்கிறார்கள்.]

அவனுக் கேற்ற வேடந் தரித்துக்கொண்டு
சிரத்தை வருகிறாள்.

சிரத்தை:—அரசவம்சத்துக் கட்டளையாது?

சாந்தி மூர்ச்சை யடைந்த
கீழே விழுகிறாள்.

திகம்ப:—நமது சிஷ்யக் கூட்டத்தை நீ யொரு கணமும் விட்டு
விலகாமலிருக்க வேண்டியது.

சிரத்தை:—சமூகத்திய உத்தரவுப்படியே.

போகிறாள்.

கருணை:—(சாந்தியை நோக்கி) பிரிய சகீ ! நீ ஆறுதலடைய வேண்
டும். பேர் மாதிரத்தில் நீ பயப்படக் கூடாது. ஏனெனில்
பாஷண்டர்களுக்கும் தமஸினுடைய பெண் சிரத்தை பெண்
பவ னொருத்தி யுண்டென்று நான் ஹிம்ஸையின் அருகே
யிருந்து கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் இவள்
(தாமஸ) தமஸ்வரூபமான சிரத்தையாக விருக்க வேண்டும்.

சாந்தி—(ஆறுதலடைந்து) சகீ ! சரி.

இந்தத் துரையை கொண்ட சிரத்தையானவர் ஒரு வித
த்திலும் என் தாயாரை அனுசரிக்க மாட்டாள். ஏனெனில்
• இவள் கெட்ட நடத்தை யுள்ளவள். என் தாய் நல்ல நடத்தை
யுள்ளவள். இவளைப் பார்க்கக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. அவளைப்
பார்க்கப் பார்க்கப் பிரியமாயிருக்கும். அதிருக்கட்டும்; ஸௌ
கதர் (பௌத்தன்)களின் இருப்பிடங்களிலும் அவளைத் தேட
வேண்டும்.

சாந்தி கருணை இருவரும்
கொஞ்ச தூரம் போகிறார்
கள்.

சன்னியாச ரூபத்துடன் கையில் புத்தக

மெடுத்துக் கொண்டு பௌத்த சாஸ்தி வருகிறார்.

துறவி--(ஆலோசித்து) ஓ! ஓ!! உபாசகர்களே! ஒரு க்ஷண நோத்தில் நசித்துப் போகும் தன்மை யுள்ளவைகளும் உண்மையில் சொரூப மில்லாதவைகளுமான வஸ்துக்கள் யாவும் எதில் இருந்து கொண்டு வெளிபில் இருப்பவைகள் போல் தோன்றுகின்றனவோ, அதுவும் ஸம்ஸார வாசனை முற்றும் போய் விட்டமையால், விஷய விகாரமில்லாததுமான விக்ஞான பரம்பரை இப்போது பிரகாசிக்கின்றது.

கர்வத்துடன் நகர்கிறான்,

ஆச்சரியம்! நமது சுகததர்மமானது மிகவும் மேலானது அதில் செளக்கியமும் மோக்ஷமும் உண்டாகின்றன.

அதாவது:—

வசிப்பதற்குரிய நேர்த்தியான வீடுகள், விருப்பதிற் கொத்த வேசிகள், வேண்டியபோது விரும்பியபடி சாப்பாடு, மிருதுவான படுக்கை, மிக்க அன்புடன் தங்கள் தேகத்தையே யளித்துக்கிரீடிக்கக் கூடிய மாதர்களுடன் கூடி அதனால் ஏற்படும் ஆனந்தத்தினால் நிலவெரிக்கும் இராக்காலங்களைக் கழிக்கும் செளகரியம் ஆகிய இவைகள் கிடைக்கப் பெறுகிறோம்.

கருணை—சகீ! வாசனையும் மஞ்சள் நிறமுள்ளதுமான ஆடையைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டு சிகையுள்பட தலையை க்ஷளவரம் செய்து கொண்டு பனைமரம் போல் உயர்ந்த யாரோ ஒருவன் இங்கு வருகின்றான். இவன் யார்?

சாந்தி—சகீ! இவன் புௌத்தாகமன். (பௌத்த சாஸ்திரம்)

துறவி—(ஆகாயத்தைக் காட்டி) ஓ உபாசகர்களே! ஓ சன்னியாசிகளே! முக்காலமு மறிந்த ஸுகதருடைய அமிர்தத்திற் கொப்பான இனிய மொழிகளைக் கேளுங்கள்.

புத்தகம் படிக்கிறான்.

மானிடர்களுடைய நற்கதியையும் துர்க்கதியையும் நான் ஞானக் கண்ணால் பார்க்கின்றேன். சகல பதார்த்தங்களும் ஸ்திரமானவைகளல்ல. ஸ்திரமான (அதாவது பாலோகத்தில்

சுக துக்கங்களை யனுபவிக்கும்) ஆத்மாவில்லை. ஆகையால் துறவிகள் பிறர் மனைவியை ஆக்கிரமிக்கும் காலத்தில் பொருமையடையக் கூடாது. பொருமை யென்பது தான் மனதிற்கு அழுக்கு என்று சொல்வது.

(திறைப் பக்கம் பார்க்கிறான்)

சிரத்தே! இங்கு வா!

சிரத்தை:—(பிரவேசித்து) சமுகம் உத்தர விடவேண்டும்.

துறவி:—உபாசகர்களையும் துறவிகளையும் வெகு காலம் ஆலிங்கனம் செய்துகொண் டிருக்க வேண்டியது.

சிரத்தை:—அரசனது கட்டளைப்படியே!

போகிறான்

சாந்தி:—இவளும் தமோ குண சொருபியான் சிரத்தையே?

நருணை:—ஆம் அப்படித் தான்.

மணன்:—(பெளத்த சன்னியாசியைப் பார்த்து உரத்த குரலுடன்) அடே! இங்குவா! ஒரு கேள்விக் கேட்கிறேன்.

துறவி:—(கோபத்துடன்) அடேய்! பேய் போன்ற உருவமுடையவனே! ஏன் பிதற்றுகின்றாய்?

சம:—அடே! கோபங் கொள்ளாதே! அதை விட்டு விடு; சாஸ்திரத்திலுள்ளதைக் கேட்கின்றேன்.

துறவி:—சாஸ்திர மென்பது கூட உனக்குத் தெரியுமா? ஆகட்டும்; கொஞ்சம் பார்க்கிறேன். (கிட்ட வந்து) நீ கேட்ப தென்ன?

சம:—கண நேரத்தில் நாசமடையப் போகிற நீ ஏன் இப்படிப் பட்ட விருதம் அனுஷ்டிக்கிறாய்? சொல் பார்ப்போம்.

துறவி:—அடேகேள்! நமது பரம்பரைக் குள்ளான ஒரு விக்ஞானி ஸம்ஸார வாஸனைபத் துறந்து மோக்ஷ மடைவதன் பொருட்டே.

சம:—அடே மூடா! எப்பொழுதேனும் ஓர் காலத்தில் யாரேனும் ஒருவன் மோக்ஷ மடைவான். இப்பொழுது நாசமடையப் போகிற உனக்கு அவனால் என்ன உதவி கிடைக்கப் போகிறது. மற்றொன்று கேட்கின்றேன். உனக் கிந்த தர்மத்தை உபதேசித்தது யார்?

துறவி:—சகலமு மறிந்த புத்த பகவானால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தருமம் இது.

ச-ம:—அடே! புத்தர் எல்லாமறிந்தவ ரென்பதை நீ எங்ஙனம் கண்டாய்?

துறவி:—அடே! அவர் அருளிச்செய்த சாஸ்திரங்களே அவர் சகலத்தையுமறிந்த மகான் என்பதை விளக்குகின்றன.

ச-ம:—அடே! அறிவில்லாதவனே! அவருடைய சொல்லாலே அவரைச் சகலமு மறிந்தவ ரென்று கொள்வாயாயின் நானும் எல்லா மறிவேன். நீயும் எனக்கு உன் தந்தைப் பாட்டன் இவர்களோடு ஏழு தலை முறைக்கும் அடிமைப் பட்டவன்.

துறவி:—(கோபத்துடன்) அடே பாபி! பிசாசே! அழுக்காகிய சேற்றைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவனே! நானு உனக் கடிமை!

ச-ம:—அடே! தேவடியா புருஷனே! அஷ்ட சன்னியாசியே நான் அதை உனக்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் காண்பித்தேன். ஆகையால் உன்விருப்பத்தைத் தாராளமாய்ச்சொல்லுகிறேன் புத்தருடைய கொள்கையை யொழித்து அருகனது கொள்கையைக் கைக் கொண்டு திகம்பர விருதத்தையே நீ தரித்துக் கொள்.

துறவி:—நீ கெட்டுப் போனது மன்றிப் பிறரையுமா கெடுக்கின்றனா? உலகத்தில் உத்தமனென்று சொல்லப் படுகிறவன் எவனாவது சிறந்ததான சொர்க்கத்தைத் தவிர்த்து நிந்திக்கக் கூடிய இந்தப் பேய்த் தன்மையை உன்னைப் போல் விருட்புவானா? தவிர அருகனுடைய தரும ஞானத்தை நம்புகிறவர் யார்?

ச-ம:—நவக்கிரகம், நக்ஷத்திரம் இவைகளின் சாரங்கள், சந்திரசூரிய திரகணங்கள், கெட்டுப் போன வஸ்துவை யடைதல், இவைகளைப் பற்றிய பரமார்த்த ஞானத்தை யடைந்திருப்பதாய்த் தெரியவருகிற படியால், அருகனுன்னவர் எல்லா மறிந்தவரென்று சொல்லப் படுகிறார்.

துறவி:—அடே! வெகுகாலமாய் (அனாதை) ஏற்பட்டிருக்கும் சோதிட ஞானத் தினால் வஞ்சிக்கப் பட்ட நீ இப்படிப் பட்ட மகாகஷ்டமான விருதத்தை யடைந் திருக்கிறாய்.

அதாவது-(உன்மதப்படி)

தேகம் எவ்வளவினதோ அவ்வளவுள்ள ஜீவன்கள் வேறுசம்பந்த மில்லாமல் முவுலகத்தையும் பார்ப்பதெப்படி? ஒரு குட-த்திற்குள் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட தீபம் எவ்வளவு பிரகாச முடையதாயினும் வீட்டிற் சூள்ளிருக்கும் வஸ்துக் களைத் தெரியக் காட்டுமா?

ஆகையால் இகபர உலகங்களுக்கு விரோதமான அருக னுடைய மதத்தைக் காட்டிலும் பிரத்தியக்ஷத்தில் மிகுந்த சுகத்தை யளிக்கக் கூடிய புத்தமதமே மேலானதென வறி கிறோம்.

சாந்தி:—தோழி வேறோரிடத் திற்குப் பொவோம்.

கருணை:—அப்படியே

இருவரும் ஒரு பக்கம்
திரும்பு கிரார்கள்.

சாந்தி:—இதோ எதிரில் சோமசித்தாந்தன் வருகின்றான்.. இருக் கட்டும் இங்கும் பார்ப்போம்.

1 கர்பாலிக ரூபங் கொண்ட !ஸோமசித்தாந்தன்
பிரவேசிக்கிறான்.

ஸோம:—(நடந்து கொண்டே) மனிதர்களுடைய எலும்புகளா லானமாலையை அழகான ஆபரணமாகப் பூண்டும் சுடுகாட்டில் வசித்தும் மனிதனுடைய ம ண் டை யோட்டிற் புசித்தும் யோக மென்கிற மையினால் தெளிவான கண்களை நானிப் போது பெற்று,உலகமுழுதும் தனித் தனியே வேறு பட்டா தாயினும் எல்லாம் பரமசிவனை யன்றி வேறில்லை யென்று கரண்கின்றேன்.

சம:—யார்? இந்தப் புருஷன் கர்பாலி விருதத்தைக் கொண்டிருக் கிறான். இவனையும் கேட்கிறேன். (அருகே சென்று) மனிதர்

(1) மனிதன் மண்டை யோட்டைக் கையிலேக்திய ஒருவித மான லிங்கதாரி. இவர்கள் மதத்தில் பரமசிவன்பார்வதியுடன் கூடிச்சுசிப்பது போல் கைலாசத்தில் பார்வதிக் கொப்பான பெண்டிருடன் புருஷனும் சுசித்திருப்பது தான் மோக்ஷம். அதற்காகப் பரமசிவனை வாம மார்க்கத் தில் ஆராதிக்க வேண்டு மென்பது.

கிளுடைய எலும்புகள் மண்டைகள் இவைகளாலாகிய மாலை
களைப் பூண்ட ஏ காபாலிக! உனது தர்மம் என்ன? எதை நீ
மோகித் மென்பது?

காபாலிகள்.--அடே!சமண! முதலில் நீ எங்களுடைய தருமத்தை
யறிந்து கொள். ஊனீர், நரம்புகள். கொழுப்புகள் இவை
கள் கலந்த நரமாம்சங்களை அக்சினியில் ஓமம் செய்யும் எங்
களுக்கு, மனிதனுடைய மண்டையோட்டில் ஊற்றினை
சாராயமே ஆகாமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்போது அறு
க்கப் பட்ட உறுதியான கழுத்திலிருந்து பெருகும் உதிர்ப்
பெருக்கினால் பிரகாசிக்கும் புருஷப்பசுவென்னும் பலிகளால்
நரங்கள் பூநீமகா பைரவ சுவாமியை ஆரதிக்க வேண்டும்.

துறவி:--(செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டு) புத்தரே! புத்தரே!
கஷ்டம்!! இந்த தர்மாசரணம் மிகவும் கரோமாயிருக்கிறது.

சம:--அருகன்! அருகன்!! யாரோ ஒரு கொடிய பாவியால் இந்த
அறிவிலி வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

கா-ன்:--(கோபத்துடன்) அடே பாபி! பாஷண்டர்களுக்குள் அத
மனே! மொட்டைத் தலையா? பறையன் போல் வேடம் பூண்
டவனே! மயிரைப் பிடிங்கிக் கொள்பவனே! அடே! பதினா
ன்கு லோகங்களையும் படைத்துப் புரந்து பின் அழிப்பவரும்
வேதாந்தங்களில் பிரசித்தமான மகிமையுள்ள வருமாகிய பார்
வதிபதியான பகவான் பரமசிவன் வஞ்சனைக்காரரா? அங்ஙன
மாயின் இந்த தர்மத்தின் மகிமையைக் காண்பிக்கிறோம் பார்!

பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் முதலான தேவர்கள் முவரையும்
நான் இப்போது வரவழைப்பேன். ஆகாயத்தின் கண் உலா
வும் நகூத்திர கதிகளைத் தடுப்பேன். அநேக மலைகள், நகரங்
கள் இவைகளுடன் கூடிய இந்தப் பூமியை நீரில் முழுகச்
செய்து கண் ரோத்திற்குள் அந்த நீர் முழுவதையும் பருகி
விடுவேன்.

சம:--அடே காபாலிக! உன்னை ஒரு இந்திர ஜாலக்காரன் மாயை
காண்பித்து மோசஞ் செய்திருக்கிறு னென்று சொல்வதும்
அதனாலே தான்.

கா-ன்:-- அடே பாபி! மீண்டும் பரமசிவனை இந்திரஜாலக்கார
னெனத் தூஷிக்கின்றனையா? (தனக்குள்) இனி இவனுடைய

கெட்டநடத்தையைப்பொறுத்தல்கூடாது. [கத்தியைபிழுத்து]
 இது இவனுக்குப் போதும்! பயங்கரமான இந்தக் கத்தியால்
 இவனுடைய கழுத்தைத் துண்டிக்கிறேன்; அதிலிருந்து
 நுரைகளுடனும் கொப்பளங்களுடனும் மிகுந்து பெருகுகிற
 இரத்தப் பிரவாகங்களோடு டமரு என்னும் வாத்தியத்
 தின் டாம்! டாம்!! என்கிற சத்தத்தினால் பூத கணங்களை
 வரவழைத்து, அவைகளுடன் பாமேசுவரனுடைய மனைவியா
 ராகிய காளியைத் திருப்தி பண்ணி வைக்கிறேன்.

கத்தியை ஒங்குகிறான்

சம:--ஓ பெரியவரே! பிறதைத் துன்புறுத் தாமையே மேலான
 தருமம்.

பெளத்த சன்னியாசியின்
 மடியில் உட்காருகிறான்

துறவி:--(காபாலிகனைத் தடுத்தது) ஓ! ஓ!! பெரியவரே! வினையாட்
 டாக வாய்ச் சண்டை செய்த குற்றத் திற்காகக் கையாலாகா
 தவனாகிய இவனையடிப்பது நீதி யல்ல.

காபாலிகன் கத்தியை இழுத்
 துக் கொள்கிறான்

சம:--(ஆறுதலடைந்து) பெரியவரே! கடுங் கோபந் தணிந்து
 விட்டதானால் நானொன்று கேட்கவேண்டுமென்றிருக்கிறேன்.

கா-ன்:--கேள்;

சம:--உங்களுடைய மேலான தருமத்தைக் கேட்டோம். உங்களு
 டைய மோக்ச சுகம் எப்படி?

கா-ன்:--கேள்;

சப்த ஸ்பரிசாதி விஷயசம்பந்த மில்லாமல் சுகம் என்
 பதை யாராவது என்காவது கண்டதுண்டா? அப்படியிருக்க
 ஆனந்தமும் ஞானமுமில்லாமல் சிலைக் கொப்பாக விருக்கும்
 ஜீவன் வணங்கற் குரியதாவ தெங்ஙனம்? முத்தன் என்பவன்
 என்போன்ற திருமேனியை யடைந்து பார்வதிக் கொப்பான
 மங்கை யொருத்தியால் ஆனந்தத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்ய
 பட்டு சுகமனுபவிக்கிறுனென்று பார்வதீபதியான பகவான்
 கூறியிருக்கிறார்.

துறவி:—பெரியவரே! ராகதுவேஷங்கள் ஒழிந்தாலல்லது முத்தி பெறுவதரிது.

சம:அடே காபாலிக! நீ கோபியாமவிருந்தால் சொல்லுகின்றேன் முக்தன் சரீரத் தோடும் இராகத்துவேஷங்களுடனும் இருப்பது கூடாமை.

கா-ன்:—(தனக்குள்) அசிரத்தையினால் இவர்களுடைய மனம் கெட்டிருக்கிறது. இருக்கட்டும்; இப்படிச் செய்வோம் (வெளிப்படையாய்) சிரத்தே! இங்குவா?

காபாலினி ரூபத்துடன் சிரத்தை வருகிறாள்.

கருணை:—சகி! யார்! யார்!! இவள் ரஜோ குணத்தின் பெண் சிரத்தை. மலர்ந்த நீலோத்பல மலரை யொத்த கண்களுப் மானிடர்களுடைய என்புகளாலாகிய ஆபரணங்களணிந்தவளும் பெருத்த நிதம் பத்தாலும் ஸ்தன பாரத்தாலும் மெல்ல நடந்து வருகிறவளும் பூரண சந்திரனை நிகர்த்த முகத்துடன் கூடிய வஞ்மாகிய இந்த சிரத்தை மிகவும் அழகாயிருக்கின்றனள்.

சிரத்தை:—(அருகே வந்து) இதோ இருக்கின்றேன். பிரபு கட்டளை யிடவேண்டும்.

கா-ன்:—பிரியே! கெட்ட செய்கையில் அபிமான முடைய இந்தத் துறவியை முந்திப் பிடித்துக் கொள்.

சிரத்தை பௌத்த சன்னி யாசியைத் தழுவிக்கொள்கிறாள்,

துறவி:—(ஆனந்தத்துடன் தானும் சிரத்தையைத் தழுவிக்கொண்டு மயிர்க்குச் செறிந்தது போல் அபிரயித்து இரகசியமாக) ஆ! இந்தக் காபாலினி மிகவும் சுகத்தை யுண்டு பண்ணக் கூடியவள்.

அதாவது:—

பெருத்த கொங்கைகளையுடைய கணவனற்ற மாதர்களில் அநேகரை அவர்களுடைய கொங்கைகள் தளரும்படி இருக்கைகளாலும் இறுகப் பிடித்து நான் ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ள

வில்லையா? புத்தமதக் குருக்களை நூறு தடவை திட்டுகிறேன். இந்தக் காபாலினியின் பெருத்த கொங்கைகளைக் கட்டிக் கொள்வதால் உண்டாகும் சுகம் அந்த மதத்தில் எங்கே னுமுண்டா? ஆ ! காபாலிகனுடைய செய்கையே புண்யம். ஸோமசித்தாந்தமே மேலானது. இந்த தர்மம் ஆச்சரியத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது. ஒ பெரியவரே ! எல்லா விதத்திலும் நாம் புத்தமதத்தை விட்டுவிட்டோம். காபாலிகமதத்தையங்கீ கரித்தோம். ஆகையால் நீர்எனக்கு ஆசிரியன். நான் உமக்குச் சீடன். பரமேசுவரமத தீட்சையில் என்னைப் பிரவேசிக்கச் செய்யவேண்டும்.

சம:—ஆடே! சன்னியாசியே ! காபாலினியைத் தீண்டியதால் நீ பிரஷ்டனாய் விட்டாய். ஆகையால் தூர விலகிப் போ.

துறவி,—ஆட்ட பாபி! காபாலினியின் ஆலிங்கனத் தாலுண்டான சுகமனுபவிக்கப் பெறாமல் நீ வஞ்சிக்கப் பட்டிருக்கிறாய்.

கா-ன்:—பிரியே! திகம்பரசன்னியாசியைப் பிடித்துக்கொள்.

காபாலினிசமணகளைத்

கான்

ம:—(மயிர்க்குச் சடைகிறான்) அருகன்! ஆ ! அருகன் !! காபாலினியின் ஆலிங்கனத்தா லுண்டான சுகம் மிகவும் ஆச்சரியம். அடியே ! கட்டழகி! இன்னுமொருமுறை உன் ஆலிங்கனத்தைக்கொடு ! கொடு !! (தனக்குள்) நமக்கு இந்திரிய விகாரம் மிகுதியாக வன்றோ உண்டாய் விட்டது. இதற்கேதாவது உபாயமுண்டோ ? இப்போது எது பொறுத்தமானது? ஆகட்டும் மயில் தோகையால் மூடிக்கொள்கிறேன். (வெளிப்படையாய்) இடைவெளியில்லாத கொங்கைகளும் அஞ்சினமான் விழிபோன்ற கண்களுமுள்ள அடி! காபாலினி? நீ உன்னுடைய விளையாட்டுடன் எல்லாரிடத்திலும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பாயே யாகில், மாணாக்கர்கள் யாவரும் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் ? ஆச்சரியம் காபாலிகமதம் ஒன்றே சுகம் மோகும் இவைகளுக் குரியது. நானிப்போது உனக்கடிமையாய்விட்டேன். என்னையும் மகாபரவருடைய தீக்ஷை பெற்றவனாகச் செய்யுங்கள்.

கா-ன்—உட்காரு

இருவரும் உட்காருகிறார்கள் காபாலி
கன் பாத்திரத்தை யெடுத்துக்
கொண்டு தியானம் செய்வதாய் அபி
நயிக்கிறான்

சிரத்தை:—சுவாமி! பாத்திரத்தில் சாராயம் நிறைந்திருக்கிறது.

கா-ன்:—[தான் குடித்து மிகுந்ததை சமணனுக்கும் பௌத்த
சன்னியாஸிக்கும் கொடுத்து) இது பரிசுத்தமும் அமிர்தமும்
பானஞ் செய்பவர்களின் ஸம்ஸாரத்திற்கு மருந்தும் பிராணிக
ளின் பாசத்தை நாசம் செய்வதற்குத் காரணமுமானதென்று
பைரவர் கூறியிருக்கிறார். ஆகையால் குடியுங்கள்.

இருவரும் தயங்குகிறார்கள்

சம—எங்கீளுடைய அருக மதத்தில் சுராபானம் செய்வது
வழக்கமில்லை.

துறவி:—காபாலிகனால் எச்சல் செய்யப்பட்ட சாராயத்தை எப்
படிக் குடிப்பேன்.

கா-ன்:—[சற்று யோசித்து இரகசியமாய்] சிரத்தே! என்னயோசிக்
கின்றாய்? இவர்களுடைய பசுத்தன்மை இன்னமும் போக
வில்லை. நமது முகசம்பந்த தோஷத்தினால் இந்த மதுவை
அசுத்தமென நினைக்கின்றார்கள். ஆகையால் நீ உன்னுடைய
வாய் எச்சலினால் இதைப் பரிசுத்தமாகச் செய்து இவர்களுக்
குக்கொடு. ஏனெனில் மாதர்களின் வாய் எப்பொழுதும் சுத்த
மென்று சாஸ்திரக்காரர்கள் கூறுகிறார்கள்.

சிரத்தை:—பகவான் உத்தரவுப்படியே செய்கிறேன்.

பாத்திரத்தைப் வாங்கித்தான்குடி
த்து மிச்சத்தை அவர்களுக்குக்
கொடுக்கிறான்.

துறவி:—மிகவும் நல்லது.

(பானபாத்திரத்தை வாங்கிக்
குடிக்கிறான்

மதுவின் ருசி மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது.

சுந்தரமானமுகமுள்ள மாதர்களின் வாயில் வைத்துக்
குடித்து மிகுந்ததும் மெச்சத்தக்கதும் மகிழும் பூவைப்

போல் நறுமணமுள்ளதுமான மதுவை நான் வேசிகளுடன் எவ்வளவோ முறை அருந்தின தில்லையா? காபாலினியின் முகசம்பந்தத்தால் வாசனை பெற்ற மதுவை நுகராததோஷத் தினால் தான் தேவர்கள் அமிர்த்ததை விருட்டிகுறார்கள்.

சம:—அடே ! சன்னியாசி ! முழுமையும் குடித்து விடாதே. காபாலினி குடித்த மிச்சத்தில் எனக்கும் கொஞ்ச மிருக்கட் டும். நிறுத்திவை.

துறவி சமணகனுக்குப் பான பாத் திரத்தைக் கொடுக்கிறான்

சம:—(குடிக்கிறான்) மது வெகுமாதூரியமா யிருக்கிறது. ஆச் சரியம் ! ஆச்சரியம் !! அநேக காலமாய் அருகனுடைய மதத் திற் கிடந்துழன்று இத்தகைய மதுவின் ரஸம் கிடைக்கப் பெறாமல் மோசம் போனேன். அரீட பிக்ஷு ! எனதங்கங் கள் சுழலுகின்றன. ஆகையால் நான் நித்திரை செய்யப் போகிறேன்.

துறவி:—அப்படியே செய்வோம்.

இருவரும் போகிறார்கள்

கா-ன்:—பிரியே ! விலைக்கு வாங்காமலே இரண்டு அடிமைகள் கிடைத்தார்கள். ஆகையால் நர்த்தனம் செய்வோம்.

இருவரும் கூத்தாடுகிறார்கள்

ச-ம:—அடே ! பிக்ஷு ! இந்தக் காபாலிகன், இல்லை இல்லை. ஆசாரியன் ! காபாலினியுடன் கூட அழகாய்க் கூத்தாடுகிறான். நாடும் கூத்தாடுவோம்.

துறவி:—ஆசாரிய ! இந்த மதம் மிகவும் வியக்கத்தக்கது. இதற் கஷ்டமில்லாமலே இஷ்டார்த்த சித்திகள் உண்டாகின்றன.

போதையால் தட்டுத் தடுமாறிக் கூத் தாடுகிறார்கள் சமணன் பெருத்து நெருங்கியுள்ள ஸ்தனங்களால் என் றதொடங்கி முன் சொன்னபடி சொல்லிக்கூத்தாடுகிறான்

கா-ன்:—என்ன ஆச்சரியத்தைப் பார்த்து விட்டாய் ?

இந்த மதத்தில் சப்தஸ்பரிசாதி விஷயங்களை நீ விடாம லிருந்தாலுங் கூட அதிகீக்கிரத்தில், பிரபலமான பலனைக் கொடுக்கும் (அணிமை முதலான) அஷ்டசித்திகளும் சித்திக்

கின்றன. அப்படியிருக்க வசியம் (தன் வசமாக்கல்) ஆகர்ஷம் [தூரத்திலுள்ளதைத் தன் சமீப மிழுத்தல்) விமோசனம் (மயங்கச் செய்தல்) பிரசமனம் (அடக்குதல்) பிரகேஷாபணம் (கலக்குதல்) உச்சாடனம் (விரட்டுதல்) இவைகள் முதலிய சாமானிய சித்திகளெல்லாம் வித்துவான்களுடைய யோகாப்பியாசத்திற்கு விக்கினங்களே தவிர வேறில்லை.

சம:--அடே காபாலிக! இல்லை இல்லை. ஆசாரிய! இல்லை. ஆசாரியர்களுக் கிறைவ! இல்லை? குலாசாரிய.

குறவி:--(சிரித்து) பழக்கமில்லாதிருக்கும் போது அதிக மாகமதுவைக் குடித்தமையால் இவன் தன் மனச்சுவாதீன மிழந்து விட்டான். ஆகையால் இவனுடைய போதையைத் தணிக்க வேண்டும்.

கா-ன்:--அப்படியே யாகட்டும் (தன் வாயிலிருந்த தாம்பூலத்தைச் சமுண்ணுக்குக் கொடுக்கிறான்.

சமணன்:--(தெளிவடைந்து) ஓ ஆசாரியரே ! இந்தச் சாராயத்தை வரவழைக்கச் சக்தியிருப்பது போல் ஸ்திரீ புருஷர்களுயும் வரவழைக்க வல்லமை யிருக்கின்றதா?

கா.ன்:--ஏன் குறிப்பிட்டுக் கேட்கின்றாய்? வித்தியாதர ஸ்திரீயோ தேவஸ்திரீயோ ! நாகஸ்திரீயோ அல்லது யக்ஷஸ்திரீயோ யாராயினும் சரி ! இங்கு இக்கணமேவரவழைப்பேன். அன்றியும் எனது வித்தியாபலத்தால் எனக்கு இஷ்டமானதையும் முவுலகங்களி லிருந் தும் கொண்டுவர வல்லமை யுண்டு.

சம:--ஓகோ நானிப்போது கணக் கெடுத்ததில் நாமெல்லாரும் மகாமோகனுக்குக் கிங்கரர்களென்று அறிந்து கொண்டேன்.

இருவரும்:-- நீண்ட ஆயுள்படைத்த நீ யறிந்தது சரியே.

சம:--அங்ஙனமாயின் ராஜகாரியத்தைப் பற்றிச்சிறிது ஆலோசிக்க
பெம்.

கா-ன்:--அதென்ன?

சம:--சத்துவத்தினுடைய மகள் சிரத்தையை மகாராஜனது தரவைக் கொண்டு வரவழைக்க வேண்டும்.

கா-ன்:--சொல் ! எங்கே அந்த தாசி புத்திரி? நான் அவளை வீணை
வில் என்வித்தியாபலத்தால் கொண்டு வருகிறேன்.

சமணகன் மாக்கல் போன்ற தொன்
ரூவெழுதிக்கணக்கிடுகிறான்.

சாந்தி:-- தோழி ! இந்தத் துஷ்டர்களுடைய சம்பாஷணை நமது
தாயைப் பற்றியது போற் காண்கின்றது. கவனிப்போம்.

கருணை:-- தோழி ! கவனிப்போம். [இருவரும் கேட்கிறார்கள்.

சம:--(கணக்கிட்டு) அந்த சி ர த் தை யென்பவள் நீரிலுமில்லை
நிலத்திலுமில்லை. மலைக் குகைகளிலுமில்லை. மைதானத்திலு
மில்லை. பின்னெங்கிருக்கின்றாளெனில், விஷ்ணு பக்தியுடன்
கூடி. மகாத்மாக்களின் இருதயத்தில் வாசஞ் செய்கின்றாள்.

கருணை:-- தோழி ! தெய்வாதீனமாய் உனக்கு ஜபமுண்டாகிறது.
நமதுசிரத்தாதேவி, விஷ்ணுபக்திக்கருகேயிருக்கின்றனளாம்.

சாந்தியும் சந்தேகம் படுகிறான்

துறவி:-- காமனை விட்டு விலகிச் சென்ற தர்மம் எங்கிருக்கின்றது?

சம:--(முன்போற் கணக்கிட்டு) நீரிலுமில்லை. நிலத்திலு மில்லை.
மைதானங்களிலு மில்லை. பின்னெங்கெனில்' விஷ்ணுபக்தி
யுடன் கூட மகாத்மாக்களின் மனதில் வசிக்கின்றான்.

கா-ன்:--(துக்கத்துடன்) ஆ ! ஆ !! மகாராஜனுக்கு மகா சஷ்டம்
வந்து விட்டது. பிரபோதோதப்பத்தி யென்னும் சித்திக்கு விஷ்
ணுபக்தியென்னும் தேவிதான், மூலம். சத்துவத்தின் பெண்
ணாகிய சிரத்தையும் அவளையே யனுசரிக்கிறாள். தர்மனும்
காமனை விட்டு அங்குபோய்ச்சேர்ந்து விட்டான். இப்படியானால்
விவேகனுடைய காரியம் சித்தி பெற்றுவிட்டதாகவே
கருதவேண்டும். ஆயினும் பிராணனை விட்டேனும் மகாராஜா
வின் காரியத்தை நடத்தவேண்டும். ஆகையால் தர்மம்
• சிரத்தை இவ்விருவரையும் இங்கு வரவழைப்பதன் பொரு
ட்டு மகா பைரவி யென்னும் வித்தைகளை அனுப்புவேம்.

சாந்தி கருணை இவ்விருவரும் நீங்க
லாகமற்றவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

சாந்தி:--தோழி இந்தத் துஷ்டர்களுடைய தீயமுயற்சியைவிஷ்ணு
பக்திக்குத் தெரியப் படுத்துவோம்.

இருவரும் போய்விட்டார்கள்

மூன்றாமங்கம்.

முற்றிற்று.

நான்காவதங்கம்.

மைத்திரீ வருகிறாள்.

மைத்திரீ:—மகா பைரவியால் நேரிட விருந்த கஷ்டத்திலிருந்து நமது அன்புள்ள தோழி சிரத்தையை மகிமைபொருந்திய விஷ்ணுபக்தி காப்பாற்றினுள்ளென்று எனக்கு முதிதை (சந்தோஷம்) தெரிவிக்க அறிந்தேன். ஆதலால் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் மனதையுடைய யான் எனதன்புள்ள தோழி யாகிய சிரத்தையை எப்போது காண்பேன்.

[போகிறாள்.

சிரத்தைபிரவேசிக்கிறாள்.

சிரத்தை:—(பயத்தினால் நடுக்கங் கொண்டு) கோரருபியும், மானிடர்களுடையமண்டையோடுகளைக் கர்ணபாணங்களாகக்கொண்டவனும் கண்களைத் திறந்து பார்க்கும்போதே மின்னற் குவியல்களை வெளியிடுபவனும், நெருப்பின் ஜ்வாலையை யொத்த பொன்னிறமான தலைமயிரை யுடையவனும் அச்சத்தைக் கொடுக்கும் சரீர முடையவனும் சந்திரகலைபோன்ற தெற்றிப்பற்களுக்கிடையில் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் நாவின்மையுடையவனுமான மகாபைரவி இப்போதும் என் கண்ணுக் கெதிரில் நிற்பது போல் தோன்றுகின்றனள். ஆகையால் என் மனம் வாழ்மரத்தை யொத்து நடுங்குகிறது.

மைத்திரீ:—ஆ! இதோ! எனது தோழி சிரத்தையின் தேகம் பயத்தால் நடுங்குகிறது. நான் வந்து எதிரே நிற்பதைப் பார்த்தும் ஏதோபேசிக்கொண்டிருக்கின்றனள். ஆகையால் நான் போய்ப் பேசுகிறேன். அடி! அன்புள்ளதோழி! சிரத்தே! என்ன கவலை யுற்றதுனக்கு? என்னைக் கூடக் கவனிக்காம விருக்கின்றாயே.

சிரத்தை:—(பார்த்துப் பெருமூச் செறிந்து) ஓ! ஓ! எனது உயிர்த் தோழி! மைத்திரியா! ஏதோழி (1) காளராத்திரியினுடைய

(1) காளராத்திரி—பிரளயத்தில் உலகத்தையொழிக்கும் தேவதை

பயங்கரமான பற்களுக் கிடையே சென்ற நான் இதே ஜன்மத் தில் அதேசகியாகிய உன்னை மறுபடியும் பார்க்க நெருந்தே. (சந்தோஷம்) வா என்னைக்கெட்டியாகக்கட்டிக்கொள்.

மைத்திரி தழுவிக் கொள்கிறாள்

மைத்தி:—தோழி! அந்த மகாபைரவியை, விஷ்ணுபக்தி தன் கைக் குள்ளடக்கிய பின்னும் ஏன் உனது அங்கங்கள் நடுங்குகின் றன.

சிரத்தை:—

மகாபைரவியின் சொருப இலக்கணத்தை முன்போல் வருணித்து நடுங்குகிறாள்

மைத்தி:—அந்தோ! ஆம்அந்தத் துஷ்டையாகிய பைரவி கோரூபி தான். அவள் உன்னிடம் வந்து உன்னை என்ன செய்தாள்?

சிரத்தை:—பயங்கரரூபியானமகாபைரவியானவள்குடைபறந்துவிழு வதுபோல் விழுந்து ஒருகையால் எனதுஇரண்டு கால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு மற்றொருகையால் தர்மத்தை எடுத்துக் கொண்டு, தன்வாயின் இருபக்கத்திலும் இரண்டு மாமிசத் துண்டு தொங்க ஆகாயத்தில் பறந்து செல்லும் ஓர் பெண் கழகைப் போல் வேகமாய் ஆகாயத்தில் கிளம்பி விட்டாள்.

மைத்தி:—ஆ கஷ்டம்! கஷ்டம்!

மூர்ச்சை யடைகிறாள்

சிரத்தை:—தோழி! மனதைச் சமாதானப் படுத்துக்கொள்.

மைத்தி:—(ஆறுதலடைந்து) பிறகென்ன நடந்தது சொல்.

சிரத்தை:—பிறகு நான் போட்ட சத்தத்தைக் கேட்டுத் தையயடை ந்த விஷ்ணுபக்தி தேவியானவள் தன் புருவத்தை நெறித்து பயங்கரமாக விழி சிவக்கக் கோபங் கொண்டு ஒருபார்வை பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை விழுந்த மாத் திரத்தில் வச்சிரா யுதத்தால் அடியுண்ட மலைச் சிரத்தைப் போல் எலும்பும் நரம்பும் நொறுங்கிப் போம்படி அவள் பூமியில் விழுந்தாள்.

மைத்தி:—சினமடைந்த புலி வாயிலிருந்து நழுவிப் மாலைப்போல் உயிர் தப்பிய பிரிய சகிபான உன்னை தெய்வானு கூலத்தால் கண்டேன்.

சிரத்தை:—பிறகுவிஷ்ணுபக்திதேவி ஆத்திரங்கொண்டு, “என்னைக் கூட அவமதித்து வேலை செய்து வரும் துஷ்டனாகிய மகாமோகனென்னும் பாபியை அடியோடு தொலைத்து விடுகின்றேன்” எனப் பகர்ந்து என்னை நோக்கி “சிரத்தே! நீ விவேகனிடம் போய், காமம், குரோதம், லோபம் முதலியவர்களை ஜயிக்க வேண்டுமென்றும், அப்பொழுது தான் வைராக்கிய முண்டாகுமென்றும் விஷ்ணுபக்தி யானவள் காலத்திற்குத் தக்கபடி பிராணாயாமம் முதலியவைகளைச் செய்து உங்களுடைய சைதன்னியத்திற்குப்பலத்தையுண்டுபண்ணுவாளென்றும் சூதும்பரை (பிரக்ஞை) முதலான தேவர்களும் சாந்தி முதலானவர்களின் சாமர்த்தியத்தினால் உபநிஷத் தேவியுடன் கூடிய உனக்கு(ஆத்மா)பிரபோதம் உண்டாக்கும் பொருட்டுச் சகாயஞ் செய்வார்களென்றும் சொல்” எனக் கட்டளை யிட்டாள். ஆகையால் நானிப்போது விவேகனிடம் போகப் புறப்பட்டேன். நீ என்ன செய்துகொண்டு காலத்தைக் கழிக்கிறாய்?

மைத்தி:—நாங்கள் நான்கு சகோதரிகளும்(மைத்திரி, முதிதா, கருணா, உபேகை)விஷ்ணுபக்தியின் உத்தாவுப்படி விவேக மகாராஜனது காரியசுத்தியின் பொருட்டு மகாத்மாக்களின் இருதயத்தில் வசிக்கின்றோம்.

அவர்கள் சுகமுள்ளவ னிடத்தில் என்னையும் துக்கமுள்ளவ னிடத்தில் கருணையையும் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கும் கிரியைகளில் முதிதையையும் துர்புத்தியுள்ளவ னிடத்தில் உபேகையையும் தியானம் செய்கிறார்கள். இதனால் ராகம், லோபம், துவேஷ, முதலான தோஷங்கள் கலகத்தைச் செய்யினும் அந்தராத்மா நிர்மலசுபாவத்தை யடைகிறது. அப்படியிருப்பதால், அவருடைய சுகத்தின் பொருட்டு நாங்கள் நால்வரும் இவ்வாறு நாட்களைப் போக்கு கிறோம். இப்பொழுது நமது பிரியசகி உபநிஷத்தேவி எங்கிருக்கிறாய்?

சிரத்தை:—ராடம் என்று தேசமிருக்கிறதாகவும், அங்கு கங்காநதியிளருகே சகரதீர்த்தத்தில் மீமாம்ஸைபறிந்த மதியுடன் பிராணணையடைக்கிக் கொண்டு கலங்கின அந்தராத்மாவொடு விவேகன் உபநிஷத் தேவியைக் கூடுவதற்காகத் தவம் புரிகின்றான்.

மத்தி:—அங்ஙனமாயின் நீசெல், நாலும் என்னுடைய கட்டளைபை
நிறைவேற்றுகிறேன்.

பரத்தை:—அப்படியே செய்வோம்.

இருவரும் போய்விட்டார்கள்.

விஷகம்பம்

அரசனும் வாயிற்காப்போனும்

வருகிறார்கள்.

அ:—அடேபாவி ! மகாமோகப் பயலே ! நாலாவிதத்திலும் இந்த
மகாஜனத்தை நீ கெடுத்துவிட்டாய்.

ஆதாவது:—

உபத்திரவமற்றதும், அளவிறந்த மகிமை யுள்ளதும்
சித்தாந்த ரூபமுள்ளதும் அலைகளில்லாததுமான பிரம
மாகிய சமுத்திரத்தில் இந்த மூட ஐன்மமானது தானாகவே
மூழ்கியிருந்து மிகச் சிரமத்தை யடைந்தபோதும் அந்த
நீரை யணுவளவும் அருந்துவது கிடையாது. உண்மையில்
சிறிதும் ஸாரமில்லாத மிருகதிருஷ்ணிகை யென்னும் நீரில்
விழுந்து குடிக்கின்றது. ஆசமனம் செய்கின்றது. மூழ்கு
கின்றது. மிதக்கின்றது. தவிர ஸம்ஸார மென்னும்
சாகரத்தை நடத்துகிற மகாமோகனுக்கு அக்ஞானமேமூலம்.
அந்த அக்ஞானத்தை தத்துவ ஞானத்தால் தான் ஒழிக்க
வேண்டும். ஏனெனில், அக்ஞானத்தை மூலமாகக் கொண்ட
இந்த சம்ஸாரமென்னும் மரத்தை யடியோடொழிப்ப தற்கு
பூநீ விசுவேசுவரரை யாராதிப்பதா லுண்டாகும் தத்துவ
ஞானத்தைக்காட்டிலும் உபாயம் வேறு இல்லையென்று சொல்
லப் படுகிறது.

மேலும், “நல்ல செய்கைகளை நடத்த முந்துபவர்களுக்
குத் தேவர்களும் சகாயம் செய்வார்கள். கெட்டவழியிற்
சொல்லுபவர்களை உடன் பிறந்தோனும் திருப்பிப் பாராமல்
விட்டு விடுவான்” என்றுதத்துவ ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள்.
காமாதிகளை வெல்ல இங்ஙனமேமுபற்சிசெய்ய வேண்டுமென
விஷ்ணுபக்தி (சிரத்தைமூலமாக) செய்தியனுப்பி யிருக்கின்ற
னள். தானும் நமது செய்கையில் அபிமானம் வைத்திருப்ப

தாகத் தெரிவித்திருக்கின்றனள். அவர்களுள் முக்கிய வீர
னாகாமனை வஸ்து விசாரத்தல் தான் வெல்லக் கூடும். ஆகை
யால் (மற்றவைகள்) இருக்கட்டும். நமது ஜயத்திற்கு, அந்த
வஸ்துவிசாரனையே அனுப்புகிறேன். வேதவதி ! வஸ்துவிசார
னைக் கூப்பிடு.

வாழி:— அரசன் கட்டளைப்படியே செய்கிறேன்.

போகிறான்

வஸ்து விசாரனுடன் பிரவேசிக்கிறாள்

வஸ்து;— ஆச்சரியம் ! சிறிதும் யோசனைபின்றி (பெண்களின்)
அழகிற் கொண்ட ஓர்வித அன்பால் பெருகிய காம மென்
னும், துஷ்டனால் உலகம் வஞ்சிக்கப்பட்டது. அல்லது தூராத்
மாவாகிய மகாமோகனாலும் என்று கூறினும் பொருந்தும்.

அதாவது:--

ஆடவன் எத்தனை அறிவு படைத்திருப்பினும் அவன்,
“என் ஆசைக் குரியவளென்றும் நீலோத்பலம் போன்ற
கண்களுள்ளவளென்றும் பெருத்த நிதம்பமுடையவ ளென்
றும் இடைவெளியின்றிப் பெருத்துயர்ந்த டிகாங்கைக
ளுடையவ ளென்றும் தாமரை மலரை யோத்த அழகிய
நேத்திரமுள்ளவளென்றும் அழகான புருவங்க ளுள்ளவ
ளென்றும்” அசுத்த பதார்த்தங்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட
ஓர் அங்கணையைப் பார்த்து மதத்தை யடைகிறான். ஆனந்
திக்கிறான். விளையாடுகின்றான். புகழ்கின்றான். அந்தோ !
மோகத்தினால் விளைந்த தீங்கல்லவாயிது !

தவிர, வஸ்துவின் சொருபத்தை உள்ளபடி ஆராயும் புந்தி
மான்களுக்குக் கூட, மாமிசக் குழம்பினுலாக்கப் பட்டதும்
எலும்புநுவமானதும் இயல்பிலேயே துர்நாற்றம் வீசுவதால்
வெறுக்கத்தக்கதாயும் வேடதாரி யென்று சொல்லும்படியாயு
மிருக்கிற மாதர்களென்றால் ஒழிவே கிடையாது. ஆதலால்
இதில் மற்ற வஸ்துக்களின் குணங்களுடைய அத்தியாசம்
(அக்ஞானத்தினால். ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைப்பது) தெளி
வாகவே யிருக்கிறது.

அதாவது:—

முத்தாரங்களையும் ஒன்றோடொன்று மோதிச் சத்திக்
கும்படியான இரத்தின மிழைத்த சொர்ண பாதசரங்களையும்
கலவைச் சந்தனங்களையும் சுகந்த முள்ளதும் வியக்கத்தக்கது
மான புஷ்பமாலைகளையும் மாதர்களணிப்ப பார்த்து ஆனந்திக்
கிரார்கள் அறிவிலிகள். உள்ளும்புறம்பும் பார்க்கிறவர்களுக்கோ
வெனில் நாகமே பெண்ணென வாயிற்றெனத் தோன்றும்.

(ஆகாயத்தை நோக்கி) அடேபாபி! காமனென்னும் பறப்
பயலே! நீ யேனிப்படி யாதொரு ஆகாரமு மின்றி உலகத்தை
வருத்துகின்றாய்? நீ வருத்துவதால் ஜனங்கள் நினைப்பதைக்
கவனி-

“சந்திர பிம்பத்தை யொத்த அழகிய முகமுள்ள பெண்
என்னை விரும்புகிறாள். நீலாத்தபல மலரைப் போன்ற கண்க
ளுள்ள இவள் ஆனந்தத்துடன் பார்க்கிறாள். பெருத்த கொங்
கைகள் இளகும்படி ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறாள்”
என்றேயாம்.

அடே முடா! மிருகத்திற்கு ஒப்பானவனை! உன்னை
விரும்புவதும் உன்னைப் பார்ப்பதும் யார்? மாமிசத்தாலும்
எலும்புகளாலும் உண்டு பண்ணப்பட்ட பெண் என்று கருது
கின்றாயே அவளல்ல; அவள் ஒன்றுமறியாள். யாரெனில், அவ
ளுக்குள்ளிருப்பவனும் சரீரமற்றவனுமான புருஷனை பார்ப்
பவன். (விரும்கிறபவன்)

வாயி—மகா கௌரவமுள்ள தாங்கள் இப்படி வரவேண்டும்.

இருவரும் போகிறார்கள்

வாயி:—இதோ மகாராஜன் வீற்றிருக்கிறார். தாங்கள் அவரிடம்
போகலாம்;

வஸ்:—(அருகே சென்று) மகாராஜனுக்கு ஜயமுண்டாகுக. வஸ்து
விசாரன் வந்தனம் செய்கின்றேன்.

அ:—இதோ இப்படி யுட்காருங்கள்.

வஸ்:—(உட்கார்ந்து) சுவாமி தங்களுடைய ஊழியஞ்சிய எனக்குத்
தங்களுடைய கட்டளையினால் அனுக்கரம் செய்யவேண்டும்.

அ:--மகாமோக னெடுநமக்கு அமர்புரியநேரிட்டிருக்கிறது. இந்த யுத்தத்தில் அவனுக்கு முக்கிய வீரனாக விருப்பவன் காமனே.

அவனுக்கு எதிரியாக நாம் உன்னைக்குறிப்பிட்டிருக்கின்றோம்.

வஸ்:--தன்னியனானேன். ஏனெனில் பிரபுவே என்னை இதற்கு நியமித்தீர்களல்லவா?

அ:--நீ எந்த ஆயுதவிதையால் காமனை ஜயிக்கப் போகின்றாய்.

வஸ்--ஆ ! ஐந்து புஷ்பபாணங்களை யுடைய மன்மதனை வெல்ல ஆயுத மெடுக்கவேண்டுமா?

பாருங்கள்:--

ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பதற்கும் அவர்களை யடிக்கடி நினைப்பதற்கு முள்ள வழிபை முடி, முடிவில் விரஸமாயிருக்கும் தன்மைபயேனும் தேகத்திலுள்ள வெறுக்கத்தக்க விஷயத்தையேனும் அடிக்கடி சிந்தித்துக் காமனை யடியோடு தொலைத்து விடுகின்றேன்.

அ:--நன்று ! நன்று !!

வஸ்:--மேலும்--

பாவிப மணற் குன்றுகளுள்ள ஆறுகளும் ஓயாமல் ஓடுகிற அருவிகளால் வழவழப்பாகச் செய்யப்பட்ட கற்களுள்ள வரைகளும் நெருங்கி மாங்களடர்ந்த வனங்களும் வியாசமுனி வரின் வேதாந்த வாக்கியங்களுந் ஞானிகளுடைய நட்டும் ஆகிய இவைகள் எனக்கிருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, மாம்சமும் மனம் நும்நிறைந்த தேகமுடைய மாதர்களெங்கிருப்பார்கள் அவர்களை யனுசரிக்குங் காமனும் எங்கிருப்பான்? காமனுக்குப் பெண்ணே முக்கியமான அஸ்திரம். ஆகையால் அதை வென்று விடின் அதற் குதவியாக நிற்கும் மற்றவைக ளெல்லாம் வீணாக முடிந்து நாசமுறும்.

அதாவது--

சந்திரன், சந்தனம், சந்திரிகையால் பிரகாசிக்க இரவு, வண்டுக் கூட்டங்களிடும் ரீங்கார சப்தத்தோடு கூடிய அழகிய உத்தியானவனம், வசந்தகாலத்தின் பெருமை, காதுக்கினிமையாகச் சப்திக்கும் மேகங்கள் உலாவும் மழைகாலம் மெதுவாக விசும் அடப்பமாக்காற்று சிருங்காரம் முதலிய காமனுடைய நண்பர்கள், நான், ஸ்திரீயை ஜயித்து விடின் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆகையால் அதிகத் தாமதம் வெண்டாம். பிரபு ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட யான் பல விடங்களுக்குச் சென்று அம்புகளை யொத்தவிசாரணைகளால் பகைவர்களின் சேனைகளை யொழித்து, காண்டவத்தை வில்லாகக் கொண்ட அர்ச்சுனன் கௌரவர்களுடைய சேனைகளைத் தொலைத்து விந்து தேசத்திறைவஞ்சிய ஜபத்திரதனைக் கொன்றதுபோல் காமனைக் கொல்லுகிறேன்.

அ:—அங்ஙனமாயின் பகைவர்களை வெல்ல நீ தயாராகலாம்.

வஸ்து:—அரசன் கட்டளைப் படியே.

வந்தனம்செய்து போகிறான்.

அரசன்:—வேத்திரவதி! குரோதனை ஜபிப்பதற்காகக் கூழைமையைக் (பொறுமை) கூப்பிடு.

வாயி:—அரசனது ஆக்ஞைப் படியே!

போகிறான்.

கூழைமையுடன் வருகிறான்.

கூழைம:—சினமென்னும் இருட்டு, அலைகளையொத்த பயங்கரமான புருவங்கள் இவைகளால் அச்சமுண்டாக்குகிறவனும் அந்தி வேளையின் சூரியகாந்திபைப் போல் சிவந்த கண்களுள்ளவனுமாகிய பகைவனின் நிர்தை மொழிகளை, நிலைகுலை யாமலிருக்கும் நிர்மல சமுத்திரம் போல் ஆழந்த மனமுள்ளவர்களும் தைரிய வான்களுமான வீரர்கள் பொறுத்துக் கொள்கிறார்கள். (கர்வத்துடன் தன்னைப்பார்த்து) குரோதனை வெல்ல நானொருத்தியே சக்திவாய்ந்தவன். ஏனெனில் பேசிச் சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. தலை வலியுண்டாகாது. மனதுக்குத் தாபமுண்டாகாது. உடம்பு நலுங்காது. தொந்தரை முதலான அனர்த்தங்களும் கிடையா?

இருவரும் நடக்கிறார்கள்.

வாயி:—இதோ இராஜா யிருக்கின்றார். பிரியசகி கிட்டப் போகலாம்.

கூழைம:—(அருகே சென்று) மகாராஜனுக்கு ஜபமுண்டாகக் கடவது. மகாராஜனது ஊழியக்காரியாகிய கூழைம இதோ அவ் டாங்க நமஸ்காரம் செய்கின்றேன்.

நமஸ்கரிக் கின்றான்.

அ:—கூமே! இதோ இப்படி உட்கார்.

கூமை:—(உட்கார்ந்து)மகாராஜா, ஆக்ஞைசெய்ய வேண்டும். இந்த ஊழியக் காரியை அழைத்ததன் காரணம் யதோ?

அ:—இந்த யுத்தத்தில் குரோதன் என்னும் துஷ்டனை நீதான் ஜயிக்கவேண்டும்.

கூமை:—மகாராஜனது உத்திரவுகிடைத்தால், நான் மகாமோகனைக் கூட ஜயித்து விடுவேன். அப்படி யிருக்க, அவனுக்கு அனுசரணை விருக்கும் குரோதனை ஜயிக்கச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஆகையால் நானிப்போதே சென்று, எப்போதும் பாபகர்மங்களுையே செய்பவனும் வேதாத்தியயனம் தேவதாராதனம் பிதூர்க் காரியங்கள், தவம், இப்படிப்பட்ட நற்கருமங்களுக்குக் காரணமில்லாமலே இடையூறு செய்பவனும் கண்களால் தீப்பொரிகளைச் சிந்துபவன் போலிருப்பவனு மாகிய குரோதனைத் தூர்க்காதேவிமகிஷாசுரனைக்கொன்றதுபோல் கொன்று விடுகிறேன்.

அ:—கூமே! நீ குரோதனை எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு ஜயிக்கப் போகின்றாய். அதை நான் அறிய விரும்புகின்றேன்.

கூமை:—மகாராஜாவே இதோ தெரிவிக்கின்றேன்.

பகைவன் சினங் கொண்டானாயின் சிரித்த முகத்துடனிருத்தல், மிகுந்து கோபித்துக் கொண்டால் நல்வார்த்தைகளால் சமாதானம் செய்தல், திட்டினால் கேஷமம் விசாரித்தல், அடித்தால் பாபந் தொலைந்ததாகக் கருதி ஆனந்தித்தல் முதலியவைகளாம்.

கடைசியில் “இந்திரியவசத்தான இந்தஜீவனுக்கு நிவர்த்திக்கவொண்ணாத இந்தப் பெரிய ஆபத்து தெய்வாதீனத்தால் வந்து விட்டதே” என்கிற தபையாகிய சந்தோஷத்தால் இளகிய மனமுடைய புருஷனுக்கு முன்னால் குரோதன் எப்படியுண்டாவான்?

அ:—நன்று! நன்று!!

கூமை:—குரோதன் ஜயிக்கப்படின, ஹிம்ஸை, பாருஷியம் (கடுஞ் சொற்பகரல்,) கர்வம், மாற்சரியம் (நீண்டகாலம் வரையில்

மனதில் பகமை பாராட்டல்) முதலியவர்களும் ஜபிக்கப் பட்ட
வர்களை யாவார்கள் .

அ:—அப்படியாயின் நீ ஜபம்பெற்று வரக்கடவது!

சுதமை:—அரசனது ஆக்ஞைப்படியே.

போகிறான்.

அ:—வேதவதி! லோபனை ஜபித்துவரச் சந்தேதாஷனை அழைத்
துவா !

வாயி:—மகாராஜாவின் ஆக்ஞைப்படியே.

போகிறான்.

சந்தேதாஷனுடன் வருகிறான்.

சந்தேதா:—(ஆலோசித்துத் தையையுடன்)

வனங்கள் தோறும் மாங்களில் கனிகள் நமதிச்சைப்
படி சிறிதும் கஷ்டமின்றிக் கிடைக்கின்றன. ஒவ்வொரு
இடத்திலும் புண்ணிய நதியின் குளிர்ந்த மாதூரியமண தீர்த்
தம் கிடைக்கின்றது. பரிசிப்பதற்கு மிக மெதுவானதும் அழ
கான கொடிகளின் துளிர்களால் செய்யப்பட்டதுமான படுக்
கையும் நமதிஷ்டப்படி எங்கும் கிடைக்கின்றது. அப்படி
யிருந்தும் கிருபண ஜனங்கள் பணத்திற் கொண்டு ஆசையால்
பணக்காரர் வாசலி விருந்துகொண்டு கஷ்டத்தைச் சுகிக்கி
றார்கள்.

(ஆகாயத்தை நோக்கி) அடே ! மூடா ! உன்னுடைய
தெரியாத் தனம் அழிக்க முடியாதது.

ஏ மிருகத்திற்குச் சமான்மானவனே! அற்பமான பண
மென்னும் மிருகதிருஷ்ணிகையின் நீரைப் பருகவேண்டி எத்
தனைமுறை நீ செய்த முயற்சிகள் பங்கமடைந் திருக்கின்றன.
ஏ மூடா ! அப்படியிருந்தும் உன்னுடைய ஆசை யொழிய
வில்லையே! உன்மனதும் சுக்குச் சுக்காய்ப் பிளவுபடவில்லையே!
அது வச்சிரத்தாலும் கற்களாலும் அமைந்துள்ளது போலும்!

பேராசையால் அறிவிழந்த உனது நடத்தை எனமனதில்
ஒரு விநோதத்தை யுண்டாக்குகிறது. ஏனெனில்-இது கிடைக்
கவேண்டிய பணம் கிடைத்தது. இந்தப் பணம் அதிகமாய்க்

கிடைக்க வேண்டியது. அதை மூலமாகக் கொண்டு அதனால் பெறத்தக்க பணம் இது. இப்போதுகிடைத்தபணம் வேறு” என்று இப்படி எப்போதும் கிடைக்கவேண்டியபணத்தைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இப்படி ப்ேராசையென்கிற இருளால் சூழப்பட்ட உன்னை ஆசையென்கிற பிசாசு அதிசீக்கிரத்தில் சிறிதும் மிகுத்து வைக்க விடாமல் சாப்பிடப் போகிற தென்பதை நீ யறியவில்லை.

மேலும்:--

பணம் எவ்வளவோ பாடுபட்டுத் தேடப் படுகிறது. அதற்குச் செலவும், அழிவும், கட்டாயம் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால் உனக்கு அப்பொழுது பணத்தை விட்டுப் பிரியநேரிடுகிறது. இதைக் காட்டிலும் அந்தப் பணத்தைச் சம்பாதிக்காமலிருப்பதே மேலல்லவா? அல்லது சம்பாதித்த பொருள் அழிந்து போவது நல்லதா? சொல். கிடைத்த பணத்திற்கு அழிவுண்டானால் மிகுந்த வருத்தந்தான் உண்டாகும். பணமே கிடைக்க வில்லைபாபின் அத்துனை வருத்தமிராதது.

இன்னமுங்கேள்:--

நமன்(மாணம்) எப்பொழுதும் சிரமீது இருந்து கூத்தாடுகிறான். கிழத்தனமென்னும், கோரமான பாம்பானது உன்னை விழுங்குகிறது. புத்திராதிசுளான கழுகுகளால் உலகம் உண்ணப் படுகிறது. ஆகையால்பேராசையால் உண்டானதும் அஞ்ஞானத்தோடு கலந்தது மான புழுதியை ஞானமென்கிறநீரால்கழுவிச் சந்தோஷமென்கிற அமிர்த சாகரத்திற்குள் சிறிதேனும் மூழ்கினவனை சுகமாக ஜீவிக்கின்றான்.

வாயி:--இதோ அரசனிருக்கிறார். மகாத்மாவாகிய தங்கள் அருகே செல்லலாம்.

சந்தோ:-- (அருகேசென்று) மகாராஜனுக்கு ஜயமுண்டாவதாக ! இதோ சந்தோஷன் நமஸ்கரிக் கின்றேன்.

அ:--இப்படி உட்கார்.

தனக் கெதிரே உட்கார வைக்கிறான்.

சந்தோ:-- (வுணக் கத்துடன் உட்கார்ந்து) மகாராஜா ஆக்ஞா பிக்கலாம்.

அ:—உன்னுடைய வல்லமையை யாமறிவோம்? ஆகையால் இந்த விஷயமாகத் தாமதிக்க வேண்டாம். லோபியைப் போர்முனையில் வெல்வதன் பொருட்டு நீ காசிக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

சந்தோ:—மகாராஜ, உத்தரவுப் படியே!

அப்படிப் பட்ட நான் அநேக முகங்க ளுள்ளவனும் (ஆசைக்கு மார்க்கங்கள் அநேகம்) முவுலகங் களையும் வென்ற வனும் தேவர்கள் பிராமணர்கள் இவர்களைக் கட்டுவித்தல் கொல்லுதல் இவைகளிற் பெயர்போனவனு மாகிய லோபனை இராமபிரான் இராவணனைக்கொன்றதுபோல், பலாத் காரமாக இழுத்து அவனை வென்று வசப் படுத்திப் பின் அதே கணத்தில் பிசைந்து பிழிந்து விடுகின்றேன்.

போய்விட்டான்

வணக்கமுள்ள வேடம் பூண்ட

பருஷனொருவன் வருகின்றான்.

பருஷன்:—சுவாமி! ஜயத்தைக் கருதிப் புறப்படுவதற் கேற்ற மங்களகாரியங்கள் தயாராகி விட்டன. ஜோதிடர்கள் குறிப்பிட்ட யாத்திரா காலமும் நெருங்கி விட்டது.

அ:—அப்படியாயின் சைன்னிங்கள் புறப்படவெண்டியதன் பொருட்டு சேனாபதிகளுக்குக் கட்டளை யிடவேண்டும்.

பரு:— உத்தரவுப்படியே.

போய் விட்டான்.

திரைக்குள்

ஓ! ஓ!! சைந்ரியங்களே! கன்னத் திலிருந்து பெருகும் மத மென்னும் மதுவை யுண்டுகொழுத்த வண்டுகளை யுடைய உத்தமமான யானைகளைத் தயார் செய்யுங்கள். அது பலமான காற்றின் வேகத்தையும் விடமிகுதியான வேகமுடைய குதிரைகளை இரதங்களில் பூட்டுங்கள். குந்த மென்னும்(இருப் புலக்கை) ஆயுதங்களைக் கையிற் கொண்ட பதாதிகள், திக்குகளின் மத்தியில் நீலோத்பல வனங்களை யுண்டுபண்ணுகிறவர்களுக் கொப்பாகச் சஞ்சரிக்க வேண்டியது. பிரகாசிக்கும் படியான கத்தினைக் கையிலேந்திய குதிரை வீரர்கள் சஞ்சரிக்கவேண்டும்.

(சந்தோஷ மடைந்து) அடே! இந்த ஈசுவரனைத் தான், க்ஷேத்திர மகிமை யறிந்த வியாசபகவான் முதலியவர்கள் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு ஆத்மாவென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். புண்ணிய சீலர்கள் இந்த க்ஷேத்திரத்தில் தேகத்தை யொழித்து அவரை யடைந்து விடுகிறார்கள்.

ஸாரதி:—பாருங்கள் ! இதோ ! காமன், குரோதன், லோபன் முதலானவர்களெல்லாம் நம்மைக் கண்டமாத் திரத்தில் இவிடத்திலிருந்து ஓடுகிறார்கள்.

அ:—ஆம் ! இருக்கட்டும்; நமது விருப்பம் சித்திபெறும் பொருட்டு பகவானே வணங்குவோம்.

இரதத்திலிருந்து உள்ளே
புகுந்து பார்க்கிறார்கள்.

ஏ பகவானே ! ஜப ! ஜப !!

தேவக் கூட்டங்களின் கிரீடங்களிலுள்ள இரத்தின வரிசைகளின் கார்த்தியால் நீராஜனம் செய்யப் பட்ட கமலம் போன்ற பாதங்களுள்ள வரும், மினு மினுப் பூச்சியை யொத்த நக கார்த்திகளால் பலவர்ணங்களைக் காட்டும் பீடத்தை யுடையவரும், துவைதம் என்கிற நீடித்த பிரமத்தால் தனித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் தன்னை வணங்குவார்களாயின் அவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற நித்திரையை நீக்குவதில் சமர்த்தரும், புவியை (கடலிலிருந்து) எடுக்குங் காலத்தில் தெற்றிப் பற்களின் நுனிகளில் உராய்ந்து கொண்டு பிரகாசிக்கும் மலைக் கூட்டங்களை யுடையவரும் அடியிட்டு அளக்குங் காலத்தில் உலகெங்கும் ஆக்ரமித்து நின்றவரும், காரணமின்றித் தேவேந்திரனால் அனுப்பப் பட்ட மேகங்கள் வருஷித்த பெரும் மழையை, மிகுந்த பலமுள்ள தமது கையால் கோவர்த்தன மென்னும் மலையை உயரத்துக்கிக் குடையாகப் பிடித்துத் தடுத்து பயமடைந்த கோகுலத்தைப் பரிபாலித்து உலகம் அதிசயிச்ச செய்தவரும்; தேவர்களுக்குப் பகைவர்களுடைய மனைவிகளின் நெற்றியிலிருக்கும் குங்குமம் என்னும் சந்தியர்கால தேஜஸைப் போக்குவதில் ஆதித்த

னுக்குநேராக விளங்குகிறவரும், பயந்த அசுரனுடைய (இரண்ய கசிபு) மார்பைப் பிளப்பதில், வலுவுள்ளவைகளும் அதிக காந்தியுள்ளவை களுமான நகவரிசைகளுள்ள இரண்டு கைகளிலிருந்தும் பெருகின பெரிய இரத்தக் கடலில் முவுலகங்களையும் மு மு க ச் செய்தவரும், முவுலகங் களுக்கும் பகைவனான கைடவனுடைய கண்டத்தி லுள்ள எ லும்பாகிய மலைச் சிகரத்தில் நன்றாய்ப் பதிந்த சக்ராயுதமிருந்து பிரகாசிக்கும் அழகியகைகளையுடையவரும், அர்த்த சந்திர தாரியான பரம சிவனுக்கு இஷ்டமானவரும், (மலைபாகிய) மத்தைக் கொண்டு வலுவுள்ள கரங்களால் கடையப் பட்ட கடலிலிருந்துண்டான இலக்ஷ்மியின் கொடிபோன்ற கரங்களால் ஆவிங்கனஞ் செய்யப்பட்டு, (அவளுடைய) கொங்கைகளிலுள்ள குங்குமரோகைகளின் அடையளங்க ளமைந்த மார்புள்ளவரும், பெருத்த முத்துகளைக் கொண்டு செய்யப் பட்ட அழகிய ஆரங்களிருந்து பிரகாசிக்கும் கழுத்துள்ள வருமான பிரபுவே! ஏ வைகுண்ட வாசா! தன்னை வணங்கியவர்களின், ஸம்ஸார மோகத்தை யொழிக்கத் தக்க போத மென்னும் ஞானோற்பத்தியைத் தாங்கள் கொடுக்கவேண்டும். நமஸ்கரிக்கின்றேன். (வெளிவந்ததாய். அபிரயித்துப் பார்த்து) இந்த இடமே நமக்கு உசிதமான வாசஸ்தலம். ஆகையால் இவ்விடத்திலேயே சேனாநிவேசத்தை ஏற்படுத்தி வைவாம்.

இருவரும் போய் விட்டார்கள்,

நான்காவதங்கம்.

முற்றிற்று.

ஐந்தாவதங்கம்.

—o—o—o—

சிரத்தை வருகிறாள்.

சிரத்தை.—(ஆலோசித்து) இவ்வழி எங்கும் பிரசித்தியானது தான். எப்படி யெனில், பெருத்த காற்றினால் மோதப்படும் மரங்கள் ஒன்றோ டொன்று உராய்ந்து கொள்வதாலுண்டாகும் நெருப்பானது காடு முழுவதையும் அழித்து, விடுவது போல், ஞானிகள் ஒருவர்க்கொருவர் பாராட்டும்பகைமையால் உண்டாகும் கோபாக்கினியானது குலமுழுவதையும் அழித்து விடுகின்றது.

(கண்ணீருடன்) சகோதரர்களின்நாசத்தால் உண்டாகும் கடுமையான துக்க மென்கிற தீயானது எவ்விதத்திலும் அடக்குதற்கரிது. விவேக மென்கிற அநேக மேகங்கள் கூடினும் அணைக்க முடியாதது.

அதாவது:—

கடல், பூமி, மலைகள், ஆறுகள். இவைகளுக்கும் நாச முண்டாவது நிச்சயம். மடிந்தழியும் புற்களை யொத்த அற்ப பிராணிகளுக்கு அழிவுண்டாவதைக் குறித்துப் பேசுவதற்கென்னவிருக்கின்றது? இவ்வளவு தெரிந்தும் உறவினர்களின் மரணத்தால் உண்டாகும் ஓர் வித சோகம் என்கிற நெருப்பானது மிகுதியு மேற்பட்டு விவேகத்தைத் தொலைத்து மனதைக் கொளுத்துகிறது.

ஆதலாற்றான், நமது குலத்திற்குக் காரணமாகிய காமன் குரோதன் முதலான சகோதரர்கள் மரண மடைந்ததால் லேற்பட்ட சோகம் என்கிற தீயானது மர்மஸ்தான்ங்களையறுத்துச் சிரத்தை வற்றவடிப்பது போலவும் அந்தராத்மாவைக் கொளுத்துகிறது போலவுமிருக்கின்றது.

(ஆலோசித்து) விஷ்ணுபக்தி தேவி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனள். (எங்ஙன மெனில்) “குழந்தாய் சிரத்தே! கஷ்டங்கள் மிகுதியாய் முள்ள யுத்தத்தைப் பார்க்க எனக்கு

விருப்பமில்லை. ஆகையால் காசியை விட்டு சாலிக்கிராமம் என்கிற பெயர்கொண்ட பகவத் க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று கொஞ்சக்காலம் போக்குகிறேன். நீ நடந்த சாமாசாரத்தை நடந்த படி என்னிடம் அறிவிக்க வேண்டும்” என்பதே. ஆகையால்தேவியின் அருகேசென்றுஇந்தயுத்த சமாசாரத்தை அறிவிக்கின்றேன். (நடந்து) இது தான் சக்ரதீர்த்தம். இவ்விடத்தில் ஸம்ஸார சாகரத்தைக் கடக்கச் சாதகமான கப்பலைச் செலுத்தும் மாலுமியாகிய மகாவிஷ்ணுவானவர் வசித்து வருகின்றார். (நமஸ்கரித்து) மகா முனிவர்களாலும் வணங்கப்படுகிற அதிமகிமையுள்ள விஷ்ணுபக்தி தேவியும் இங்கு சாந்தியுடன் ஏதோ சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அருகே செல்கிறேன்.

[போகிறாள்.]

விஷ்ணுபக்தியும் சாந்தியும்
பிரவேசிக்கிறார்கள்.

சாந்தி:—அம்மா! தங்களைப் பார்த்தால் ஆழ்ந்த, சிந்தனையால் மனக் கலக்கமடைந்தவர் போல் காண்கின்றதே.

விஷ்:—குழந்தாய்! அநேக உத்தம வீரர்களுக்கு அழிவுண்டாக்கும் இந்தப் போரில் மகா பலமுள்ள மகா மோகனால் எதிர்க்கப்பட்ட குழந்தை விவேகன் யாதாயினனோ தெரியவில்லை! அதனால் என் மனம் மிகவும் நொந்திருக்கின்றது.

சாந்தி:—இதிலென்ன யோசனை யிருக்கிறது? தங்களுடைய அனுக்கிரகம் பரி பூர்ணமாக யிருக்கின்றமையால் நிச்சயமாய் நமது விவேக ராஜனுக்கு ஜயமுண்டாகு மென்றே நான் கருதுகின்றேன்.

விஷ்:—குழந்தாய்! க்ஷேம முண்டாகு மென (அனுமான) பிரமாணத்தால் நிச்சயமாய் நாமறிந்தாலும் மனமானது நண்பர்கள் விஷயத்தில் எங்கு தீங்கு நேரிடுமோ என்பதைப் பற்றிச் சந்தேகித்துக் கொண்டிருக்கு மல்லவா?

தவிர, சித்ததை வெகு காலமாய் வாராதது பற்றி மனத்தில் மிகுந்த சந்தேக முண்டாசிறது.

சிரத்தை:—(அருகே வந்து) பகவதி! நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

விஷ்:—சிரத்தே! நின் வரவு நல்வரவாகுக!

சிரத்தை:—எல்லாம் தேவியின் அனுக்கிரகத்தினாலேயே.

சாந்தி:—அம்மா நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

சிரத்தை:—பெண்ணே! என்னைக் கட்டிக்கொள்.

சாந்தி கட்டிக் கொள்கிறாள்

சிரத்தை:—குழந்தாய்! விஷ்ணுபக்தி தேவியின் அனுக்கிரகத்தால் முனிபுங்கவர்களின் மன மென்னும் ஸ்தானத்தை நீ யடைவாய்.

விஷ்:—அங்கு நடந்த தென்ன?

சிரத்தை:—தங்களுக்கு விரோதத்தைக் கருதுபவர்களுக்கு எது நடத்தப்படவேண்டுமோ அது நடந்தது.

விஷ்:—அதை விவரமாகத் தெரிவி.

சிரத்தை:—அம்மா! கேட்கவேண்டும். தாங்கள் ஆதிசேசவருடைய கோயிலிலிருந்து வெளியேறியவுடன் அதாவது சூரியனிடமிருந்த சென்னிறம் சிறிது மாறியதும் (கொஞ்சம் வெயிலேறியதும்) ஜய பேரி முழக்கத்தால் அழைக்கப்படும் உத்தம வீரர்களிடம் கர்ஜனையால் திக்குகளைச் செவிடுபடச் செய்வதும், ஒன்றை யொன்று நெருங்கியோடும் இரதங்களிலுள்ள குதிரைகளின் குளம்புகளால் பெயர்க்கப்பட்டு பூமியிலிருந்து கிளம்பும் பரந்த தூளியால் சூரியனை மறைக்கக் கூடியதும். மிகுந்த பலமுள்ள யானைகளின் பனைமட்டையை நிகர்த்த செவிகளின் சலனத்தால் உதிர்ந்த, மத்தகச் சிந்துரத்தால் திசைகள் பத்தையும் செவக்கச் செய்வதும், பிரளய காலத்தி லுண்டாகும் மேக சப்தம் போல் பயங்கரமாகச் சப்திக்கக் கூடியதுமான அவர்களுடைய சேனைகளும் நமது சேனைகளுமாகிய கடலிரண்டும் தயாராயிருக்கையில் நமது மகாராஜன் மகா மேக ராஜனுக்கு நியாய சாஸ்திரத்தைத் தூதனாக அனுப்பினார். அத்தூதன் மகா மோகனிடம் சென்று, பின் அருமாறு கூறினான்.

அதாவது:—

விஷ்ணுவாலயங்களையும் நதி தீரங்களையும் புண்ணிய வனங்களையும் புண்ணிய வான்களுடைய மனதையும் விட்டு உன் உடன் பிறந்தவர்களுடன் மிலேச்ச (வேதக் கொள்கைக்கு மாறான கொள்கையுள்ளவர்கள்) தேசங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், நமது கத்தியால் வெட்டுண்ட உனது தேகத்திலிருந்து தாரையாகப் பெருகும் இரத்தத்தினால் பிரகாசிக்கும் திறந்த முகங்களில் பேம்! என்னுஞ் சத்த மிட்டுக் கொண்டு நரிகள் கூத்தாடும்.

விஷ்:—அப்புறம்! அப்புறம்!!

சிரத்தை:—பயங்கரமான நெற்றியில் கூத்தாடும் (அடித்துக் கொண்டு இருக்கும்) புருவங்களையுடைய மகாமோகன் கோபங் கொண்டு “இந்த விவேகப் பயல் இந்த அனியாயத்தின் பலனை அனுபவிக் கட்டும்” என்று கூறிப் பாஷண்ட தர்க்க சாஸ்திரங்களுடன் பாஷண்ட சாஸ்திரங்களை யுத்தத்திற்கு முதலில் தயார் செய்தான்.

இதற்குள் நமது சேனா முகத்தில் கமலமலரைக் கையிற் கொண்டு சந்திரனுக் கொப்பான காந்தியைடைய ஸரஸ்வதி தேவி, வேதங்கள், உபவேதங்கள், வேதாங்கங்கள், புராணங்கள் இதிகாசங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள் இவைகளுடன் மிகுந்த பிரகாசத்துடன் அதிசீக்கிரத்தில் தோன்றினள்.

விஷ்:—அப்புறம், அப்புறம்.

சிரத்தை:—பிறகு, வைஷ்ணவம், சைவம், ஸௌரம், முதலானவர்கள் (ஸரஸ்வதி) தேவியினருகே வந்தார்கள்.

விஷ்:—அப்புறம், அப்புறம்.

சிரத்தை:—அதன் பிறகு ஸாங்கிய சாஸ்திரம், நியாய சாஸ்திரம், வைசேஷிக சாஸ்திரம் மகா பாஷியம் முதலான சாஸ்திரங்கள் குழ, சகலரு மொப்பப் பிரகாசி யானின்ற நியாயங்களென்கிற ஆயிரங் கைகளுடன் திக்குகளை விளங்கச் செய்து கொண்டு தர்மமாகிய சந்திரன் போன்ற வதனமுள்ளவனும்

மூன்று வேதங்களையும் மூன்று கண்களாக உடையவனுமான
மீமாம்ஸையானவன் இரண்டாவது தர்க்காதேவி போல்
ஆத்திரத்துடன் சரஸ்வதி தேவி முன் வந்து நின்றான்.

சாந்தி.—ஆம்மா! இயற்கையாகவே ஒன்றுக் கொன்று விரோத
முள்ளவைகளான ஆகமங்களுக்கும் தர்க்கங்களுக்கும் எப்
படி பொற்றுமை யுண்டாயிற்று?

சிரத்தை:—பெண்ணே! ஒருவர்க் கொருவர் விரோதங் கொண்டி
ருப்பினும் பகைவர்கள் வந்து ஆக்கிரமிக்கும் போது யாவ
ரும் ஒன்று செருவது தான் சுகமளிக்கக் கூடியது.

அதாவது:—

அதனால், வேதத்திலிருந் துண்டானசாஸ்திரங்களுக்குள்
அவாந்தர விரோதமிருப்பினும் அந்தவேதத்தைக் காப்பாற்று
வதன் பொருட்டும் நாஸ்திகர்களை நாசஞ் செய்ய வேண்டிய
தன் பொருட்டும் ஒற்றுமை தான் உண்டாகும். ஆகமங்க
ளின் தத்துவத்தை யாராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு விரோத
மேற்படாது.

சாந்தமாயும் அழிவற்றதாயும் இரண்டாவதில்லாததா
யும் பிறப்பற்றதாயும் விளங்கும் ஓர் தேஜஸ் (பிரம்மம்)
தானே பிரமாவென்றும் விஷ்ணு வென்றும் சிவனென்றும்
பலவகையாகச் சொல்லப் படுகிறது. வேதத்தை மூலமாக
வுடையவைகளாகவும்பல வேறு வழிகளிற் சென்றவைகளாக
வும் இருக்கிற சாஸ்திரங்கள் யாவும் ஜலப் பிரவாகங்கள்
சமுத்திரத்தையடைவதுபோல் பிரம்மத்தையே சார்சின்றன.

விஷ்—அப்புறம்! அப்புறம்!!

சிரத்தை:—ஓ தேவி! ஓயாமல் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கும்
பாணங்களால், ஓயாமல் மழை பொழியும் வருஷ கால நாட்
களைப்போல் யானைகள் குதிரைகள், காலாட்கள் இவர்களுக்குள்
மிகக் கடுமையான போர் நடந்தது.

அதாவது:—

அந்த யுத்த களத்தில், மிகுதியும் பெருகிய இரத்தத்
தையே நீராகவும், நெருக்கமா யிருக்கும் இறைச்சியையே
சேறாகவும், பாணங்களால் அறுபட்டுச் சிதைந்து கிடக்கும்

அங்கம்] பிரபோதசந்திரோதயம்:

யனைகளாகிய மலைகளில் தேக்குண்டு சிதறும் பிரவாகத்தின் துளிகளையே அன்ன பக்ஷிகளாகவும் கொண்ட ஆறுகள் காக்கைகளும் கழுகுகளும் சூழ ஓடின.

இங்ஙனம் மிகக் கடுமையாக நடந்த போரில் பாஷண்ட சாஸ்திரங்கள் தங்களுக்குள் னேற்பட்டவிரோதத்தால் யுத்த முனையில் சார்வாக மதத்தை நிறுத்தின. அந்தச் சார்வாக மதம் சேனைகள் ஒன்றோடொன்று நெருங்குவதால் நாசத்தை யடைந்தது. மற்ற பாஷண்ட சாஸ்திரங்களும் மூல மில்லாமையால் நல்ல ஆகமங்களாகிற கடலின் பிரவாகத்தால் நாசம் செய்யப்பட்டன. சுகதமதஸ்தர்களை வெனில், மிலேச்ச ஜனங்களை மிகுதியாகவுடைய சிந்து தேசம், காந்தாரதேசம், பாரசீகதேசம், மகததேசம், ஆந்திரதேசம், ஹரிணதேசம், வங்கதேசம், கலிங்கதேசம் முதலான தேசங்களுக்குப் போய் விட்டார்கள். பாஷண்டர்களாகிய திகம்பரன், காபாலிகன் முதலியவர்களோ வெனில், முட ஜனங்கள் மிகுந்துள்ள பாஞ்சாலதேசம், 'மாளிவதேசம், ஆபிரதேசம் இந்த பூமிகளில் கடலோரத்தில் மறைந்து கொண்டு திரிகுறுர்கள். நியாயம் முதலானவைகளால் பின் தொடரப்பட்ட மீமாம்ஸையால் மிகுதியும் அடியுண்டு சிதறிப் போன நாஸ்திக தர்க்கங்களெல்லாம் அவைகளின் சாஸ்திரங்களுக்குப் பின்புறமே போய் விட்டன.

விஷ்:—பிறகு, பிறகு.

சிரத்தை:—வஸ்து விசாரத்தால் காமன் கொல்லப் பட்டான். க்ஷமை யால் குரோதம், பாருஷியம் (கடுஞ் சொல்,) ஹிம்ஸை முதலானவர்கள் நாச மடைந்தார்கள். சந்தோஷனுவன், லோபம், திருஷ்ணை, தைன்னியம், பொய், கோட்சொல்லல், திருட்டு துஷ்ட சகவாசம் முதலானவர்களைப் பிடித்துக் கொன்றான். அருகூயை (அருகூயை யில்லாமை) யால் மாற்சரியம் ஜயிக்கப் பட்டது. பரோத கர்ஷ சம்பாவனையால் (பிறர் உயர்ந்தவர்கள் என்னும் எண்ணத்தால் மதம் அழிக்கப்பட்டது. பாகுணாதிக யத்தால் (பிறருடைய குணமே அதிகம் என்கிற எண்ணத்தினால்) மானம் (கர்வம்) நாசம் செய்யப் பட்டது.

விஷ்:—(மனமகிழ்ந்து) நன்றாய் முடிந்தது. மகாமோகனுடைய சங்கதி யென்ன?

சிரத்தை:—தேவி! மகா மோகனும் யோக விக்கினங்களுடன் எங்கேயோ மறைந்துதிரிகிறான். இருக்குமிடம், தெரியவில்லை.

விஷ்:—அப்படியாயின் பலமான அனர்த்தன் இன்னும் பாக்கியாக விருக்கிறான். இவனைக் கொன்று விட வேண்டிய தவசியம். ஏனெனில், அழியாத ஐசவரியத்தை யடைய விரும்புகிற புருஷன் தீ கடன் இவைகளில் எஞ்சியவைகளையும் பகைவர்களில் எஞ்சியவர்களையும் வைக்கலாகாது. (ஒழித்து விட வேண்டும்) இருக்கட்டும்; மனத்தைப்பற்றிய விசேஷமென்ன?

சிரத்தை:—அவனும் புத்திர பௌத்திரர்களுக்கு ஏற்பட்ட நாசத்தினால் மிகத் துக்கத்திற்குள்ளாகி ஜீவனையிழக்கத் தயராய் விட்டான்.

விஷ்:—(சிறிது நகைத்து) அப்படியிருந்தால்நாமெல்லாம் கிருதார்த்த தர்க்களாய் விடுவோமே. புருஷனும் சர்வோத்தமமான சுகத்தைப் பெறக் கூடுமே. அந்தத் துட்டன் உயிரை விடுவதேது?

சிரத்தை:—தாங்கள் பிரபோத மடைய வேண்டுமென்கிற சங்கற்பத்திலிருக்கும் போது அவன் சீக்கிரத்தில் சரீரத்துடன் இல்லாமலே போய் விடுவான்.

விஷ்:—அதிருக்கட்டும்; இவனுக்கு வைராக்கியம் உண்டாவதன் பொருட்டு வியாச பகவான் அருளிச் செய்த ஸரஸ்வதி (பிரம்ம சூத்திரங்கள்) பையனுப்புவோம்.

இருவரும் போய்விட்டார்கள்,

மனம் சங்கற்பம் இருவரும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

மன:—(கண்ணீருடன்) மக்கள்களே! எங்கு சென்றீர்கள்? எனக்குப் பிரியமான பார்வைபைக் கொடுங்கள். இராகம், துவேஷம், மதம், மாற்சரியம் முதலிய என்னருமை மக்கள்களே! என்னைத் தழுவிக் கொள்ளுங்கள். எனது அங்கங்கள் பதைக்கின்றன, அந்தோ! வயோ திகளும் கதியில்லாதவனுமான என்னைக் கவனிப்பாமைக் காணோமே! அருபைய முதண்ணபெண்கள் எங்கே சென்றார்கள்? ஆசை, திருஷ்டினை, ஹிம்ஸை முத

லான மருமகள்கள் எங்கு சென்றார்கள்? தெரியவில்லையே ஐயோ ! அவர்களுங்கூட அதிஷ்டவீனனான என்னுடைய துஷ்ட தெய்வத்தால் ஏக காலத்தில் எங்கேனும் கொண்டு போகப் பட்டார்கள் போலும் ! (தழுதழுத்த குரலுடன்) இந்த சோகம் என்கிற ஜுரமானது விஷாக் கினிபோல் பசு வுகின்றது. சகல மர்மஸ்தானங்களையும் பிளக்கின்றது. சகிக் கொணாதவேதனையை யுண்டாக்குகிறது. விவேகத்தை அழிக் கின்றது. இருதயத்தில் மோகத்தை விருத்தி பண்ணுகின்றது. உயிரை பலாத்காரமாகச் சாப்பிடுகிறது. அந்தோகஷ்டம்!

மூர்ச்சை யடைகிறான்.

சங்:—(கண்ணீருடன்) அரசன் ஆறு தலடைய வேண்டும்.

மன:—(ஆறுதலடைந்து) நமது பிரவர்த்தி தேவியும், இவ்வாறு வருந்தும் என்னை ஏன் தேற்றுகிறாளில்லை.

சங்:—சுவாமி ! இன்னமும் பிரவர்த்தி எங்கிருக்கின்றாள் ? குடும்ப முழுதும் நசித்து விட்டதென்பதைச் செவியுற்றதும் உண்டான துக்கமென்கிற அக்கினியினால் மார்பு வெடித்து இறந்தொழிந்தனள்.

மன:—ஆ பிரியே! எங்கிருக்கின்றாய்? எனக்கு விருப்பமான இனிய மொழியைப்பேசு! ஏ தேவி! என்னை விட்டுச்சொப்பனத்திலும் கூட நீ சுகப்படுவதில்லையே. நானும் தூக்கத்தில் நீபிரிந்திருக்கின் சுவம் போலல்லவா ஆய்விடுவேன்! அப்படி யிருப்பினும் தெய்வத்தின் துஷ்ட விளையாட்டால் நீ பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறாய். ஆயினும் மனமானது உயிருடனிருக்கின்றமையால் பிராணன்கள் அழிவற்றவைகளென்று தெரிந்து கொள்.

மறுபடி மூர்ச்சை யடைகிறான்.

சங்:—ராஜாவே ! ஆறுதலடைய வேண்டும்.

மன:—(ஆறுதலடைந்து) இதற்குப் பிறகுமீ நாம் உயிரோடிருக்க வேண்டுமா? ஏ சங்கற்ப ! சிதையடுக்கு; அக்கினியிற் பிரவேசித்துத் துக்காக்கினியை அணைத்துக் கொள்கிறேன்.

வியாசரால் சொல்லப்பட்ட ஸரஸ்வதி

(பிரமகுத்திரம்) பிரவேசிக்கிறாள்.

ஸரஸ்:—விஷ்ணுபக்தி யென்னை யனுப்பி யிருக்கிறாள். “தோழி ஸரஸ்வதி ! புத்திர சோகத்தினால் நொந்திருக்கிற மனதிற்கு

ஞானமுண்டாவதன்நிமித்தம் செல். அவனுக்கு எப்படி வைராக்
கியம் உண்டாகுமோ அப்படி முயற்சிசெய்” எனக்கட்டளையிட்
டிருக்கின்றனள். சரி யிருக்கட்டும்; அவனெதிரில் செல்கின்
றேன் (அருகேசென்று) குழந்தாய்! இப்படியேன் தன்னியநிலை
மையிலிருக்கின்றாய். உலகத்துப் பொருள்கள் யாவும் சதமல்ல
வென்பது உனக்குத் தெரிந்தது தானே. இதிகாசக்கதைகளை
நீ படித்து மிருக்கின்றாய். என்னவெனில், அநேக கற்பகால
ஆயுளையுடைய பிரமன், இந்திரன், தேவர்கள், அசுரர்கள், மனு
முதலானவர்கள், முனிவர்கள், பூமி, கடல்கள், இவர்கள் கூட
கோடிக்கணக்காய் உண்டாய் நாசமடைந் திருக்கின்றனர். அங்
கனமிருக்கக் கடல்நுரைக்கு ஒப்பானதும் பஞ்ச பூதங்களின்
விகாரமாயுமுள்ள இச்சரீரம் அழிவை அடைந்தவுடன் துக்கத்
தையுண்டாக்கக் கூடிய பெரிய மோகமானது ஜனங்களுக்கு
ஏனுண்டாகின்றது? எப்படியுண்டாகின்றது? (தெரியவில்லையே)

“ஆகையால் வஸ்துக்கள் அழியத்தக்கவைகளென்று நினை.
இது நித்தியம், இது அநித்திய மென்று அறிகிற புருஷன்
துக்கத்தை யறியமாட்டான். ஏனென்றால்;—

பிரம்மம் ஒன்றே எப்போது முள்ளது. ஸத்யமானது.
மற்றவையெல்லாம்கற்பனைசெய்யப்பட்டவைகள். என ஜகத்தின்
[பிரம்மத்தின்] ஏகத்துவத்தைப் பார்ப்பவனுக்கு [ஜீவன்முக்த
னுக்கு] சோகமேது? மோகமேது?

மன:—பகவதி ! மிகுந்த துக்கத்தால் கெடுக்கப் பட்ட மனதில்
விவேக முண்டாவதற்கே இடமில்லை.

ஈசர்:—குழந்தாய் ! சினைகத்தின் குற்றமிது. சினைகமே எல்லா
அனத்தர்ங்களையும் உண்டு பண்ணுகிற தென்பது
யெல்லோரு மறிந்ததுதான். எப்படியெனில், மனிதர்கள், விஷக்
கொடியின் வித்துகள் போன்ற குரூரமான பிரியமென்னும்
பேருள்ள துக்கங்களை விதைக்கிறார்கள். அவைகளிலிருந்து
வச்சிர நெருப்பை [இடி] உள்ளே கொண்டிருக்கும் சினைக
மென்னும் ரூபமுள்ள முளைகள் உண்டாகின்றன. அவைகளி
ற்கும் ஜுவாலைகளாகிற ஆயிரம்சிகரங்களுள்ள

இந்தச் சோகமென்னும் மாங்கள் நெருப்பானது, உயிரைக் கொளுத்துவதுபோல் தேகத்தைகொளுத்திக்கொண்டு வளருகின்றன.

மன:—தேவி ! ஆம்அப்படியானால் சோகாக்கினியால் கொளுத்தப்பட்ட எனக்குப் பிராணனைத் தரிக்கச்சக்திஇல்லை.எனது முடிவானகாலத்தில் தங்களைத் தரிசனம் செய்தது மிகவும் நல்லதாயிற்று.

ஸ்ரீஸ்:—தனக்குத்தானே கொலைபுரிந்து கொள்வது மிகவும்பெரிய அகாரியம். மேலும் அபகாரிகளான இவர்கள் விஷயத்தில் உனக்கேன் இவ்வளவு ஆத்திரம்? பார்! புருஷர்களுக்கு மனைவி, புத்திரன் முதலானவர்கள் எப்போதாவது எங்கேனும் உபகாரத்தைச் செய்யப் போகிறார்களா? அல்லதுசெய்திருக்கிறார்களா? அல்லது செய்கிறார்களா? [இல்லை] இவர்கள் உனக்குரியவர்களாமல்லர்;ஆயினும் பிரிவினை யுண்டாம்போது அவர்களுக்காகப் பிராணிகள் நிஷ்டிரயோஜனமான மர்மச் சேதத்தை [அசாத்தியமான கஷ்டத்தை] யடையவேண்டியவர்களாகிறார்கள். அவ்வளவு தெரிந்திருந்தும் அதிகமான கஷ்டத்தை யனுபவித்துக் கொண்டு அல்லற்படுகின்றார்கள். இன்னமும் (கேள்)

பூர்ண பிரவாகமுள்ள எத்தனையோ ஆறுகளைத் தாண்டி யிருக்கிறாய், எத்தனையோ மலைகடந்து சென்றிருக்கிறாய், விலங்கினங்குளுலாவும் எத்தனையோ காடுகளிற் புகுந்திருக்கிறாய்! அந்தோ! கஷ்டம்! இந்தப் பாபிகளின் பொருட்டு எந்தக் கஷ்டமான பாபத்தைத் தான் நீ செய்யவில்லை. பணக் கொழுப்பென்னும் களங்கத்தால் விகாரமுள்ள முகங்களுள்ள துஷ்டப் பிரபுக்களை நீ பார்த்திருக்கிறாய்.

மனம்:—ஆம்; அம்மா! அப்படித்தான். இருந்தாலும், தனக்குப் பிறந்தவர்களும் செவ்வனே வளர்க்கப்பட்டவர்களும் எப்போதும் மனதை விட்டகலாதவர்களுமான குழந்தைகள் நாசமடைய நேரிடின் அப்போதுண்டாகும் துக்கம் பிராணனைப் பிடுங்கி யெடுப்பது போல் மர்மஸ்தானங்களை யறுத்து மிகவும் கஷ்டத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றது.

ஸா:—குழந்தாய்! இத்தகைய மயக்கங்கள் யாவும் மமதை (என்னுடையது என்னும் கொள்கை) யின் நீடித்த சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டதாகும்.

பாருங்கள்! வீட்டில் வளர்க்கப்படும் கோழியைப் பூனை பிசித்துவிடின் புருஷனுக்கு எவ்வளவு துக்க முண்டாகிறதோ அவ்வளவு துக்கம் அந்தப்பூனை, தனது என்றுபாவிக்கப்படாத ஓர்சிட்டுக் குருவியை யேனும் எலியை யேனும் தின்றுவிடின் உண்டாகின்றதா?

ஆகையால் சகல அனர்த்தங்களுக்கும் காரணமான மமதையை யொழிக்கமுதலில் முயற்சி செய்யவேண்டியதவசியம்.

பார்! மனிதனுடைய சரீரத்திலிருந்து எத்தனை புழுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. அவைகளை முயற்சியுடன் சரீரத்திலிருந்து விலக்குகிறார்கள். அப்படிப் பட்ட சிலவற்றைப் பிள்ளையெனக் கொண்டு தன் தேகத்தை வீணாக வருந்தச் செய்வது, அறியாமையே யன்றி வேறில்லை யல்லவா?

மனம்:—அம்மா ! சரிதான் ! ஆயினும் மமதை யென்கிற கட்டுப் பரிக்க முடியாததாயிருக்கிறது. (ஆலோசித்து ஆறுதலடைந்து) எவ்விதத்திலும் நான் தங்களால் காப்பாற்றப்பட்டேன்.

[தரையில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறான்,

ஸா:—குழந்தாய்! உன் மனம் இப்போது உபதேசம் பெறத் தகுதியாய் விட்டது. ஆகையால் வேறொருசங்கதி சொல்லுகிறேன்.

தன் தந்தை, புத்திரன், அல்லது நண்பன் இவர்கள் இறந்து விடின் அறிவிவிகள் துங்கங் கொண்டு மார் பிலடித்துக் கொண்டு மிகவும் தவிக்கிறார்கள். அறிவுடையோருக் கோவெனில், அப்படிப் பிரிய நேரிடுவதால், சாரமில்லாத தும் முடிவில் வெறுப்பைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான ஸம்ஸாரத்தில் ஓர் அடக்கமும் வைராக்கியமும் உண்டாகிறது.

வைராக்கியன் பிரவேசிக்கிறான்.

வைராக்கியன்.—(ஆலோசித்து) பிரமன் இந்தச் சரீரத்தை, நீலோத்பல மலரின் இதழின் நுட்பமான நீண்ட தோலை மேலே கொண்ட மாம்சத்தால் படைத்திலனாயின், அடுத்தடுத்துக்கிந்

தொழுகிக்கொண்டிருக்கும் இரத்தத்துடன் மாமிச கவளத்தை உண்பதில் அவாவுற்றுச் சரீரத்தில் விழும் கழுகு, காக்கை ஓராய் இவைகளை எவன் எப்படி யோட்டுவான்?

தவிர சம்பத்துக்கள் ஊஞ்சல் போல் ஸ்திரமற்றவைகள், ஸப்தஸ்பரிசாதிதிகளால் உண்டாகும் சுகங்களெல்லாம் முடிவில் வெறுப்பைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள். இந்தத் தேகம் ஆபத்துகளுக் கிருப்பிடம். அதிகமான தனம் மரணபரியந்தம் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. ஜனங்களோ அதிக துக்க முள்ளவர்கள். மாதர்கள் அதிகமாக ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியவர்கள், இப்படியெல்லாமிருந்தும் மகா கோரமான (சம்சார) வழியில் ஆசை கொள்கிறார்களேயன்றி, ஆத்மாவை அடைகிறார்களில்லை.

ஸரஸ்:—குழந்தாய்! வைராக்கியன் இதோ உன்னிடத்திற்கு வருகின்றான். ஆசையால் அன்போடு வர வேற்றுக்கொள்.

மன:—குழந்தாய்! நீ எங்கிருக்கின்றாய்?

வை:—(அருகே சென்று) இதோ அடியேன் வந்தனம் செய்கின்றேன்.

[வந்தனம் செய்கின்றான்.

மனம்:—குழந்தாய்! பிறந்த வுடனே நீ என்னை விட்டு விட்டாயே? தழுவிக்கொள்.

[தழுவிக்கொள்ளுகிறான்,

குழந்தாய் உன்னைப் பார்த்தவுடன் என் துக்காவேசம் ஓய்ந்தது.

வை:—பிதாவே! இவ்விஷயத்தில் என்ன துக்கமிருக்கின்றது? ஏனெனில் வழியில் வழிப்போக்கர்களும் ஆற்றில் மாங்களும் ஆகாயத்தில் மேகங்களும் சமுத்திரத்தில் கப்பல் வியாபாரிகளும் பல வேறு இடங்களிலிருந்து வந்தபோதிலும் சிறிது தூரம் ஒன்று சேர்ந்து பின் பிரிந்து வெவ்வேறிடங்களுக்குச் செல்லுதுபோல் தாய், தந்தை, புத்திரன், சகோதரன், உறவினர் இவர்களுடன் எப்பொழுது கூட நேரிட்டதோ அப்பொழுது பிரிவினையு முண்டென்பது நிச்சயம். அப்படியிருக்கத் துக்கமேது?

மனம்:—(ஆனந்தத்துடன்) குழந்தை கூறுவது சரியே! அங்ஙனமிருப்பினும் தாங்கள் சிறிது கவனிக்கவேண்டும். இடைவிடாத பழக்கத்தால் உறுதி யடைந்ததும் நட்பு என்னும் நூலால் பிணைக்கப் பட்டதுமான மமதையென்கிற பாசத்திலிருந்து எதனால் பிராணிகளுக்கு விமோசன முண்டாம்? அதற்கு ஏதேனும் உபாயம் தங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஸரஸ்:—குழந்தாய்! உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்கள் யாவும் அரித்தியமென்று பாவிப்பதே மமதையை நாசஞ்செய்ய முதலாவது உபாயம்.

அதாவது—

அநாத்யாயும், விஸ்தாரமாயுமுள்ள இச்சம்சாரத்தில், தகப்பன்மார், மனைவிகள், புத்திரர்கள், பிதாவுடன் கூடப் பிறந்தவர்கள், பாட்டன்மார்கள் இவர்கள் கோடிக் கணக்காய் நாசமடைந்து விட்டார்களல்லவா? ஆகையால், தன்னுறவினர்களின் உறவை மின்னற்கொடி தோன்றி மறைவதுபோல்கணநேர்முள்ளதாகவே நினைத்துச் சுகமாயிருக்கவேண்டும்.

மனம்:—பகவதி! தமது அனுக்கிரகத்தால் எனதறியாத்தனம் முற்றும் ஒழிந்து போய் விட்டது.

ஆயினும் உமது முகமாகிற சந்திரனிடமிருந்துண்டான நிர்மலமான உபதேச மென்கிற அமுதங்களால் எனது இருதயம் பரிசுத்தப் பட்டிருந்த போதிலும் துக்கங்களால் (மறுபடியும்) அழுக்கடைகிறது. ஆகையால், அம்மா! கசிந்துகொண்டே யிருக்கும் துக்க மென்கிற இந்தக் காயத்திற்குத் தாங்களே ஓர் மருந்து தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஸரஸ்:—குழந்தாய்! உண்மையில் இதன் விஷயமாய் முனிவர்கள் உபதேசித்திருக்கிறார்கள்.

அகாலத்தி லேற்பட்டவைகளும் திடீரென்று மர்மஸ்தானங்களைப் பிளக்கின்றவைகளுமான பெரிய துக்க மென்கிற காயங்களுக்கு நிலைபாடையே உத்தமமான மருந்தாகும்.

மனம்:—இது சரிதான்; ஆனால் சித்தத்தை மட்டும் அடக்க முடியவில்லை. இந்தச்சித்தத்தை எவ்வளவு முறைதடுத்தாலும் அடிக்

கடி நீண்ட கவலைக் குள்ளாகின்றது. எப்படியெனில் சந்திர பிப்பமானது காற்றினால் ஆலைக்கப்படும் மேகத்துண்டுகளால் அடிக்கடி மறைக்கப்படுவது போலாம்.

ஸரஸ்:—குழந்தாய் ! கேட்கவேண்டும். இது சித்தத்தின் விகாரம். ஆகையால் ஏதேனும் சாந்தமான விஷயத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்த வேண்டும்.

மனம்:—ஆம்மா ' தபைபுரியவேண்டும்; சாந்தமானவிஷயம் யாது?

ஸரஸ்:—குழந்தாய்! இது பாம இரகசியம்; ஆயினும் கஷ்டப்படுகிற வர்களுக்கு உபதேசித்தல் குற்றமாகாது. நீருண்ட மேகம் போல் நீலவர்ணமுள்ளவரும் பெருத்த முத்தாரம் தோள் வளைகள், குண்டலங்கள், கிரீடம் இவைகளை யணிந்துள்ள வருமான பூந்மகா விஷ்ணுவை எப்போதும் சிந்தனை செய்து (பிறகு) துக்க சம்பந்த மற்ற பிரமத்தினிடம் வெயிற்காலத்தில் குளிர்ந்த மடுவில் பிரவேசிப்பது போல், பிரவேசித்து மனதிற்கு இதமான சாந்திபை யடைவாய்.

மனம்:—சரி, இப்போது,

யௌவனமுள்ள ஸ்திரீகள், வண்டிகள் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய மரங்கள், அன்றலர்ந்த மல்லிகை மலரின் வாசனையிற் படிந்த இளங்காற்றுகள் இவைகளனைத் தையும் மிருகதிருஷ்ணிகை யென்னும் சமுத்திர ஜலத்திற் கொப்பாகவே அறிகின்றது மனம்.

ஸரஸ்:—குழந்தாய் ! இது உண்மைதான். ஆயினும் கிருகஸ்தன் ஓர் கணமும் ஆச்சிரம தர்மமீன்றியிருத்தல் கூடாது. ஆகையால் இது முதல் நிவர்த்தியை உனக்குத் தர்மபத்தினி.

மனம்:—(வெட்கத்துடன்) தேவியின் உத்தரவுப் படியே.

ஸரஸ்:—சமம், தமம், ஸந்தோஷம் முதலான புத்திரர்களும் உன்னை அனுசரிக்க வேண்டும். யமம் நியமம் முதலானவர்கள் உனக்கு மந்திரிகள். விவகனும் உமது அனுக்கிரகத்தால் உப நிஷத்தேவியுடன் கூட இளவரசனாக இருக்கட்டும். மைத்திரி முதலான இந்த நான்கு சகோதரிகளையும் விஷ்ணு

பக்தியானவள் உனக்குத் தெளிவுண்டாக்குவதற்காக அனுப்பி யிருக்கிறாள். அவர்களை மரியாதையாய் ஒப்புக் கொள். மனம்:—தேவியின் கட்டளைப் படியே ! எல்லா ஆக்கை களையும் சிரசில் வகித்தேன்.

மனமகிழ்ந்து வணங்குகிறான்,

ஸரஸ்:—ஸாம்ராஜ்யத்தை யடையக் கடவாய்! யமம் நியமம் முதலான இவர்களைக் கவனித்துப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவர்களுடன் கூடவே தீர்க்காயுளுள்ள விவேகன் இளவரசுப்பட்டதை யடைந்திருக்கவேண்டும். நீ இவ்வாறு ஸ்திரமான தன்மையை அடைந்தால் கேஷத்திரக்ருனும் தன் ஸ்வபாவத்தை யடைந்து விடுவார்! ஏனென்றால் கேள்:—

ஆத்மா ஆதியந்த மில்லாதவராயினும் உன்னுடைய சம்பந்தத்தால் சினைகங்கொள்கிற மேகங்களால் மறைக்கப் பட்டு தான் தனியே யிருந்தாலும் புத்தி வியாபாரங்களில் அநேகமாகச் சூரியன் கடலின் அலைகளில் காண்பது போல் தெளிவான ஸ்வரூபமுள்ளவராகக் காணப்படுகிறார். நீ எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு விஸ்தாரமான அந்த விர்த்திகளை வெளிவிடாமலடக்கிக்கொண்டு சும்மா இருந்தாயானால் தெளிந்தகண்ணாயில் சூரியன் பிரகாசிப்பது போல் தனது ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தினால் நிறைந்த வராய் விடுவார்.

சரி யிருக்கட்டும் (இறந்து போன) பந்துக்களுக்கு தர்ப்பணம் செப்ய ஆற்றுக்குப் போவோம்.

மன:—தேவியின் உத்தரவுப் படியே.

[எல்லாரும் போய் விட்டார்கள்.

ஐந்தாவதங்கம்.

முற்றிற்று

ஆறாவதங்கம்.

சாந்தி பிரவேசிக்கிறாள்.

—o—o—o—

சாந்தி:—“குழந்தாய் ! மக்கள்கள் மடிந்த பிறகு மோகமொழிந்து
வைராக்கிய மடைந்த மனமானது சாந்தியைப் பெறுகிறது.
அப்பொழுது ஐந்து விதமான(1)கிலேசங்களும் ஒழிந்து விடு
கின்றன. ஆகையால் இப்போது புருஷன் தத்துவஞான
மடைய விருப்பங் கொள்கிறார். நீ வெகு சீக்கிரமாய்ச் சென்று
உபநிஷத்தேவிக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி என்னருமேகயழைத்
துக் கொண்டுவா” என எனக்கு விவேகமகாராஜன் ஆக்ஞா
பித்திருக்கிறார். (பார்த்து) என் தாயார் சந்தோஷத்துடன்
என்னவோ ஆலோசனை செய்துகொண்டு இங்கேயே வருகின்
றாளே.

சிரத்தை வருகிறாள்.

சிரத்தை:—இப்போது நமது இராஜகிரகம் சுகமுற்றிருப்பதைக்
காணும் என் கண்களிரண்டும் அமிர்தத்தால் நிரப்பப்பட்ட
டன போலிருக்கின்றன.

அதாவது:—

இந்த இடத்தில் துஷ்டர்கள் சிசுநிக்கப் படுகிறார்கள்.
யமம் முதலிய சாதுக்கள் ஆராதிக்கப் படுகிறார்கள். தவிர
தேவானு ஜீவிகள் (ஜீவாத்மாக்கள்) தங்களுக்குட்பட்ட சமா
திகளால் ஈசுவரனை ஆரதிக்கிறார்கள்.

சாந்தி:—(அருகே வந்து) அம்மா ! என்ன யோசித்துக்கொண்டே
போகிறாய்?

சிரத்தை முன் சொன்னதையே
சொல்கிறாள்,

(1) அவித்தியா 2 அஸ்மிதா 3 ராசம் 4 துவேஷம் 5. அபிரிவேசம்
ஆகக் கிலேசங்கள் ஐந்து இவைகளின் விரிவைப்பிரகாரணகிரந்தங்களிற்
பாண்ட.

சாந்தி:—ஆனால் தலைவனாகிய புருஷனுடைய செய்கை மனதையடக் குவதில் எப்படியிருக்கிறது?

சிரத்தை:—பிடித்துக் கொல்லத்தக்கவன் விஷயத்தில் எப்படியோ அப்படி.

சாந்தி:—அப்படியானால் எஜமானனே ஸாம்ராஜ்யத்தை அலங்கரிக்கப் போகின்றனரோ ?

சிரத்தை:—ஆம்! ஆம்!! ஏனெனில், பரமாத்மாவை அனுஸந்தானம் (பிரபஞ்சத்தைப் பரமாத்ம சொரூபமாக நிச்சயித்தல்) செய்வதால் அவரே ஆத்மாராமராகவும் (ஸ்வாராத்) சிதாநந்த ரூபியாகவும் (ஸம்ராட்) ஆய்விடுவார்.

சாந்தி:—மாயையின் விஷயத்தில் சுவாமியின் அனுக்கிரகம் எப்படியிருக்கிறது ?

சிரத்தை:—ஆ ! நிக்கிரகம் எனக் கூறுவதை யொழித்து அனுக்கிரகம் எனக் கூறுகிறது எங்ஙனே பொருந்தும்? சுவாமி சகல விதமான அனர்த்தங்களுக்கும் இவனே காரணபெனக் கருதி இவனே யொழிக்க நினைக்கின்றார்.

சாந்தி:—அங்ஙனமாயின் தற்காலம் இ ர ா ஜ கிருகம் இருக்கும் நிலைமை யென்ன ?

சிரத்தை:—கேள்—

இது நித்தியம், இது அநித்தியம் என ஆரூய்வதே ஸ்திரீ . வைராக்கியம் ஒன்றே நண்பன். யமம் நியமம் முதலானவர்களே நல்ல நண்பர்கள். சாமம் தமம் இவர்களோ முக்கியமாய் சகாயஞ் செய்பவர்கள். மைத்திரீ முதலானவர்கள் பணிவிடைக்காரிகள். மோகேஷ்ச்சை தான் எப்போதும் கூடவிருப்பவள். மோகம், மமதை, சங்கற்பம் சங்கம் முதலான பகைவர்களே நாசஞ்செய்யத் தக்கவர்கள்.

சாந்தி:—சுவாமிக்குத் தர்மத்தினிடம் அன்பு எப்படி யிருக்கிறது?

சிரத்தை:—பெண்ணே ! வைராக்கியன் அருகே வந்தது முதல் சுவாமியானவர், இவ்வுலகம் பாலோகம் இவைகளிலுள்ள போகங்களில் மிகவும் வெறுப்படைந்தவர் போற் காண்கிறார்.

ஆகையால் அவர்(ஜீவன்)பாபத்திற்குப்பலனாகிய நாகத்திற்குப் பயப்படுவது போல் புண்ணியத்தின் பலனுக்கும் பயப்படுகிறார். ஏனெனில் இரண்டும் அழிந்து போகக் கூடியதல்லவா? இதனால்காமசம்பந்தத்தை யொழித்துப்புண்ணியகர்மங்களைக் கூட மிகவும் கஷ்டப்பட்டு ஒப்புக்கொள்கிறார். ஆனால், சுவாமி ஆத்ம நிஷ்டராயிருப்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்து, தான் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்தாய் விட்டதாகக் கருதித் தர்மம் துப்போது சேட்டையற்றிருக்கிறது.

சாந்தி:—மகா மோகன் (யோக) விக்கினங்களோடு மறைந்திருக்கின்றானே அவனைப் பற்றி யென்ன?

சிரத்தை:—பெண்ணே! மகாமோகன் அப்படி கஷ்டதசையை யடைந்தாலும் ஸ்வாமியை மோசஞ் செய்யக் கருதி (2) மதுமதீ என்னும் வித்தையுடன் அந்த விக்கினங்களை யனுப்பினான். இவர்களிடத்தில் சுவாமி சிக்கிக் கொண்டால் விவேகன் உபநிஷத் என்று சிந்திக்கவே மாட்டானென்பது அவன் கருத்து.

சாந்தி:—அப்புறம்! அப்புறம்!

சிரத்தை:—பின் அவர்கள் சுவாமியினிடம் சென்று இந்திரஜாஸ்சௌருபமான ஓர் வித்தையைக் காண்பித்தார்கள்.

அதாவது:—

புருஷன்(இந்த மதுமதீ வித்தையை யாசிரயித்தால்) நூறு யோசனை தூரத்திற் கப்பாலுண்டாகும் சப்தங்களைக் கேட்கிறான். வேதங்கள், புராணங்கள் பாரதம், கதைகள், தர்க்கம் முதலானவைகளில் ஞானம் 'தானாகவே உண்டாகின்றது. சுத்தமான பதங்களை யுபயோகித்து சாஸ்திரங்களையும் காவியங்களையும் தானே இயற்றுகிறான். சகல லோகங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறான். இரத்தினமயமான மகாமேருமலையையும் காண்கிறான்.

(2) மதுமதீ—இந்த வித்தையைப்பற்றி பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது அதாவது மனம், நேத்திரம், சுரோத்திரம், வாக்கு, கை, கால் இவைகளைப் பிரமமாகத் தியானித்தல்.

மேலும் மதுமதி வித்தையால் யெவ்விடம் சென்றும் அங்கங்கு அபிமான தேவதைகளால் மரியாதை செய்யப்படுகிறது.

அதெப்படியெனில், “இவ்விடத்தில் உட்காரவேண்டும். இங்கு பிறப்பிற்றப்பிரண்டு மில்லை. எந்தவித ஏற்பாடுமில்லாமல் இந்த இடம் இபற்கையிலேயே நல்ல அழகுவாய்ந்தது. அநேக விதமான (கடாக்ஷ வீக்ஷண்ணிய) விலாசங்களும் அழகு மமைந்த வித்தியாதா ஸ்ரீகள் தங்கள் கரங்களில் புண்ணிய மயமான மங்கை திரவியங்களை ஏந்திக் கொண்டு அன்போடு இதோ தங்களைச் சேவிக்கின்றார்கள். ஆகையால் இங்குவாருங்கள். இவ்விடத்தில்தங்கமயமான மணல்களுள்ள ஆறுகளிருக்கின்றன. பெருத்த நிதம்பமுள்ள வர்களுக்கும் கமலம்போன்ற முகமுள்ள வர்களுமான உத்தமஸ்ரீகளையும் மாகதவிரத்தினம் போன்ற இலைகளையுடைய அழகிய வனவரிசைகளையும் இன்னும் உமது புண்ணிய பலனுக்கேற்ற எல்லாபோகங்களையும் அனுபவியுங்கள்.

சாந்தி:--அப்புறம் ! அப்புறம் !

சிரத்தை:--பெண்ணே ! அதைக் கேட்டதும் மாயை சிலாக்கிய மென்று கூறினள். மனமானது சரியென்று கூறி ஒப்புக் கொண்டான். சங்கற்பத்திற்கு உற்சாகமுண்டாயிற்று. சுவாமியும் சம்மதித்தவர் போலானார்

சாந்தி:--(வருத்தத்துடன்) ஆ கஷ்டம் ! கஷ்டம் !! மறுபடியும் அந்த ஸம்ஸாரவலையிற் சிக்கிக் கொண்டாரா சுவாமி !

சிரத்தை:--இல்லை ! இல்லை !

சாந்தி:--பிறகு ! பிறகு !

சிரத்தை:--பிறகு அருகேயிருந்த தர்க்கன், அவர்களனைவரையும் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் பார்த்துப் பின் சுவாமியை நோக்கி, சுவாமி ! விஷயங்களென்னும் மாம்ச கவளத்தைப் புசிக்க ஆசையுள்ளவர்களா இதைச் சபையிலுள்ளோரால், குரூரமான விஷயங்களென்கிற அதே தணலில் அப்படியே தள்ளப்படுகிற ஆத்மாவை நீரேன் அறியவில்லை. சுவாமி ! கேட்கவேண்டும்.

சம்சாரமென்கிற சாகரத்தைக் கடக்கவேண்டியதன் நிமித்தம் சில காலத்திற்கு முன் யோகமென்னும் கப்பலைச் சம்பாதித்தீர். இப்போது அதை மதத்தினால் ஒழித்து விட்டு தீத்தணல் மயமான ஆற்றில் விழுகிறீர்? ” (எனக் கேட்டான்.)

சாந்தி:--பிறகு, பிறகு,

சிரத்தை:--இவ்வார்த்தையைச் செவியுற்றதும் “விஷயங்களுக்குக் கேதமமுண்டாகுக” எனக் கூறி விட்டு மதுமதியை நிராகரித்து விட்டார். (சுவாமி)

சாந்தி:--நன்று ! நன்று !! நீ எங்கே புறப்பட்டாய் ?

சிரத்தை:--விவேகனைக் கேட்டு வரும்படி சுவாமி எனக்கு ஆக்ஞாபித்தார்.

சாந்தி:--அப்படியானால் நீ சீக்கிரம் செல்.

சிரத்தை:--அதனால்தான் ராஜ சமுகத்திற்குச் செல்லப் புறப்பட்டேன்.

சாந்தி:--உபநிஷத் தேவியை யழைத்து வரும்படி மகாராஜன் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். சரி யிருக்கட்டும், அவரவருடைய கடமையைச் செலுத்துவோம்.

இருவரும் போய்விட்டார்கள்.

புருஷன் வருகிறான்.

புருஷன்:--(யோசித்துச் சந்தோஷத்துடன்) விஷ்ணுபக்திதேவியின் மகிமையே மகிமை. ஆச்சரியம் ! ஏனெனில், அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் சம்சாரமென்கிற சாகரத்திலுண்டாகும் (பஞ்ச) கிலேசங்களென்னும் பெரிய அலைகளைக் கடந்து விட்டேன். மமதைகள் என்கிற பெரிய சுழல்களையும் தாண்டி விட்டேன். உறவினர்களென்கிற மகரங்கள், முதலைகள் இவைகளுக்கும் தப்பினேன். குரோதம் என்கிற வடவா முகாக்கிரியை விலக்கிவிட்டேன். படர்ந்திருக்கும் திருஷ்ணா (ஆசை) என்கிற கொடிகளைப் பிரித்தெறிந்து விட்டேன். ஆகையால் இனி (மேற்கண்ட) சம்சார சாகரத்தை அநேகமாக நான் கடந்து விட்டதாகச் சொல்லலாம்.

உபனிஷத்தும் சாந்தியும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

உப:--சகி ! அப்படிச் சிறிதும் தையபில்லாத மகாராஜனது முகத்தை நானெப்படிக் காண்பேன்? ஏனெனில் அவர் என்னைப் பிறருடைய மனைவியைப்போல் வெகு காலம் தனியே விட்டிருந்தாரோ !

சாந்தி:—அம்மா ! அப்படிப்பட்ட பெரிய ஆபத்தில் முழுகியிருந்தவரைக் கூட அம்மாதிரி தூஷிக்கின்றாயே?

உப:—சகி ! எனது பெருங்கஷ்ட தைசைப நீ கண்டவளன்று. அதனால் தான் நீ அப்படிக் கூறுகின்றாய்; சொல்கிறேன் கேள். கையிலுள்ள கங்கண வரிசைகள், அவைகளில் பதித்துள்ள இரத்தினங்கள் சிதைய உடைந்து போயின. மன்னுடைய சூடாமணியை அபகரிப்பதால் ஏற்படும் அவமானத்தால் தலைமயிர்கெடுக்கப்பட்டது. தூதிர்ஷ்டவசத்தாலும் பாபத்தாலும் விவேகமகாராஜன் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கையில் என்னை யாராரோ தாசிபாக்க விரும்பினார்கள்.

சாந்தி:—இது முழுமையும் மகாமோகனுடைய துஷ்டச் செய்கை. இவ்விஷயத்தில் மகாராஜாவின் மேல் குற்ற மில்லை. அந்தமோகன் மனம் காமம் இவர்களைக் கொண்டு செய்வித்த உபதேசத்தினால் உன்னை விட்டு விவேகமகாராஜன் விலக்கப்பட்டார். அதுவுமன்றி ஆபத்தில் முழுகிப்போன பர்த்தாவினுடைய நற்காலத்தை எதிர்பார்ப்பதே குலஸீகளுக்கு இயற்கையான குணம். ஆகையால் இப்போது பிரியமான பார்வையாலும் இனிய மொழியாலும் மகாராஜாவைப் பெருமைப்படுத்து. இப்போது பகைவர்கள் தொலைந்தார்கள். உனது அபீஷ்டங்களும் பூர்ணமாய்விட்டன.

உப:—தோழி! நானிப்போது வருகையில் குழந்தைகளை, என்னைப் பார்த்து இரகசியமாய் “பர்த்தாவும் ஸ்வாமியுமான புருஷனுடைய கேள்விகளுக்குத் தகுந்தபடி மரியாதையாக விடையளிக்க வேண்டும். அப்பொழுது தான் பிரபோதோற்பத்தி யுண்டாகும்” என்று கூறினள். நானெப்படிப் பெரியோர்களுக்கு முன்னின்று அவ்வளவு தைரியமாய்ப் பேசுவேன்?

சாந்தி:—தேவி ! கீதையினுடைய இந்த வார்த்தையைப் பற்றி யோசிக்கவேண்டாம். இதே சமாசாரத்தை விஷ்ணுபக்தி யானவள் விவேக மகாராஜனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள். வா! தரிசனம் செய்து பர்த்தாவையும் ஆதிபுருஷனையும் சந்தோ ஷப்படுத்துவோம்.

உப:—பிரிய சகீ! அப்படியே செய்வோம்.

போகிறாள்

அரசனும் சிரத்தையும் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

அரசன்:—குழந்தாய்! என் அன்புள்ள உபநிஷத்தைச் சாந்திகாண் பாளா ?

சிரத்தை:—மகாராஜாவே ! தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதைத் தெரி ந்து கொண்டேபோனவளான சாந்தி எப்படிப் பாராமலிருப் பாள் ?

அ:—எப்படி ?

சிரத்தை:—அரசனே ! மந்தரமலையிலுள்ள விஷ்ணு கோயிலில் உபநிஷத் தேவி தர்க்க வித்தைகளுக்காகப் பயந்து கீதாதேவிக் குள் மறைந்திருக்கின்றன ளென்று முந்தியே விஷ்ணுபக்தி தேவி சொல்லியிருக்கிறாள்.

அ:—தர்க்க வித்தைகளுக்காகப் பயப்படுவானேன் ?

சிரத்தை:—மகாராஜா ! இந்தச் சாமாசாரத்தை அவளே தெரிவிப் பாள். ஆகையால் வரவேண்டும். இதோ சுவாமியானவர் தங்க ளுடைய வரவை யெதிர் பார்த்துக் கொண்டு ஒருவமில்லாத இடத்தில் தனிமைய யிருக்கின்றார்.

அரசன்:—(நெருங்கிவந்து) ஸ்வாமி நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

புருஷ:—குழந்தாய் ! இந்த சிஷ்டாசாரமானது நியாயத்திற்கு விரோதமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் நீ ஞானத்தில் பெரியவ னாகையால் நமக்கு உபதேசம் செய்து அதனால் பிதாவின் முறைமையை யடைந்திருக்கின்றாய். எப்படி யெனில், முன் னொரு சமயம், தேவர்கள் தர்ம மார்க்கத்தில் புத்தியையிழந்து அதைக்குறித்துத் தனையர்களைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் தங் களுக்குத்தந்தைகளான தேவர்களைத் தங்களுக்குள்ள ஞானத்

தால் வசப்படுத்திக் கொண்டு (உபதேசாரம்பத்தில்) “வ
பிள்ளைகளே! கேளுங்கள்” என்றார்கள். அதனால் நீங்கள் நம்
மிடத்தில் பிதாவாக இருக்கவேண்டியது தான் தர்மம்.

சாந்தி:—தேவி! இதோ மகாராஜா ஸ்வாமியுடன் ஏகாந்தத்தி
லிருக்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் அருகே செல்லவேண்டும்.

உபநிஷத் தேவி கிட்டவருகிறாள்

சாந்தி:—சுவாமி! இதோ உபநிஷத் தேவி தங்கள் பாதங்களில்
நமஸ்கரிக்க வருகிறாள்.

புருஷ:—இல்லை இல்லை. நமக்குத் தத்துவஞானத்தை உண்டிபண்
ணுவதால் இவள் தாயேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் இவளைத்
தான் நாம் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அல்லது அனுக்ரகம்
செய்யும்விஷயத்தில் உபநிஷத்தேவிக்கும் தாயாருக்கு மிகுந்த
வித்தியாசமிருக்கிறது. ஏனென்றால், தாயார் கெட்டியாகக்
கட்டுகிறாள் (சம்ஸாரத்தில் தள்ளுகிறாள்) இந்த தேவியோ
யென்றால் பந்தத்தை விடுவிக்கிறாள்.

உபநிஷத் தேவி விவேகனைப் பா
த்து நமஸ்கரித்து தூரத்தில் உட்
காருகிறாள்

புருஷ:—ஓ இவ்வளவு நாட்களையும் என்கிறுந்து கழித்தாய். கூட
வேண்டும்.

உப:—சுவாமி—

மடங்கள், சாவடிகள், பாழுங்கோயில்கள், இவைகளின்
வீணை அதிக வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் முர்க்
கர்களுடன் இந்த நாட்களைத் தள்ளிவிடேன்.

புருஷ:—உன்னுடைய தத்துவத்தை அவர்களேதேனும் அறிந்தா
ர்களா?

உப:—இல்லை. அவர்கள் தமிழ் தேசத்துப் பெண்களின் வார்த்தை
களை மதித்ததுபோல் என் வார்த்தைகளைக் கொள்ளாமலும்
எனக்குவாசஸ்தலம் இதென்பனையும் கருதாமல்தங்களிஷ்டப்
படி விகற்பமாகப் பொருள்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் அவர்
கள் என்னை யாறும்வ தெல்லாம் பிறருடைய பொருளை
சட்டுவதன் நிமித்தமே தவிர வேறில்லை.

புரு:—அப்புறம் ! அப்புறம் !

உப:—பிறகு ஒரு சமயம் கிருஷ்ணாஜினம், அக்னி, சமித், ஆஜ்யம், ஜஹரு, ஸ்ருவம் முதலான பாத்திரங்ளுடனும் இஷ்டி, பசு அக்னிஷ்டோமம் முதலான யாகங்களுடனும், சகலமான கர்ம காண்டங்களும் வழிகாட்ட வந்து கொண்டிருக்கிற யக்ஞவித்தைபை வழியிற் கண்டேன்.

புரு:—பிறகு, பிறகு.

உப:—அநேக புத்தகங்களைச் சுமக்கின்றமையால் ஒருக்கால் இவள் நமது தத்துவத்தை யறிவாள். இவளுக் கெதிரில் கொஞ்ச நாட்களைத் தள்ளலாமென நான் யோசித்தேன்.

புருஷ:—பிறகு,

உப:—பிறகு நானவளை யடைந்தேன். அவளும் உன் அபிப்பிராய மென்னவென்று என்னைக் கேட்டாள். நானும் “அம்மா! நானிப் போது நாதனில்லாதவளா யிருக்கின்றேன். உன்னிடம் சில காலம் வசிக்க எண்ணி யிருக்கிறேன்.” என்று பதிற் கூறினேன்.

புரு:—பிறகு, பிறகு.

உப:—எந்தப் புருஷனிடமிருந்து இவ்வுலகம் உண்டாகின்றதோ, எவரிடத்தில் சந்தோஷத்துடன் பிரகாசிக் கின்றதோ, முடிவில் எவரிடத்தில் லயமடைகின்றதோ; எவரது பிரகாசத்தால் இந்த ஜகத் பிரகாசிக்கின்றதோ; எவரது தேஜஸானது சுவ பாவமாயுள்ள ஆனந்தத்தால் பிரகாசிக்கின்றதோ, புண்ணிய சாலிகள், துவைதம் என்கிற அந்தகாரத்திலிருந்து நீங்கி, விகாரம், விராசம், கிரியை முதலியவைகளற்ற எவரைமறுபிற ப்பைக் கடக்க அடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட புருஷனை நான் துதிக்கின்றேன் என்று கூறினேன். பிறகு அவள், “செயலற்றவர் எப்படி ஈசுவரனாக விருக்க முடியும்? சம்ஸாரத்தை யொழிப்பது கர்மமே யன்றி ஒரு பொருளின் அறிவல்ல; ஆகையால் புருஷன் சம்ஸாரத்தை நீக்கத் தக்க கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு சாந்தமானமனதுடன் நூறு வருஷம் ஜீவித் திருக்க விரும்பவேண்டும்.

ஆகையால் உன்னை யடைவதால் எனக்கு யாதும் பயனில்லை. ஆபினும் கர்த்தாவும் போக்தாவுமான புருஷனைத்

அதித்துக் கொண்டு நம்மிடத்தில் நீ சில காலம் வசிப்பதில் குற்றமென்ன?" என்றுள்.

அ:--(பரிசாசத்துடன்) ஆச்சரியம் ! புகையென்கிற இருளால் மலினமடைந்த கண்களுள்ள யக்ஞவித்தைக்குத்தார்ப்புத்தி யுண்டானது ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. அதனால் தான் இப்படிக்குதர்க்கத்தில் பிரவேசித்தாள்.

இயற்கையிலேயே அசையாத தன்மையுள்ள இரும்பு காந்தத்தின் முன்னுவிருந்தால், அது ஒரு அசேதனப் பொருளாக விருந்தாலும் பலாத்காரமாக வேலை செய்கின்றது. அது போல் சர்வசாக்ஷியாக விளங்கும் பரமேசுவரனுடைய பார்வையால் ஏவப்பட்ட மாயையானது உலகங்களை உண்டாக்குகிறது. இதுதான் ஈசுவரன் என்பவருக்கு ஈசுவரத்வமுண்டென்பது.

ஆகையால் அக்ஞானத்தால் குருடர்களான ஆடவர்களுக்கு இத்தகையபுத்தி யுண்டாகும். அக்ஞானத்தால் உண்டாகும் சம்சாரத்தைக் கர்மங்களால் அழிக்க யத்தனிக்கும் யக்ஞவித்தை யானவள், பெரிய இருட்டை மற்றோரிருட்டால் போக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனள்.

இயற்கையிலேயே ஜடங்களும் அக்ஞான சொரூபிகளுமாயுள்ள இந்த ஏழுலோகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் பரமாத்வையறிந்து முத்தியைப் பெறவேண்டும். அன்றேல் சம்சாரத்தை விடுவதற்கு ஏதுவான மார்க்கம் வேறெதுவுமில்லை.

புருஷன்:—பிறகு,

உப:—பிறகு யக்ஞவித்தை சிறிது யோசித்து, “தோழி! நீ யருகே யிருந்தால் நமது மாணுக்கர்கள், கெட்டவழக்க முடையவர்களாய் விடுவார்கள். ஆகையால் நீ விரும்பும் இடத்திற்குத் தயை செய்து செல்லவேண்டும்” என்று கூறினாள்.

புருஷன்:—பிறகு,

உப:--பின் நான் அவளை விட்டுப் பிரிந்தேன்.

புரு:—பிறகு,

உப:—பிற்கு கர்மகாண்டங்களோடு கூடிய மீமாம்ஸையை நான் கண்டேன். அவள் அக்னிஹோத்திரம் முதலிய கர்மங்களை

(சித்தியம், நைமித்திகம்,காம்யம்) அதிகாரமுள்ளவைகளாகப் பிரித்துக்காட்டிக்கொண்டும், சுருதிமுதலிய(1) ஆறுபிரமாணங்கள் தன்னைப்பின்றொடர, (திருஷ்டபலம், அதிர்ஷ்டபலம், உபாயபலம் என்கிற பிரயாஜம், அனுபகாஜம், முதலிய) நானாவதமான அங்கங்களைக் கொண்டு கர்மானுஷ்டானம் செய்வித்துக் கொண்டும் உபநேசங்கள் (வேண்டிய விஷயங்களைச் சப்தத்தினால் கூறுதல்) அதிதேசங்கள் (வேறோரிடத்திற் சொல்லப்பட்டவைகளை மற்றோரிடத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளல்) இவைகளோடு கூடினவளா யிருந்தாள்.

புருஷ:—பிறகு,

உப:—பிறகு நான் அவளை அப்படியே வசிக்கஇடம்வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தேன். பிறகு அவளும் “உன் செய்கை யென்ன” என்று என்னைக் கேட்டாள். நான் முன் கூறியதையே கூறினேன்.

புரு:—பிறகு,

உப:—அவள் அருகே யிருப்பவர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்து, “பாலோகத்திற் கர்ம பலனை அனுபவிக்கும் புருஷனை இவள் சாதித்துக் கொடுப்பவளாதலால் இவளால் நமக்கு உபகார முண்டு. ஆகையால் இவளுக்கு ஓர் வேலை யேற்படுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று மீமாம்ஸை கூறினாள். அங்கிருந்த மாணாக்கர்களுள் ஒருவன் [பிரபாகரன்] சம்மதித்து விட்டான். பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்தவனும் மீமாம்ஸையின்மனத்திற்கு அதிதேவதையாகவு மிருந்த குமாரிலஸ்வாமி யென்கிற மற்றோர் மாணாக்கன் “அம்மா ! கர்மங்களுக்கு யோக்கியமான புருஷனை இவள் நிரூபணம் செய்தாளில்லை. ஆனால் அகர்த்தாவும் அபோக்தாவுமான ஈசுவரனை நிரூபிக்கின்றாள். அப்படிப்பட்ட ஈசுவரன் கர்மங்களுக் குபயோகப்படார்” என்று கூறினான். பின்னர் மற்றொரு மாணாக்கன் (சாஸி னாதன்) உலகங்களில் புகழ்படைத்த (ஜீவ) ஆத்மாவையன்றி ஈசுவரனென்று ஒருவனிருக்கிறதோ? ” என்று கேட்டான்.

(1) சுருதி, லிங்கம், பிரகரணம், ஸ்தானம், வாக்கியம், ஸமாய்யா ஆக ஆறாம்.

பிறகு குமாரிலன்சிரித்து “ இருக்கின்றார். ஒருவர் உலககாரியங்களைக் கவனிக்கின்றார். மற்றொருவர் மோகத்தில் முழுகிய புத்தியுள்ளவர். ஒருவர் கர்மங்களின் பலன்களை விரும்புகின்றார். மற்றொருவர் அவைகளைப் பிரார்த்திப்பவனுக்குக் கொடுக்கின்றார். ஒருவர் கர்மங்களில் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார். மற்றொருவர் ஜீவன்களை ஆளுகிறவர் போலிருக்கிறார். ஆகவே பற்றுதலில்லாத இப்படிப்பட்ட புருஷனைக் கிரியைகளுக்குக் கர்த்தாவாக நியமிப்பது எப்படி முடியும்” என்றான்.

அ:—(சந்தோஷத்துடன்) நன்று! குமாரில சுவாமி! நன்று!! நீர் நல்ல புத்திசாலியாயிருக்கின்றீர்.

எப்போதும் ஒன்று சேர்ந்திருப் பவைகளும், ஒன்றுக் கொன்று விரோத மில்லாதவைகளுமான இரண்டு பறவைகள் (சுத்த ஞான முள்ள ஜீவப் பிரம்மங்களென்று தாத் பரியம்) ஒரே விருஷத்தை(தேகம்) அடைந்தன. அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) கர்ம பலத்தைப் புசிக்குின்றது. மற்றொன்று (பரமாத்மா)புசியாமலே பிரகாசிக்கின்றது.

புரு:—அப்புறம்! அப்புறம்!"

உப:—பின் நான் மீமாம்ஸையுடன் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன்.

புரு:—பிறகு.

உப:—பிறகு அநேக மாணுக்கர்களுடன் கூடிய தர்க்க வித் தை களைப் பார்த்தேன். அவர்களில் ஒருத்தி, (வைசேஷிக வித் தையை) உலகத்தில் விசேஷமாகக் கருதப்படும் (5வது) பதார்த்தத்தைக் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தாள். மற்றொருத்தி, (நியாய வித்தை) (1) சலம், ஜாதி, நிக்ரகம் இவை

(1) சலம்—ஒரு பொருளை யுத்தேசித்துக் கூறப்பட்ட வார்த்தைக்கு மற்றொரு பொருளைக் கூறுதல்.

ஜாதி—கெட்ட பதிலுரைத்தல்

நிக்ரகம்—பிறருடைய கர்வத்தையடிக்குதல்

ஜல்ப்பியம்—ஜயிக்க விரும்பியவன்கதை

விதண்டை—தன் மதத்துள்ள குற்றங்களைக் கவனியாது எதிரியினுடைய மதத்தைக் கண்டித்தல்,

மிகுதியுமுடைய அனுமாவையவ வாக்கியங்களைக் கொண்டு வாதம், ஜல்ப்பியம், விதண்டை இவைகளைச் செய்து வந்தாள்.

மற்றொருத்தி, (சாங்கிய வித்தை) பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் பிரிவினை காட்டிப் பேதத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு மகத்தத்துவம், அகங்காரம் முதலான இருபத்தைந்து தத்துவங்களைக் கணக்கிடுவதில் கவலையுள்ளவளாக இருந்தாள்.

புரு:—அப்புறம் அப்புறம்.

உப:—அவர்களை முன் போலவே நான் ஆசிரயித்தேன். அவர்களும் என்னை முன்போற் கேட்க நானும் முன் போலவே என் காரியத்தைத் தெரிவித்தேன். பிறகு அவர்கள் வெளிப்படையாய் பரிகாசம் செய்து கொண்டு “அடி வீண்பேச்சுக் காரி! பரமாணுக்களிலிருந்து உலகம் உண்டாகின்றது. ஈசுவரன் நிமித்தகாரணம் என, அவர்களுள் ஒருத்தி” கோபத்துடன் அடி பாபி! ஈசுவரனையே விகாரியாகச் சொல்லி அழியும் தன்மையுள்ளவராக நிரூபணம் செய்கின்றாய், பிரதானத்திலிருந்தல்லவா ஜகத்துக்கு உற்பத்தி” என்றாள்.

அ:—ஆச்சரியம்! தார்ப்புத்திகளுள்ள தர்க்க வித்தைகளுக்கு இது கூடத் தெரியவில்லை. பிரமேயங்கள் முழுமையும் (புத்திக்குப் புலப்படக் கூடியவை) குடம் முதலானவை போல் காரியமாகையால், பரமாணுக்கள் பிரதானம் இவைகளுக்கு உபாதான காரணமாகச் சொல்வதும் கவனிக்கத்தக்க தன்று. ஜலத்தில் தோன்றும் சந்திரன், ஆகாயத்தில் தோன்றும் பட்டணம் சொப்பனம் (கனவு) இந்திரஜாலம் முதலானவை போல் பிரமேயம் முழுமையும் உற்பத்தி லயம் முதலானவைகளுடன் கூடியதும் அசத்தியமாயும் ஒருவரால் செய்யப்பட்டதாய் மிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஜகத்தானது கிளிஞ்சலில் வெள்ளி போலவும் புஷ்பமாலையில் பாப்பு போலவும் தன்னுடைய ஆத்மபோத சொரூபியான ஸ்ரீஹரியை யறியாத காலத்தில் உண்டாகின்றது. தத்துவக்ஞானம் உண்டான உடன் நாசத்தை யடைந்து விடுகிறது.